

CU OCHII PE TINE

SAMANTHA
M. BAILEY

SAMANTHA M. BAILEY

CU OCHII PE TINE

Original: *Watch Out for Her* (2022)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA-CRISTINA GHEORGHE
prin LINGUA CONNXION

virtual-project.eu

2023

„Frica este mama precauției”.

Thomas Hardy

1.

Sarah

Acum

Eu privesc oamenii.

Cu ochiul atent al unui observator, mă uit pe geamul mașinii noastre închiriate când Daniel trage pe alea noii noastre case de la numărul 227, strada Lilac. Aceasta e casa în care vom locui în următoarele șase luni până când găsim una pe care să o cumpărăm. Nu am văzut decât poze neclare cu interiorul. Noua firmă de consultanță pentru care va lucra soțul meu ne-a găsit această casă – un stimulent ca să îl aducă la ei în echipă. Asta face ca mutarea noastră bruscă în celălalt colț al țării să fie mai ușoară. Este mai ușor, dar tot ne e greu.

La apus, construcția cu două etaje se amestecă printre celelalte de pe strada aceasta liniștită dintr-o suburbie a orașului Toronto, așa cum sper că ne vom amesteca și noi. În capătul străzii e o fundătură, iar o serie de case pătrătoase se întindeau dincolo de o ravenă. Tremur, nu din pricina frigului puternic de la jumătatea lui septembrie, ci pentru că pădurile par a fi prea aproape. Îmi amintesc prea mult de tot ce am lăsat în urmă în Vancouver.

Eu și fiul meu, Jacob, coborâm din mașină. Pantofii noștri sport pleoscăie în băltoacele care s-au format după ploaia de azi-noapte. Zgomotul mă aduce în prezent, departe de Holly Monroe, bona noastră din vară, și motivul pentru care am fost de acord cu această mutare neașteptată. Daniel o ia înaintea noastră, trăgând un trailer după el. La fiecare câteva secunde, se uită în spate, zâmbind. Îi întorc zâmbetul, dar în sinea mea plâng din cauza a tot ce i-am ascuns – și a tot ce ar putea și el să ascundă față de mine.

Jacob se oprește în fața clădirii cu trei dormitoare și țiglă roșie care tronează în fața noastră.

— Are ochi, remarcă el.

Vorbește pe un ton neutru și tremură în geaca subțire. Vântul e mai puternic în Toronto decât în nordul orașului Vancouver, un alt aspect cu care fiul meu este acum forțat să se obișnuiască.

— Ferestrele sunt ochii, și ușa este gura. Dar nu are nas.

Îl trag mai aproape de mine. Imaginația unui copil de șase ani, dar totuși cuvintele lui mă macină.

Fiul meu nu cunoaște adevăratul motiv pentru care am părăsit Vancouverul. Jacob nu știe decât că tati are o slujbă nouă mișto de consultant în afaceri în orașul în care a crescut și că mami îl sprijină pe tati. Nici fiul și nici soțul meu nu știu nimic despre nopțile în care am stat ascunsă după copacii deși din dreptul piscinei noastre pentru că oferea priveliștea perfectă spre casa bonei noastre.

Mi-am dorit să fiu ea. Holly – tânără, frumoasă, cu toată viața înainte și plină de opțiuni palpitate. Dar apoi am încetat să mai am încredere în ea. Și, într-un final, nu mi-am dorit decât să protejez ce este al meu.

Mă întorc spre fiul meu chiar când își bagă degetul mare în gură, un obicei pe care cred că l-a dobândit vara aceasta. Mi se rupe inima când văd pistruii de pe nasul lui Jacob în contrast puternic cu pielea lui albă ca varul. Arată groaznic. Am optat pentru zborul de noapte ca să poată să doarmă, dar a fost devastat din cauza mutării, din pricina faptului că a fost deșradăcinat așa, dintr-odată, încât a plâns aproape tot drumul. Se zice că ești la fel de fericit ca și cel mai puțin fericit copil al tău. Eu am un singur copil, și este distrus, deci așa mă simt și eu. Și-a pierdut casa și i-a lăsat în urmă pe toți cei pe care îi iubește, cu excepția mea și a lui Daniel.

— Ești pregătit să vezi casa? întreb eu, încercând să par entuziasmată.

Jacob își scoate degetul din gură. Pielea din jurul unghiei e umedă și roasă.

— Vreau să merg acasă.

Păi, e imposibil, spun eu în gând, dar nu și cu voce tare. Cu două săptămâni în urmă, Daniel a vândut frumoasa noastră casă din Forest View unui membru al clubului său exclusivist de golf. Casa noastră nu ne mai aparține. Soțul meu s-a ocupat de toate, pentru prima dată, la ani-lumină distanță de bărbatul care nu-și pregătea singur prânzul pentru serviciu și care lăsa îngrijirea copilului mai mult pe capul meu. În acest loc nou, nu trebuie decât să fiu mama lui Jacob. Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu asta dintotdeauna în loc să tânjesc după mai mult, după propria mea

individualitate.

O lumină de pe verandă se aprinde când Daniel ajunge la ușa de la intrare. Eu și Jacob îl urmăm pe cele trei trepte și, privind prin geamul decorativ, reflexiile noastre fantomatice se holbează la mine. Daniel caută cheia în cutia poștală, o bagă în broască și o întoarce. Nu se aude niciun zgomot. Ușa neagră din lemn de stejar nu era încuiată.

— Wow. Agentul imobiliar a uitat să încuie, spune Daniel.

Simt că sunt privită și mă întorc. Sub strălucirea galbenă difuză a unui felinar, la casa de peste drum, o perdea se mișcă. Apare o față, apoi dispare. Nu o să exagerez. Refuz să cad pradă groazei care mă sufocă încă de când am văzut-o ultima dată pe Holly, cu șaisprezece zile în urmă.

Mă țin după Daniel, împingându-l pe Jacob înăuntru și încui ușa în urma noastră. Înainte să apuc să privesc în jur, Jacob scoate un urlet – un bocet slab și plin de agonie care îmi răsucescă cuțitul în rană. Daniel se uită la mine și închide ochii pentru o secundă la fel cum face mereu când încearcă să pretindă că totul dispare.

Mă ocup eu, ca de obicei.

— Ce e? îl întreb pe Jacob și mă pun în genunchi pe parchetul tare, ca să fiu la nivelul ochilor lui.

— Domnul Blinkers! Nu pot să locuiesc aici fără el!

Bate cu pumnul neîncetat în piciorul lui slăbuț. Îl iau de mână.

Nu există durere mai mare decât durerea copilului tău. Am comis atât de multe greșeli pe care nu le voi putea șterge niciodată. Singurul lucru pe care mă concentrez acum este să îmi fac fericit copilul din nou. Dar nu pot pentru că i-am pierdut jucăria preferată, domnul Blinkers – iepurașul de pluș moale și gri cu care a dormit în fiecare noapte, toată vara. A dispărut când împachetam cele câteva haine, jucării și electronice pe care le-am adus cu noi. Dau vina pe mine însămi. Probabil eu l-am aruncat, din greșeală. E vina mea, la fel ca multe alte lucruri care s-au petrecut de-a lungul verii.

— Poate găsim un alt domn Blinkers la un magazin de aici, scumpule.

Daniel aruncă bagajele pe jos și cheile de la casă ajung pe măsuta din abanos de lângă ușă. Zăngănitul lor mă face să tresar. Se pune pe vine lângă mine în fața lui Jacob.

— Amice, o să-ți luăm un iepuraș nou, și o să-l ducem să vadă Turnul CN. Are în vârf un restaurant care se învâрте.

Daniel se agită prea tare, și Jacob își dă seama de asta.

— Vreau iepurașul pe care mi l-a dat Holly!

Se apleacă pe umărul meu și lacrimile apar cu atâta repeziciune și furie încât mi se udă geaca. Îl strâng tare în brațe și îl las să plângă, puiul meu curcubeu, miracolul meu după o pierdere de sarcină. Jacob este singurul copil pe care îl voi avea în viața asta.

Daniel se uită în ochii mei cu regret. Regret, din ce cauză? Cât de afectată și distantă a ajuns să fie căsnicia noastră? Cât de invizibilă am fost pentru el în ultimul an? Cât de prietenoși au fost el și Holly atunci când știau că nu sunt cu ochii pe ei? Nu, nu vreau să mă gândesc la asta acum. El m-a asigurat – am înțeles greșit. Totul era doar în capul meu.

Din ziua în care Daniel a sugerat să ne mutăm în cealaltă parte a țării ca să reparăm totul, a depus eforturi mari ca să fie mai atent, ca să mă facă să simt că și eu contez, ca atunci când ne-am căsătorit, cu cincisprezece ani în urmă. Am ales să îl cred când mi-a zis că nu este nimic între el și Holly. Am ales să cred asta, dar chiar cred?

Trebuie să fiu rațională, măcar acum. Daniel este omul care mi-a masat picioarele în fiecare noapte când am fost însărcinată cu Jacob. Daniel a plâns împreună cu mine când ne-am pierdut primul bebeluș, fiica noastră, la șaisprezece săptămâni, pentru că inimioara ei a încetat să mai bată înăuntrul meu.

Nu mai pot pierde pe altcineva. Aș fi complet distrusă.

Jacob o pomenește mereu pe Holly și, de fiecare dată, mă calcă pe nervi. Acum, Daniel este primul care îi răspunde.

— Jacob, e mai bine să nu vorbim despre Holly, bine? Trebuie să mergem mai departe.

Din nou, soțul meu încearcă. Îmi trec mâna prin părul lui șaten și des, care începe să albească pe la tâmple. Bineînțeles că albul i se potrivește, în timp ce părul meu, pe care l-am vopsit blond platinat la sfârșitul lui iulie, stă acum strâns într-o coadă de cal unsuroasă, iar rădăcinile negre deja încep să se vadă.

— Vreau ca totul s-s-să fie ca înainte, se bâlbâie Jacob.

— Scumpule, spun eu. Schimbările sunt dificile, dar totul o să fie bine. O să fie chiar mai bine decât înainte.

Îmi tremură vocea. Mi-a fost atât de greu să îmi iau la revedere de la mama, de la fratele meu, Nathan, de la cumnata Pam și nepoatele Sienna și Lily. Înainte de asta, nu plecam niciodată din Vancouver mai mult de două

săptămâni. Acum, până și ideea de a mă întoarce mă umplea de groază. Mi-am pierdut toată stăpânirea de sine în vara asta. Am văzut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd niciodată. Am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac niciodată.

L-am mângâiat pe obraz pe Jacob înainte să ies pe prima ușă spre foaier. Mai sunt două uși în față, o casă cu uși nesfârșite, parcă scoasă dintr-un basm înfricoșător, întunericul mă copleșește imediat. Fosta noastră casă era în stil open space, cu ferestre mari prin care lumina dimineții trecea veselă. De la platforma de beton a piscinei, mai erau doar câțiva pași până la pădurea Douglas Firs, cu vedere la râul Capilano, care curgea chiar prin spatele curții noastre. Aici, parterul este alcătuit din mulaje închise la culoare și ferestre înguste. Umbre ciudate se revarsă pe parchetul prăfuit, de culoarea zibelinei.

Răsuflu prelung, cu greutate, și îl strâng în brațe pe Jacob, căruia îi clănțâne dinții în gură.

— Ar trebui să dăm centrala mai tare.

— Sigur. Jacob, hai cu mine. O să găsim termostatul. Am uitat că e mult mai rece în Toronto. Chiar și în septembrie.

Pielea soțului meu e palidă. Arată la fel de extenuat ca mine. Simt un alt val puternic de vină, dar încerc să mă concentrez pe Daniel, care pare bucuros că a revenit în Toronto, locul în care a fost crescut, și că își va începe o carieră nouă în consultanță, după un deceniu în care a lucrat ca manager-șef în Vancouver, legat de birou.

Mă țin de balustrada neagră și urc scara curbată, care duce la un hol spațios acoperit de parchet maro, din lemn de hiori^[1]. Dormitorul principal e imens, cu șifoniere scumpe și sumbre, din lemn de stejar. Îmi vine să cercetez prin colțuri și unghere ca să descopăr cine a locuit înainte aici și ce s-ar putea ascunde în această casă. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.

Închid ușa și mă uit în oglinda care se întinde din tavan până în podea. Am obrajii supti și cearcăne mov închis sub ochi. Nu-mi pasă. Aici pot să fiu din nou Sarah Goldman: mamă și soție, nu mai sunt fotograf și femeie obsedată de bona noastră de douăzeci și unu de ani.

Oboseala mă slăbește. Niciodată nu am dormit prea bine, dar graba și agitația de a părăsi Vancouverul m-au sleit de puteri.

Daniel și Jacob sunt jos ca să se ocupe de căldură și să aducă, sper eu,

cele câteva cutii din portbagaj, așa că mă întind pe patul dublu de pe care lipsesc așternuturile și cuvertura. Această casă siropoasă nu e pe gustul meu, dar măcar e mobilată. Mă bucur să văd un detector de fum în tavan, dar luminița din mijloc nu este aprinsă. Ar trebui să verific bateriile. Cu o înălțime de doar 1,55 m, sunt nevoită să iau scaunul negru de lângă geamul cu vedere la stradă.

Îl trag până în dreptul detectorului de fum, făcând să se ridice praful în aer. Mă urc pe el, oftând, pentru că degetelor mele le este imposibil să ajungă până la detector. Dar măcar pot să îl văd mai bine acum.

Nu are o luminiță în mijloc, nu are nicio luminiță. Dar e ceva rotund în centrul detectorului de fum.

E o cameră.

Casa are ochi.

Cineva se uită la mine.

2.

Holly

Înainte

Tatăl lui Holly stă vizavi de ea la o masă lungă din lemn de mahon. Fata s-a trezit devreme în această dimineață ca să poată lua micul-dejun singură cu el. Adoră astfel de momente, când sunt doar ei doi, când soarele sclipește în candelabrul din cristal care atârnă de tavanul bombat, scaldându-i într-o lumină aurie. În aceste momente rare, este doar tatăl ei, nu John Monroe, președintele companiei Health ProX.

Fișa cu notele ei de la Universitatea British Columbia, care tocmai ce a sosit în căsuța poștală, stă lângă farfuria lui cu fructe proaspete. Tatăl său nu mai mănâncă mese bogate înainte de muncă. Mama vitregă a lui Holly, Lisette, îl ține la o dietă strictă.

— Foarte bine, Holly, o felicită tatăl ei, bând o gură de cafea. Bineînțeles, încă mai cred că scopul tău pentru semestrul următor este să fii în fruntea clasei, dar o medie de 4.0 în primul an la medicină este foarte bună.

Bate în coală cu degetul arătător.

— Ar trebui să începi să te gândești pe cine să alegi ca supraveghetor pentru proiectul de cercetare farmaceutică din anul trei.

Tinerei nu îi mai este foame. Îi apar lacrimi în ochi, dar le ascunde. Familia Monroe trebuie să fie cea mai bună; orice altceva este considerat a fi un eșec.

— Mulțumesc, tati, răspunde ea și rupe o bucată din croasantul cu unt, dar o lasă jos. Poate luăm prânzul împreună azi?

Dacă acceptă, o să își petreacă dimineața adunându-și tot curajul. Cumva, o să mărturisească, o să îi spună că nu vrea să se întoarcă în toamnă la facultatea de medicină. Nu vrea să fie legată pentru totdeauna de Health ProX sau să aibă responsabilitatea de a purta mai departe moștenirea de familie. Vrea să fie liberă să călătorească, poate să studieze psihologia, să

existe ca persoană de sine stătătoare, pe lângă faptul că este o membră a familiei Monroe, dar nu vrea ca tatăl ei să fie dezamăgit de ea.

El clatină din cap. Are părul încă des deși are patruzeci și șapte de ani.

— Scuze, scumpo. Am întâlnire cu Charlie Lang. Vrea să ne uităm peste facilitățile laboratorului și ultimele statistici pentru Ritofan.

Apoi îi face cu ochiul.

— Cred că mai are un pic și investește. Dacă putem să îl aducem pe Charlie, medicamentul beta ar putea să aducă Health ProX la nivel internațional. Lisette o să stabilească o întâlnire doar între voi doi.

Îi zâmbește și, în acel moment, Holly se simte ca o prințesă. Toate grijile ei dispar atunci când o privește.

Dar Charlie Lang, proprietarul uneia dintre cele mai mari firme de dezvoltare din Vancouver și probabil cel mai bogat și mai influent bărbat pe care îl cunoaște tatăl ei, este intimidant. Tatăl ei se bazează pe ea. Dar dacă nu reușește să facă rost de investiția lui Charlie? Este cea mai importantă sarcină pe care a primit-o până acum. Eșecul nu reprezintă o opțiune. Se descurcă ea.

Holly nu-și amintește nicio masă luată cu tatăl ei la care să nu fi menționat Health ProX, compania farmaceutică de top la nivel național și, dacă va fi așa cum vrea tatăl ei, într-o zi, va fi singurul ei scop în viață. Tatăl ei vrea ce e mai bun pentru ea. Știe asta. Este devotat serviciului său, devotat pasiunii de a face ca numele familiei sale să devină o legendă. Dar lui Holly îi cade cerul în cap când se gândește la vara ce va urma, pe care o va petrece ademenind investitori pentru Ritofan, medicamentul revoluționar pentru inimă al tatălui ei, care în testele preliminare a produs mai puține efecte adverse decât alte astfel de medicamente de pe piață. Este primul produs pentru care tatăl ei caută aprobarea FDA⁽²⁾. Dar ca să înceapă testele clinice pe oameni, ultimul și cel mai scump stadiu al procesului înainte să poată depune cererea pentru înregistrarea unui medicament nou, trebuie să strângă patruzeci de milioane de dolari. Este o perioadă deosebit de importantă în familia lor.

Poate că nu știe ea clar ce vrea de la viață, dar vrea asta? Mintea ei e ca un vârtej azi; nu se simte în largul ei. Se uită la tatăl său și acesta îi zâmbește mândru. El nu înțelege. De fiecare dată când fata a abordat subiectul ședințelor despre vânzări, el s-a eschivat. Nu prea își dă seama cât de greu îi este lui Holly să îi facă pe acești bărbați puternici să

investească. Când reușește să îl prindă pe unul, este cel mai grozav lucru din lume. Tatăl ei râde și o îmbrățișează, o umple de laude și dragoste, îi spune că este cel mai norocos om din lume pentru că are o fiică precum ea. Atunci, ea de ce nu este fericită? De ce nu este de ajuns că e fetița lui dragă, că e totul pentru el?

Holly aude zgomotul tocurilor lui Lisette care răsună periculos pe parchetul italian din atriu. Fir-ar. Uite-o că vine. Holly o miroase înainte să o vadă. Parfumul scump al lui Lisette încarcă aerul. Mama ei vitregă e îmbrăcată pentru o zi pe care o va petrece cu prietenele ei. Rochia ei de vară cu flori îi îmbrățișează formele tonifiate la sală. Se oprește lângă Holly, părul ei negru tuns bob fiind prins într-o cască.

— Interviuul tău cu Goldman este la nouă, o anunță pe Holly.

— Interviu? întreabă John în timp ce bagă o bucată de mango în gură, zâmbind spre soția și fiica lui ca și cum ele sunt comorile lui. Sau bunurile lui.

Lisette zâmbește larg, mușchii de pe fața sa zvâcnind puțin din pricina botoxului.

— Da. Daniel Goldman caută o bonă pentru fiul său de șase ani. Vor pe cineva pentru toată vara pentru ca soția lui, Sarah, să poată avea timp și pentru ea.

Întinde mâna după o ceașcă de porțelan de pe masă și își toarnă cafea din filtrul de cafea argintiu.

— Nu-ți amintești că a menționat asta la prânz, duminica trecută?

— Nu cred că am auzit partea asta. Dar e o idee excelentă ca Holly să fie bonă pentru familia Goldman. Îmi place de Daniel. S-a descurcat foarte bine ca manager-șef la Code Tek. Evoluează. În plus, e un investitor deștept, deci cred că are potențial. Pentru noi, mă refer.

Mai face asta câteodată, vorbește despre Holly ca și cum nu ar fi și ea acolo.

Lisette se apleacă spre ea. Pune o mână pe umărul gol al lui Holly, dar e departe de a fi liniștitoare. Holly se uită la femeia care este o înlocuitoare slabă a mamei pe care nu a cunoscut-o niciodată. Mama ei, Caitlyn, a murit când a născut-o. Holly nu e sigură că tatăl ei a iertat-o vreodată pentru că i-a ucis soția. Pentru Holly, căsnicia lui cu Lisette este o pedeapsă menită pentru ea.

Faptul că Lisette nu s-a mișcat din loc înseamnă că e în așteptare. Vrea

ceva. La început, Holly a încercat să-i spună tatălui său cât de tristă o făcea să se simtă Lisette, dar el era atât de îndrăgostit și credea sincer că Lisette o iubea pe Holly la fel de mult cum își iubea propria fiică, Alexis, și cum îl iubea și pe el. Bărbații. Pot să fie atât de idioți.

Holly a renunțat de mult timp la orice soi de relație de tip mamă și fiică cu această femeie. Și măcar Holly o are pe Alexis, sora ei vitregă cu cinci ani mai mare. Fructul primei căsnicii de scurtă durată a lui Lisette, cu un bărbat al cărui nume femeia nu îl rostește niciodată, Alexis, este cea mai bună prietenă a lui Holly.

Holly avea șase ani când a întâlnit-o pe Alexis, care avea unsprezece. Între ele s-a creat imediat o legătură, ceea ce a făcut ca lui Lisette să îi fie ușor să lase responsabilitatea creșterii lui Holly pe umerii capabili ai lui Alexis. Sora mai mică știe că a fost binecuvântată cu frumusețea naturală a mamei sale, în timp ce Alexis are oase late și e neîndemânatică, nu e deloc genul de fată – și nici nu a fost – care să arate sclipitor la o petrecere elegantă sau la un eveniment fistichiu. Singura dată când Lisette i-a acordat atenție lui Holly a fost atunci când a avut nevoie de ea, așa cum face și acum – pentru apariții, sau vreun fel de muncă de care vrea să scape.

John își împinge scaunul în spate și dă din cap spre Holly.

— Îngrijirea unui copil ar fi un plus benefic la CV-ul tău dacă vrei să te specializezi în pediatrie pentru rezidențial. Piața pentru medicamente pentru copii crește exponențial. Ar putea fi foarte util. Trebuie să știi că Daniel Goldman are prieteni în locuri sus-puse. L-am văzut la Clubul Canyon vorbind cu Charlie. A jucat golf cu mine și Stan Fielding de curând.

Util. Holly nu vrea să aibă grijă de un copil plângăcios toată vara pentru ca maică-sa să își facă manichiura și pedichiura. Sau să audă de Stan Fielding, directorul executiv al unei mari companii de petrol, partenerul de golf al tatălui său și investitor longeviv al firmei familiei. Dar la cum se uită tatăl său la ea, cu adorație și mândrie, și după sclipirea lacomă din ochii lui Lisette, nu are de ales. Este membră a familiei Monroe. Datoria ei este să extindă imperiul. Dar este interesant acest standard dublu. Alexis nu a fost niciodată invitată să lucreze pentru Health ProX. Și clar nu se așteaptă nimeni ca ea să îi farmece pe clienți. De fapt, tatăl ei și Lisette par să o vrea cât mai departe posibil de afacere.

Holly se ridică de la masă.

— Stai, o oprește Lisette.

Preț de o fracțiune de secundă, Holly își închipuie că mama ei vitregă ar putea să îi spună niște cuvinte de încurajare.

— Da?

Urăște cum speranța i se strecoară în piept, dar nu poate s-o oprească.

— Să îți iei un costum de baie la tine la interviul cu Goldman. Au piscină.

— Bine, răspunde ea.

În timp ce rostește cuvântul, detestă cât de dulce și de ascultător sună ieșind din gura ei. Este o trădare deplină față de tot ce e în inima ei.

Holly urcă târșâit scările în spirală până în aripa ei din casa masivă din Forest View, trecând pe lângă vechiul dormitor al lui Alexis, transformat acum în sala personală de antrenament a lui Lisette. Nu mai arată deloc ca atunci când Alexis locuia aici. Fata s-a mutat cu doi ani în urmă, deoarece, având douăzeci și cinci de ani și fiind absolventă de școala de asistente, venise timpul să o ia pe drumul ei. Asta și-a dorit. Acum, locuiește în Lynnmour, la zece minute de mers cu mașina, într-un apartament la subsol. Are un singur dormitor deoarece Alexis nu a reușit să își găsească de lucru ca asistentă. Grijulie și atentă, Alexis ar fi o asistentă minunată, dar nu dă bine la interviu. Nu are habar cum să se vândă. Acesta e domeniul lui Holly.

Lui Holly îi e atât de dor să o aibă de Alexis în casă. E bună până în măduva oaselor, cea mai altruistă și mai sufletistă persoană pe care a întâlnit-o Holly vreodată. Și totuși, se pare că numai ei îi e dor de ea. Posterele cu PETA și tapiseriile colorate care au decorat pereții albaștri au fost înlocuite de oglinzi din podea până în tavan pentru ca Lisette să se poată vedea din orice unghi atunci când face sport.

Îi e dor de zilele în care Alexis se arunca stânjenită în patul ei atunci când voia să stea de vorbă, ceea ce se întâmpla mereu, cum comanda pizza cu cârnați, pentru că era preferata lui Holly, în serile cu film din camera lui Holly pentru că ea avea televizorul mai mare. Holly întotdeauna a fost pe primul loc pentru sora ei vitregă. Chiar și atunci când Alexis avea treisprezece ani și a fost invitată la o petrecere în pijamale la Sloane Perkin, cea mai tare elevă din clasa a șaptea, a ales-o pe Holly ca fiind Fata Mișto.

Alexis este singura persoană care o acceptă în totalitate pe Holly. Bineînțeles, o acceptă doar pentru că nu știe totul. Și nu se poate să afle vreodată.

Holly oftează când intră în dormitorul ei perfect de roz. Dă la o parte

draperiile și se uită pe geam, lipindu-și fața de sticlă. Când are fereastra deschisă, poate să audă cum curge apa în râul Capilano de mai jos. Pentru oricine altcineva, acest loc este un paradis; pentru Holly, este o închisoare cu o priveliște frumoasă.

Știe că relația ei cu mama sa vitregă nu este normală, dar nu a putut să găsească cuvintele potrivite ca să o descrie până când nu a făcut un opțional în psihologie anul acesta. Acum înțelege că Lisette este o narcisistă clasică; Alexis este albatrosul ei, și Holly, pionul. Singura lecție pe care a învățat-o Lisette este că dragostea e condițională. Profesorul cursului, Luke Philipps, a învățat-o pe Holly multe lucruri despre comportamentul uman. Zâmbește în sine ei gândindu-se la asta. Aceasta e o relație pe care nu a orchestrat-o Lisette.

De ce nu i-a zis mamei sale vitrege să se ducă naibii? De ce are ea dreptul să-i zică ce trebuie să facă, cum să se comporte, ce să spună? S-a săturat să fie o Barbie, fiica-trofeu.

Holly își trage un costum de baie pe sub pantalonii scurți de blugi și tricou, își ia un hanorac pe ea și rucsacul. În drum spre ușă, zărește cerceii din smarald ai lui Lisette pe masa de la intrare. Îi bagă în buzunar, bucurându-se de fiorul care trece prin ea când îi ia doar pentru că poate.

Iritarea ei crește când ajunge pe aleea circulară.

— Fir-ar să fie, Lisette.

Ca un copil, lovește roata Mercedesului mamei sale vitrege care blochează jeepul alb pe care i l-a luat tatăl ei când a împlinit optsprezece ani. Știe că dacă se duce înapoi în casă și îi cere lui Lisette să îl mute, o să dea vina pe Holly și o să spună că ea când era tânără nu a avut niciodată propria mașină.

— Fetele din ziua de azi sunt nemaipomenit de răsfățate. Nu Alexis, firește, ci altele.

N-o să mai vorbească cu Holly cel puțin o zi întreagă și o să se plângă că, deși una dintre păsările ei a părăsit cuibul, casa tot pare cam prea plină uneori. Holly nu are nici energia și nici răbdarea să mai îndure și alte motive de vinovăție și rușine pe ziua de azi. Povara pe care o poartă acum este deja destul de grea.

Își trage bicicleta din spatele garajului și decide să parcurgă astfel cele zece minute până la strada Cliffside, acolo unde locuiește familia Goldman.

Când face dreapta pe bulevardul Montroyal, telefonul îi vibrează în

rucsac. Se oprește, deși s-ar putea să întârzie puțin la soții Goldman.

— Hei, nu pot să vorbesc, îi spune Holly lui Alexis când fața ei rotundă umple tot ecranul.

Mereu ține telefonul prea aproape. Nu mai se machiază, nu de când a plecat de acasă cu doi ani în urmă.

— Ești udă. Ce faci?

— Mă duc cu bicicleta la un interviu de bună. Mama ta. Nu întreba.

— Bonă? Am crezut că îl ajuți pe John cu vânzările toată vara.

— Fac și asta. Slujbă de zi, slujbă de noapte.

Alexis clatină din cap, apoi se întoarce spre cineva din spatele ei.

În acel moment, Holly își dă seama unde e sora ei vitregă. E la serviciu. Și în spatele ei e Luke. Când Alexis nu a putut să-și găsească de lucru în domeniul ei, a intervenit Holly. A aranjat ca Alexis să lucreze cu jumătate de normă pe durata verii punând în ordine dosare și făcând cercetări pentru fostul profesor de psihologie al lui Holly. A trebuit, practic, să-l implore pe Luke – și mai mult de atât.

— Te rog. Alexis e minunată. Extrem de muncitoare și de ordonată. Total opusul meu. Are nevoie de experiență de muncă pentru a putea lucra ca asistentă.

— Nu sunt sigur că mă descurc cu două femei Monroe, a tachinat-o el, sărutând-o pe umăr, pentru că îl strecurase în camera ei în timp ce tatăl său și Lisette erau în aripa opusă a casei, fără să aibă habar de prezența lui acolo.

Holly se cutremură acum și i se strânge stomacul de vină. Sunt atât de multe lucruri pe care le poate obține numai într-un singur mod. Alexis încă nu știe de relația lui Holly cu Luke. Nimeni nu știe. Atât de multe secrete. Dar legătura lui Holly cu profesorul începe să se răcească. A obținut ce a vrut. Nu îi mai place de el. E o treabă neterminată pe care nu are energia să o finalizeze.

Holly se concentrează din nou pe Alexis.

— Trebuie să ajung la casa familiei Goldman. Mama ta vrea să am grijă de copilul lor. Tata s-a alăturat de curând Clubului Canyon.

— A, face Alexis. Am înțeles.

— Măcar au piscină. Tu ești bine?

— Da. Vrei să vii la mine după muncă? Sau să ieșim în oraș? Mâncare thailandeză și un film?

Vrea? Nu vrea să se ducă acasă unde Lisette și tatăl ei or să o bată la cap cu privire la Daniel Goldman și or să o convingă să îi pună întrebări despre finanțe. Și probabil ar trebui să se despartă de Luke în seara asta, să scape odată și de asta.

— Poate. Îți dau mesaj după ce termin, o anunță Holly.

— Bine. Să bei apă. Te iubesc. A, te salută doctorul Phillips.

— Și eu îl salut.

Holly își drege glasul.

— Și eu te iubesc.

Închide, expiră prelung și merge cu bicicleta pe strada Cliffside până ajunge la o casă pământie cu o verandă cu două scaune de răchită albe și o poartă mică din fier forjat. Este o casă frumoasă, pentru o familie obișnuită, spre deosebire de cușca poleită în care locuiește ea.

Își lasă bicicleta proptită pe alee lângă coșul de baschet, își leagă hanoracul la mijloc și strânge din dinți când ridică mâna să bată la ușa roșie a familiei Goldman.

Se deschide și un băiețel sare peste mingea de baschet de pe verandă, trecând în viteză pe lângă ea spre stradă, fără să se uite de mașini.

Din instinct, Holly aleargă și îl prinde de la mijloc.

— Hei, vitezomanule, linia de sosire e capătul aleii, bine?

Băiatul se uită la ea cu niște ochii albastru-deschis, părul blond ciufulit căzându-i peste față. Rânjește și cele două gropițe se adâncesc în obrajii lui roșii. Dacă tot va trebui să aibă grijă de un copil, măcar ăsta e adorabil.

Aleargă înapoi spre ușa deschisă unde apare o femeie, care își trece o mână prin părul blond și fără volum care îi vine până la umăr. Pare tulburată și obosită, dar zâmbetul ei e prietenos și cald. Nu e machiată și nu arată ca una dintre doamnele de societate ale lui Lisette. Holly nu și-ar putea-o imagina luând prânzul cu gașca de prietene superficiale a lui Lisette.

— Bună, Holly. Eu sunt Sarah, și maimuța asta e Jacob.

Jacob îi aruncă un zâmbet spăsit.

— Încântată de cunoștință.

— Asemenea. După cum vezi, Jacob trebuie să învețe câteva lucruri, inclusiv cum să nu alerge în stradă.

Sarah își ceartă fiul, dar îl mângâie cu afecțiune pe cap.

— Sau să răspundă la ușa singur înainte să apuc să urc scările de la

subsol. Eram în camera roșie adineauri.

— Camera roșie?

Holly se gândește imediat la „Redrum” și se cutremură puțin. Obișnuia să o roage pe Alexis să se uite la *Shining* când părinții lor erau plecați.

Și Alexis răspundea:

— Numai dacă promiți că vii la mine în cameră și nu te duci la mama și John dacă ai un coșmar.

Holly întotdeauna avea coșmaruri și mereu se urca în patul lui Alexis.

E atât de pierdută în gânduri încât nu își dă seama ce a zis Sarah. Își îndreaptă din nou atenția asupra femeii din fața ei.

— În fine, eu sunt fotograf. Camera roșie este camera obscură. Jacob îi spune așa pentru că are lumină roșie. O să ți-o arăt la un moment dat, dacă vrei. Dacă și tu ești... cu fotografiile.

— Sunt cu fotografiile, spune Holly. Îmi plac pozele din călătorii.

— Drăguț, răspunde Sarah. Și mie îmi plac pozele din călătorii, dar, în ultima vreme, stau mai mult pe lângă casă. Fac poze la ce văd în jur.

Se uită la fiul ei, care o trage de braț.

Sarah este total opusul lui Lisette. Privire caldă, în loc de una rece, postură primitoare, și nu rigidă. E prietenoasă și deschisă, poate chiar puțin rănită.

— Ai cont pe Instagram ca să te urmăresc? întreabă Holly și zâmbește spre Jacob, care, evident, e disperat după atenție. Pun pariu că poți să sari extrem de sus.

— Ia uite!

Și sare în aer.

— Super!

— Ai grijă, Jacob, zice Sarah, apoi se întoarce spre Holly. Nu am habar de Instagram. Dar sunt pe Facebook.

Ridică din umeri.

— Deși și asta mă derutează. Postări și tag-uri și *emojicoanele* alea.

Holly se abține să nu zâmbească.

— Emoticoane, da. Totul e derutant la început.

Deja se simte confortabil cu această mamă modestă, care nu știe cum stă treaba cu rețelele de socializare.

— Dacă ești fotograf, Insta e cea mai bună platformă pentru tine. Pot să te ajut să-ți faci cont dacă vrei.

Sarah duce mâna la gât.

— O, foarte drăguț din partea ta. O să vedem. Nu am mai lucrat ca fotograf profesionist de când am rămas însărcinată cu Jacob. A trecut atâta timp! În momentul de față, am prea multe pe cap, înțelegi?

— Desigur, înțeleg perfect, spune Holly.

Zâmbește larg spre băiețelul activ care stă între ele.

S-a mișcat încontinuu pe durata conversației lor.

— Pot să văd cât de bun ești la baschet?

— Tata zice că sunt maestru în dribling!

Aleargă în capătul opus al verandei, ia mingea de baschet și driblează pe loc ca un profesionist. Se oprește și așteaptă să fie lăudat.

— Mișto!

Holly dă pumnul cu el și se întoarce spre Sarah.

— Apropo, pe Instagram sunt „Holly, ia-o ușor”. În cazul în care vrei să mă cauți.

— Din *Breakfast at Tiffany's*? întreabă Sarah.

— Da. Unul dintre preferatele mele.

— Ce amuzant. Și mie îmi place filmul acela, răspunde Sarah.

Holly își scoate telefonul și îl îndreaptă spre Sarah ca să îi poată vedea pagina: selfie-urile pe care le-a făcut Holly pe plajă, în campus și, ultima, preferata ei – o poză în care ține cartea *Povestea mea* a lui Michelle Obama, o carte pe care nu a citit-o încă. Viața ei perfectă care arată minunat pe acest telefon, dar care în culise este un dezastru.

— Wow! Ai ochi buni. Intrăm?

Holly nu își dă seama dacă complimentul lui Sarah e sincer. Femeia îl ia pe Jacob în casă și Holly îi urmează. Odată ajunsă înăuntru, își pune telefonul în rucsac. Interiorul este format din griuri deschise și nuanțe de crem, cu pete de portocaliu și turcoaz în locuri precum pernele și colțurile meselor. Se simte ca un cămin, spre deosebire de propria casă, pe care Lisette a conceput-o astfel încât să arate ca una scoasă dintr-o revistă.

Jacob o ia înainte, în timp ce ea și Sarah trec prin sufragerie, trec pe lângă poze înrămate și expuse pe pereți, fotografii superbe cu parcul râului Capilano, Cleveland Dam și podul Suspension, instantanee cu Jacob și tatăl lui, Daniel. E un bărbat frumos – cu capul plin de păr șaten, față tinerească și maxilar puternic –, dar arată ca toți ceilalți tați din Forest View pe care îi cunoaște – bogat, ocupat și fad.

— Sunt frumoase.

Holly arată spre pozele cu Jacob și Daniel, în timpul unui salt în Oceanul Pacific, la adâncime mică. Sarah i-a surprins în momentul perfect, cu valurile revărsându-se pe sub picioarele lor goale și fețele pe care se citesc bucuria și libertatea. Lui Holly i se strânge inima. Cum o fi senzația asta?

— O, mulțumesc, răspunde Sarah și se uită la canapea, unde Jacob stă acum în picioare, cu brațele întinse ca și cum ar vrea să zboare. Jacob, să nu îndrăznești.

Răsuflă și se întoarce spre Holly.

— Daniel s-a gândit că ar fi bine să fac ceva pentru mine vara asta. De mult timp sunt casnică și mă ocup doar de copil.

Se duce la canapea și arată spre podea.

— Ia loc, te rog.

Holly își reține un zâmbet la vederea năzdrăvăniei neînfricate a lui Jacob. Apoi se uită pe geamurile mari cu vedere la curtea din spate, unde o piscină strălucește în soare.

Sarah face semn spre piscină prin ușa de sticlă glisantă.

— Lisette mi-a zis că ai diplomă de salvamar. E OK dacă o să înoți cu Jacob?

Holly dă din cap. E mai mult decât OK. Apa este locul care îi aduce fericire. Tatăl ei și Lisette au insistat ca ea și sora sa vitregă să exceleze la înot ca să se poată înscrie în echipa de înot de la York House, prestigioasă școală privată de fete la care au fost când erau mici. Amândouă fiind înotătoare pricepute, au ocupat cu ușurință locuri în echipă și și-au găsit servicii de vară ca salvamari. Alexis, bineînțeles, a vrut să salveze vieți, dar pentru Holly a fost o cale minunată de a întâlni băieți de vreme ce nu mergea la școală cu ei, nu că ar fi avut vreo relație serioasă. Băieții sunt pentru exersat. Bărbații sunt pentru viața adevărată.

— Haide să îți arăt cum e în spate.

Jacob deschide ușa cu putere și fuge afară, iar Holly o urmează pe Sarah până la o terasă acoperită, cu patru scaune turcoaz în jurul unei piscine în formă de rinichi și o masă rotundă din sticlă cu umbrelă roșie. Este un loc simplu, lipsit de pretenții, la fel ca Sarah. În dreapta piscinei se află o cabană din cedru.

Sarah observă că Holly se uită la cabană.

— Aia e „peștera de bărbat” a lui Daniel. Să nu-l lași pe Jacob să se

joace acolo. Daniel e destul de protector când vine vorba de spațiul lui. Nu vrea nici măcar eu să intru acolo.

Își dă ochii peste cap și râde.

— Bărbații ăștia.

Holly zâmbește, îndreptându-și atenția spre priveliștea spectaculoasă de pe terasă. E nevoită să își protejeze ochii de soare.

— Casa mea este chiar peste râu. Cea din beton și sticlă, în mijloc, chiar acolo.

Sarah mijește ochii.

— O, ce casă frumoasă. Nu mi-am dat seama că locuim atât de aproape unii de alții.

Holly arată cu degetul în partea stângă.

— Dormitorul meu e acolo sus.

Apa clipocește, deși nu prea bate vântul, și vârfurile copacilor deși din pădure, atât de aproape de casa familiei Goldman, abia se mișcă în aerul umed. Printre crengile noduroase, vede fereastra ei cea mare, la care a lăsat draperiile deschise. Nimeni nu înțelege cum este viața ei în acea casă. E atât de diferit pe partea aceasta a râului.

Sarah dă repede din cap și o conduce pe Holly înapoi în sufragerie. Jacob se ține aproape de Holly, și Sarah se uită la fiul ei.

— Jacob, poți să îți iei costumul de baie, te rog?

Jacob își ignoră mama, trântindu-se pe canapea cu un bufnet. Sarah se încordează imediat, dar își ascunde repede reacția, concentrându-se pe Holly.

— Mama ta vitregă mi-a zis că tocmai ai terminat primul an la facultatea de medicină.

Holly tușește.

— Mda. Adică, da. La Universitatea British Columbia.

— Ce realizare. De ce medicina?

Holly scuipă aceeași minciună pe care o spune tuturor.

— Ca să lucrez cu tata la Health ProX. Suntem o familie mare, fericită și muncitoare.

Holly își dorește să nu fie o Monroe, ci ea însăși, oricine o fi acea persoană. Dar tatăl ei a făcut o stipulație în contul ei de economii, pe care urmează să îl primească odată ce va împlini douăzeci și cinci de ani, că trebuie să termine facultatea de medicină și să reprezinte Health ProX.

Acesta e felul lui de a o lega de Forest View – și de el – pentru totdeauna.

Ce noroc pe Jacob să aibă o mamă care e clar că îl iubește foarte mult, care îi dă libertatea de a alerga și a se juca. Ce noroc că are o mamă în primul rând.

Sarah se uită la ea, așteptând.

— Deci, ce spui? Ești dispusă să lucrezi? Dacă te descurci bine azi, poate rămâi, și vedem cum decurg lucrurile cu Jacob?

— Ieee! țipă Jacob, zâmbind larg spre Holly.

Ea îi întoarce zâmbetul.

— Mi-ar plăcea mult.

Și chiar e sinceră. Se pare că i-a plăcut din prima de Jacob, Sarah e foarte de treabă, și casa e confortabilă, cu siguranță mult mai confortabilă decât a ei.

— Super. O să fiu în camera obscură dacă ai nevoie de mine.

— Mă duc să-mi iau costumul de baie!

Jacob aleargă de pe canapea pe scări, valvârtej.

Holly râde. Până la urmă, nu o să fie atât de rău să aibă grijă de acest copil.

Sarah face ochii mari.

— Wow. Te place. De obicei e mult mai... încăpățânat.

Holly se îmbujorează.

— Nu o să se plictisească. Ador să înot și să merg pe bicicletă, o să-l țin ocupat.

Judecând după jucăriile și electronicele care stau într-un coș de răchită plin până la refuz într-un colț al sufrageriei și după șevaletul împins lângă un perete, Jacob are multe lucruri cu care să se țină ocupat. Holly arde de nerăbdare să arunce o privire în celelalte camere. E ceva ce face ori de câte ori merge într-un loc nou; casele oamenilor sunt o reflexie a sinelui lor, dar își țin secretele ascunse. Poți să afli atât de multe dacă îți bagi nasul pe ici, pe colo. Luke a învățat-o asta. Nu e vorba despre obiectele în sine, ci mai mult despre cum le aranjează oamenii – ce afișează, ce ascund. Totul are o poveste de spus. Vrea să afle care este povestea soților Goldman.

Telefonul lui Holly scoate un sunet, și îl ia din rucsac. Simte cum o privește Sarah. Nu dă bine? Poate nu ar trebui să folosească telefonul? La urma urmei, e aici ca să obțină un loc de muncă.

— E sora mea vitregă, o informează pe Sarah. Te deranjează dacă îi dau

repede un mesaj răspuns?

— Nicio problemă, spune Sarah. Apoi, dacă nu te deranjează, poate urci să îl grăbești pe Jacob și să mergeți să înotați?

Holly zâmbește.

— Sigur.

Sarah se întoarce pe vârfuri și se îndreaptă spre scările care duc la subsol.

Cum merge? a scris Alexis.

Mama de treabă. Copilul drăguț. Nu l-am întâlnit pe tată.

O să te adore.

Holly se strâmbă.

Trebuie să plec.

Aude bocănituri de la etaj, așa că bagă telefonul în rucsac ca să se ocupe de Jacob. Când ajunge pe holul de la etaj, ușa lui Jacob este deschisă. Încă îmbrăcat în pijamaua cu Iron Man, sare din pat jos și apoi iar în pat. Aterizează cu zgomot și face ochii mari când o vede pe Holly.

— Fac exerciții.

Holly râde.

— Ești pregătit să mergi la înot?

Fata își dă jos tricoul de la Universitatea British Columbia și rămâne în costumul întreg bleumarin – cu gust, dar care îi îmbrățișează formele. Este important să te simți bine la exterior chiar și atunci când nu te simți așa la interior.

— Ia-ți costumul de baie și o să te învăț să plonjezi.

Sarah îi ciufulește părul și iese pe hol ca să aștepte cât timp se schimbă el. E mândră de ea pentru că s-a descurcat atât de bine cu el. Și-ar dori ca tatăl ei să vadă cât de bine se pricepe la copii.

Privește în jos pe hol. Ușa de la dormitorul lui Sarah e deschisă. Merge încet până acolo și trage cu ochiul înăuntru. E un spațiu mare, dar plăcut, cu un fotoliu verde deschis în colț, pe care stă întinsă o pătură albă pufoasă, unde își închipuie că Sarah și Jacob stau îmbrățișați și citesc. Pare un loc sigur. Genul de dormitor pe care îl vezi în sitcomurile de familie. Ar vrea să se întindă pe plapuma frumoasă de culoarea cerului, să se ghemuiască în pernele crem pufoase.

— Holly? strigă Jacob de pe hol.

Se întoarce repede la ușa lui. E îmbrăcat cu un tricou de înot alb și șort

albastru, lăsând puțină piele expusă în fața razelor nemiloase ale soarelui.

— Să mergem!

Coboară împreună la parter, Jacob strecurându-și mânuța în mâna ei și trăgând-o spre piscina din curtea din spate. Băiatul sare în apă înainte ca Holly să apuce să-l oprească. Pentru o secundă, se panichează, dar când vede ce înotător bun este, începe din nou să respire.

— Ia uite! strigă ea.

Jacob face ochii cât cepele când Holly efectuează o plonjare de zece perfect de pe trambulină.

— Wow! O să mă înveți și pe mine cum să fac asta?

— Până la sfârșitul verii, o să plonjezi ca lumea!

Jacob se bagă sub apă în partea mai puțin adâncă și face roata, făcând-o pe Holly să chicotească. Dar apoi aude ceva din spate.

Se întoarce, se uită la fereastra pivniței care vine la nivelul ochilor ei. La geam, o vede pe Sarah, cu fața pe jumătate acoperită de un obiectiv mare. Sarah bate în geam și face cu mâna. Apoi îndreaptă camera spre Holly și apasă pe buton.

Holly zâmbește încordată.

Jacob e în colțul îndepărtat al piscinei. Nici măcar nu e în cadru.

Lui Holly i se ridică părul pe brațe. Parcă Sarah privește prin ea.

Și Holly nu vrea ca nimeni să afle ce ascunde înăuntrul ei.

3.

Sarah

Acum

Am înlemnit, uitându-mă fix la ochiul rotund al camerei din detectorul de fum. Trebuie să mă mișc. Repede. Cobor de pe scaun și, panicată, scanez camera după alte pericole ascunse. Dar nici măcar nu știu ce caut. Ar fi amuzant dacă nu aș fi atât de speriată.

O cameră ascunsă. Exact așa a început totul cu Holly.

A fost ceva inocent la început. Așa e mereu cu camerele de supraveghere. Asta ar face orice mamă bună ca să verifice că un străin are grijă cum trebuie de copilul ei. Dar nu orice mamă ar face poze bonei sale prin fereastra dormitorului ei atunci când bona nu are nici cea mai vagă idee că este urmărită. Gândul acesta mă face să-mi vină rău acum, nu doar din cauza faptului că m-am pretat la așa ceva, ci și din cauza a ceea ce am văzut.

Îmi aduc aminte de ziua în care am angajat-o pe Holly, cum Jacob a plăcut-o din prima. Era tânără, plină de energie și jucăușă – tot ceea ce eu nu sunt. Soțul meu o asculta, o urma peste tot prin casă. Asta m-a făcut să am suficientă încredere încât să îi las singuri și să mă închid în camera mea obscură la scurt timp după ce venea la noi. În plus, aveam două camere de supraveghere în sufragerie: una ascunsă într-o vază de pe șemineu, și cealaltă într-un ceas de perete.

Daniel nu știa nimic de camere. Mi-ar fi spus că o luam razna. Întotdeauna crede că exagerez, că mă aștept la ce-i mai rău din partea tuturor, mai ales a lui. El crede că sunt excesiv de protectoare și față de Jacob. Nu am vrut să îl aud cum se plânge, așa că am ținut camerele secret față de el până când nu am mai avut de ales și i-am arătat ce au înregistrat.

Și trebuie să recunosc că felul în care s-a uitat Holly la mine în acea primă zi, cu admirație, m-a făcut să mă simt văzută – văzută așa cum sunt

eu, de fapt. Fix din clipa în care a sosit în blugii ei scurți și hanoracul de la Universitatea British Columbia, cu picioare zvelte și constituție delicată, am avut acest presentiment îmbătător că ne vom înțelege bine, că, în ciuda diferenței de vârstă, aveam nevoie una de alta. Presupun că asta mi-a mascat instinctele de obicei ascuțite. Pentru că am înțeles totul greșit.

Când am împlinit patruzeci și unu de ani, în ianuarie, m-am simțit... pierdută. Fără nimic altceva de făcut, m-am trezit prinsă de Jacob ca lipiciul, făcându-mi griji pentru el tot timpul, copleșită de gânduri negre despre ce s-ar putea întâmpla dacă mi-aș lua ochii de la el chiar și pentru o secundă. Auzi povești despre mame ai căror copii au fost luați și loviți de o mașină, care s-au înecat în momentele în care și-au întors privirea. Aceste scenarii se derulau în mintea mea sub forma unor imagini înfiorătoare, niște cadre fixe.

Daniel a observat schimbarea din mine, a zis că încep s-o iau pe arătură, că stresul meu continuu din pricina fiului nostru o să dea în nebunie. Cuvintele lui exacte au fost:

— Atitudinea ta maternă e sufocantă. Ai nevoie de o pauză.

La insistențele lui, mi-am redescoperit prima dragoste, fotografiatul. Dar tot eram tulburată. Nu era datoria mea să fiu mama lui Jacob? Să îl protejez de pericol, să îl observ înaintea lui și să îl feresc? Tânjeam după o pasiune care să fie numai a mea și, în adâncul meu, știam că Daniel are dreptate. Exista și un sentiment de vină, provocat de nevoia de a vrea mai mult decât să fiu mamă, neștiind măcar ce înseamnă acest „mai mult”. Poate că asta m-a făcut susceptibilă în fața tinerei cu piele lucioasă care a preluat toate responsabilitățile mele ca și cum era cel mai ușor lucru din lume.

Nu am intenționat niciodată ca Holly să devină subiectul fotografiilor mele. Sau al gândurilor mele.

Prima dată când am privit-o a fost un accident. Era miezul nopții, la câteva ore după ce se dusese acasă după o zi de probă de succes petrecută cu Jacob.

— Ești angajată, i-am spus la începutul după-amiezii, sigură că luam cea mai bună decizie, strălucind de ușurare și apreciere pentru Daniel care venise, de fapt, cu ideea.

El o găsisese, la urma urmei.

— Serios? a întrebat Holly, ușor nesigură, primul semn pe care l-am văzut și care îmi arăta că nu este sută la sută sigură.

— Da, te descurci fantastic cu fiul meu. Să stabilim un program de la nouă la patru, de luni până vineri. E bine pentru tine?

— E perfect, a răspuns ea.

La patru după-amiaza, după ce a plecat pe bicicletă, Jacob s-a întors spre mine, radiind, mai calm ca de obicei pentru că Holly înotase împreună cu el ore întregi, apoi îl dusesese să caute comori prin gazonul din fața casei. Părea să știe că trebuie să stea aproape de el, dar, totodată, și să îi ofere spațiu ca să exploreze.

— Holly vine și mâine? a întrebat el în timp ce ea și-a croit drum înapoi spre vila familiei sale de pe partea cealaltă a râului Capilano.

— În fiecare zi a săptămânii, i-am spus copilului bucuros.

Pe la ora opt, Jacob era epuizat și pregătit să meargă la culcare. Am adormit pe la zece seara și Daniel s-a strecurat în pat pe la unu, după o întâlnire cu Stan Fielding, unul dintre amicii săi de golf, un fost membru de la fraternitate de care rămăsese apropiat. Nu am mai putut să mă culc la loc.

Într-un final, după două ore în care m-am tot răsucit de pe o parte pe alta, am pus mâna pe camera Leica și am ieșit pe veranda de lângă piscină ca să fac câteva poze cerului nocturn. Am suferit din când în când de crize de insomnie după ce l-am născut pe Jacob. Dar în acea noapte, nu cerul, nici stelele nu mi-au atras atenția. Ci o luminiță de peste râu.

Nu știu ce m-a determinat să arunc o privire mai de aproape, călcând pe platoul încadrat de copaci din afara curții cu piscina. Dincolo de stânca îngustă era o pădure deasă, plină de crengi noduroase și vârfuri de copaci țepoase, care duceau spre râul poluat. Era o priveliște frumoasă, dar periculos de abruptă.

Odată ce am ajuns pe stâncă, m-am uitat prin spațiul mic dintre copaci. Apoi am tras aer în piept subit pentru că mi-am dat seama de unde venea luminița: de la fereastra dormitorului lui Holly.

Nu am putut să mă opresc și am ridicat obiectivul pe care l-am fixat pe perdelele transparente. Stătea acolo în pat, trăsăturile ei nu erau vizibile, dar era clar că era dezbrăcată. Știam că e Holly după părul prins în coadă. Perdelele diafane făceau ca silueta ei obscură să fie vizibilă, corpul ei fiind un contur de perfecțiune tinerească, dar nicio trăsătură specifică nu era clară. Cineva a traversat camera. Nu am putut să văd fața persoanei, dar avea un corp musculos de bărbat. Nu conta asta. Eu pe Holly voiam s-o văd – tânăra în floarea vârstei, neatinsă de ravagiile timpului și de

responsabilități. Nu e ca și cum puteam să văd ceva – nu limpede – și totuși iat-o acolo, cu cel care presupuneam că e iubitul ei, complet inconștientă de cum va deveni viața ei, trecând prin acest ritual de inițiere în camera ei. Iubitul ei s-a apropiat de pat, dar ea a fost cea care a inițiat sărutul. Ea a preluat controlul. Nu era prima dată – asta era clar –, dar trebuie să fi fost ceva proaspăt și nou. Și Holly nu era conștientă că era așa de micuță și de adorabilă, că acest moment era atât de trecător, că vârsta și experiența vor schimba totul. Nu știa nici că o urmărește cineva. Nu puteam să șterg imaginea. Eram fermecată.

Am apăsât pe buton. Era ceva la ea, ceva ce m-a făcut nostalgică după vremurile de mult apuse, în care dragostea și pofta trupească erau atât de intoxicante și lumea întreagă era a mea, când eram tânără și naivă, pielea mea nu era uscată și lăsată, și anxietatea provocată de fiecare mișcare a fiului meu nu mă ținea ostatică. Sigur, acesta nu era un moment pe care trebuia să îl văd, dar am fost fericită pentru Holly, că era o fată tânără care trăia viața la maximum. Poate că acesta era primul ei iubit serios. Și îi era permis să rămână peste noapte. Mie, la vârsta ei, nu mi s-a permis niciodată să doarmă un iubit la mine.

A fost greșit să fac acele poze. Și totuși le-am făcut, și nu doar o dată. Eram sigură că era doar secretul meu, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

Știu că sunt agitată din pricina multor lucruri. Nu e ca și cum am ochelari de cal. Acolo unde oamenii văd aventură, eu anticipez pericol. Urăsc așteptarea nervoasă pe care o simt în piept ori de câte ori Jacob se cațără prea sus într-un copac sau aleargă prea repede pe scări. Peste tot unde mă uit, văd pericol; oameni în care nu am încredere și care ar putea să ne rănească. Gunoierul poate că ne fură datele personale; antrenorul de baschet al lui Jacob poate că e pedofil; reprezentantul de la relații cu clienții de la bancă poate că îmi golește conturile. Trebuie să pun frâu gândurilor înainte să o iau razna. Mă holbez la ochiul rotund din tavan. Trebuie să existe o explicație rezonabilă pentru ca o cameră ascunsă să se afle în noul meu dormitor. Holly nu mai face parte din viețile noastre.

Totul s-a terminat, s-a terminat în ultima ei zi alături de noi. Niciun mesaj și niciun bilet, nici măcar un bilet înainte să îl lase pe Jacob singur în casă, așteptând-o sub pat într-un joc crud de-a v-ați ascunselea ca ea să poată ieși pe ușa noastră fără să trebuiască să își ia la revedere.

Potrivit tatălui ei, e plecată undeva într-o zonă tropicală liniștită; potrivit

contului ei de Instagram, „se găsește pe sine”.

Las detectorul de fum cu ochiul lui amenințător și mă îndrept spre parter, unde domnește o liniște stranie. Fără covoare care să absoarbă vibrațiile, pașii mei răsună pe parchet.

Ajung jos și casc gura.

O femeie blondă cu gura până la urechi, într-o geacă roz aprins, ține o farfurie cu fursecuri în salonul meu.

— Doamne, îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii. Soțul tău m-a lăsat să intru prin spate.

Întinde o mână.

— Eu sunt Tara Conroy. Stau alături.

Mai întâi o cameră ascunsă și acum o străină în casa mea? Unde naiba sunt Daniel și Jacob?

— A, dacă îi cauți pe soțul și fiul tău, sunt în curtea din spate, se joacă cu băiatul meu, Cody.

Oi fi eu dată peste cap, dar tot e ciudat că femeia asta a intrat la mine în casă ca și cum ar fi ceva absolut normal. Încerc să gândesc ca Daniel și să nu trag concluzii pripite. Am învățat că asta poate fi periculos. Mă duc spre centrul camerei unde femeia stă lângă canapea.

Iau mâna întinsă și o strâng.

— Sarah Goldman. Încântată de cunoștință, spun eu.

— Asemenea.

Întind gâtul ca să privesc peste umărul ei, dar fiecare încăpere din casa aceasta este atât de opresiv de închisă încât nu pot să văd deloc curtea din spate.

— Astea sunt pentru voi.

Îmi dă farfuria cu fursecuri.

— Le-am făcut cu roșcovă în loc de ciocolată deoarece Cody e alergic. Jacob are vreo alergie?

Mă încordez, dar încerc să ascund asta. Rostește numele fiului meu ca și cum suntem prieteni de ani buni.

— Nu, nu are. Mulțumim pentru fursecuri. Arată... delicios. Ce ar fi să le duc în bucătărie? Putem ieși afară și să îl cunosc și eu pe Cody?

Ea zâmbește larg cu niște dinți atât de albi încât zici că i-a vopsit. Ochii ei nu fac riduri la colțuri ca ai mei. Pesemne că e mai tânără decât mine.

Nu îmi place latura aceasta invidioasă a mea, partea din mine care mereu

le analizează pe alte femei, le compară, în mod favorabil sau nu, cu mine. Înainte nu îmi păsa atât de mult, până în ziua în care m-am uitat în oglinda de pe hol, la lumina soarelui, și am văzut gâtul mamei mele pe corpul meu. Am îmbătrânit atât de repede încât nici nu am apucat să observ. Acum numai asta o să observ toată viața. Firește că insecuritățile sunt mai adânci de atât. Nu e chestia că nu sunt conștientă de ele. Doar că nu sunt sigură ce să fac cu ele.

O conduc pe Tara în bucătărie și dincolo de ușile glisante. Îl văd pe Daniel lângă lada cu nisip unde stau Jacob și un băiat mai înalt și blond. Ambii copii tac; Jacob nu poate să se uite la celălalt băiat. Lovește nisipul și stă cu capul în jos. Mă doare inima. Nu știu dacă de vină e faptul că a pierdut-o pe Holly, persoana lui preferată din vara ce a trecut, sau mutarea, dar fiul meu gălăgios și năzdrăvan e o umbră a copilului care a fost cândva. Poate că e bine pentru el că un copil cam de-o seamă cu el locuiește alături. Poate că lucrurile o să se așeze.

Tara stă aproape, prea aproape, și deschide gura, lăsând să curgă un șuvoi de cuvinte rostite fără să respire.

— Mă bucur tare mult că aveți un fiu. Cody are șapte ani, și ceilalți copii de pe strada aceasta sunt foarte mici. O să fie încântat să aibă un partener de joacă. La ce școală merge Jacob? În ce clasă e?

Întrebările ei rapide mă amețesc. Încerc să țin pasul, să creionez cele mai bune răspunsuri și, totodată, să-mi mențin intimitatea. Nu o să mai cad niciodată în capcana de a mă încrede în interesul vădit al unei persoane în mine sau în fiul meu.

— Jacob face șapte ani în noiembrie, spun eu. O să înceapă clasa a doua.

— A, unde? Cody merge la școala Blossom Court. În clasa lui Valerie Martin.

— Da, și el tot la Blossom Court, nu am de ales și confirm, deși nu mă simt confortabil dându-i atâtea detalii.

Clar nu vreau să discut despre cât de vinovată mă simt că Jacob va începe școala cu o săptămână mai târziu, și nici despre cât de nepregătită mă simt pentru tranziție. În mod normal, aș fi petrecut ultimele zile înainte de anul școlar înscriindu-l la sporturi, luând legătura cu profesorii săi și cu directorul. Până acum, am vorbit doar cu secretara de la Blossom Court.

Tara bate din palme.

— Sper că sunt în aceeași clasă. Doamna Martin e minunată.

Nu apuc să adaug nimic pentru că vorbește din nou.

— Casa e închiriată, nu? Stați mult? Danny mi-a zis că sunteți din Vancouver. Nu am fost niciodată acolo.

Danny? De ce să-i zică Danny soțului meu? El nu se prezintă decât cu numele Daniel, și cei care îl cunosc mai bine îi spun Dan.

Femeia continuă după o secundă de liniște.

— Sper că o să vreți să rămâneți în Blossom Court. E un cartier special. Sunteți...

Tara e întreruptă de Jacob, care izbucnește în plâns. Iese din lada cu nisip și se lipește de Daniel, ascunzându-și fața.

Vin amândoi spre noi.

— A, bun, v-ați întâlnit, zice Daniel și Jacob își ascunde fața în brațele tatălui său.

— Totul e bine? mimez din buze spre Daniel, care ridică din umeri ca și cum nu are habar ce l-a făcut pe fiul nostru să plângă.

O să mă ocup de asta mai târziu.

— Tara era în salonul nostru.

Zâmbesc, dar măresc ochii ca să îi transmit codat „ce naiba?”

Daniel ori nu înțelege, ori crede că iar exagerez.

— Cred că am speriat-o pe soția ta cu fursecurile, Danny, spune Tara, râzând. Vă jur că știu să coc.

— Îți plac fursecurile, nu-i așa, Danny? rânjesc spre soțul meu, care tușește ca să mascheze, presupun eu, un hohot de râs.

Jacob își trage nasul lângă el.

— E bine? întreabă Tara.

Jacob ridică capul.

— L-am pierdut pe domnul Blinkers, miorlăie el pe o voce tremurândă. Holly mi l-a dat.

Își dă seama de greșeala făcută în clipa în care cuvintele îi ies pe gură. Ridică capul și privirile ni se întâlnesc.

— Scuze, mami. Știu că nu trebuie să vorbesc despre ea.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Nu mă pot aștepta să nu o mai menționeze niciodată pe fata care pentru mine a fost ca o fiică și pentru el ca o soră mai mare cu doar câteva săptămâni în urmă. Dar când îi aud numele, mi se face rău.

Eu și Daniel avem un schimb de priviri.

— Am pierdut jucăria lui de pluș preferată, explică el.

Tara se apleacă să fie la același nivel cu Jacob.

— Ți plac fursecurile? Am făcut câteva pentru tine.

Mă schimonosesc. Planul meu era să le arunc la gunoi. E ceva la Tara care mă neliniștește. Pur și simplu, e... prea mult, prea rapid.

— Mulțumim, Tara. Au fost o noapte și o dimineață agitate. Probabil ar trebui să ne instalăm și noi, zice Daniel, în sfârșit, reacționând la disconfortul meu. Avem multe bagaje de despachetat.

— Desigur.

Vecina se uită la fiul său care se joacă singur în lada cu nisip.

— Cody, mergem acasă!

Pune mâna pe umărul meu și tresar.

— Când ești pregătită, să vii la o cafea să stăm de vorbă. Mă bucur că am o mamă în preajmă. Trebuie să avem grijă una de cealaltă, nu?

Îmi face cu ochiul.

Să avem grijă una de cealaltă.

Dau din cap ca o proastă. După ce ea și Cody ies pe poarta din spate, intrăm toți trei prin ușa glisantă, pe care o închidem în urma noastră. O încui numaidecât. Odată ce suntem singuri, mă aplec în fața lui Jacob.

— Tableta e în geanta mea, pe holul de la intrare. Ce ar fi să te duci să joci Roblox?

Eu am considerat că e prea mic pentru acest joc, dar Daniel a crezut că e în regulă. Am cedat. Lui Jacob îi place mult să îl joace, dar acum e atât de mohorât încât abia dă din umeri când fac propunerea. Apoi pleacă din bucătărie, târșâindu-și picioarele. Închid ochii, dorindu-mi să pot da timpul înapoi și să-mi recapăt băiețelul fericit.

După ce Jacob pleacă, arunc fursecurile cu roșcovă la gunoi.

— De ce ai făcut asta? întreabă Daniel.

— Nici măcar nu o cunoaștem.

Un zâmbet superior i se întinde pe față, dar îl alungă înainte să menționez ceva de asta.

— Ai dreptate, zice el.

Mă trage spre el, și îmi lipesc obrazul de pieptul lui cald și liniștitor. Mă sprijin de el, fiind sigură că vom găsi cumva o cale spre noi cei de dinainte. Poate chiar o să găsesc o cale să o recapăt pe femeia care am fost înainte să fiu aruncată cu capul înainte în criza vârstei a doua.

Mă trag de lângă el și îi întâlnesc privirea.

— Am găsit o cameră ascunsă, anunț eu.

— Ce?

Se încruntă, neînțelegând.

— În dormitorul nostru. Hai să-ți arăt.

Ne ducem în sufragerie ca să-l anunțăm pe Jacob că urcăm la etaj. Îi suflu un pupic, pe care nu îl vede pentru că acum stă cu nasul în jocul Roblox. Sus, în noul nostru dormitor, arăt spre detectorul de fum din tavan.

— Crezi că e o cameră acolo? întreabă Daniel fără a-i veni a crede.

— Te rog, dă-l jos.

Daniel, cu o înălțime de 1,80 m, detașează cu ușurință detectorul de fum, deschide compartimentul din spate și scoate bateria din litium. Aruncă o privire aparatului, apoi îl aruncă pe pat. Nu zice nimic. Îmi face semn să ieșim pe hol.

Acolo, se lipește cu spatele de balustradă.

— Deci? întreb eu.

— Nu e un detector de fum.

Se freacă pe față cu o mână. Observ un mic tremur și asta nu mă ajută deloc să îmi înăbuș fricile.

Văzându-l pe Daniel neliniștit, intru imediat într-un spirit protector.

— Ce naiba se petrece? întreb eu. De ce naiba e o cameră în asta?

Daniel mă strânge în brațe.

— O să-l sun pe agentul imobiliar chiar acum și o să-l întreb ce știe despre asta. Probabil a fost lăsată de foștii locatari.

Oftez ușurată că Daniel acordă atenție acestei probleme. În sfârșit, nu fac din țânțar armăsar. În sfârșit, nu sunt eu cea isterică.

Îmi dă drumul și se duce la parter ca să dea un telefon. Rămân pe hol, lângă scări. Invizibil, sentimentul de panică crește înăuntrul meu. Mi se strânge inima din cauza greutății secretelor mele.

— Ce am făcut? șoptesc eu.

Câteva secunde mai târziu, Daniel urcă scările și se oprește lângă mine.

— I-am lăsat un mesaj lui Courtney, agentul imobiliar. Și am primit un e-mail despre cutiile noastre cu haine și lucrurile pe care le-am trimis, vor ajunge luni.

— Bun. Sper că o să sune în curând Courtney, zic eu.

— Ce ar fi să stai puțină singură? Poate despachetezi și eu mă ocup de

Jacob? O să luăm o gură de aer și apoi facem cumpărături. Știi că am trecut pe lângă un mall pe drum de la aeroport, cam la cincisprezece minute de aici.

Mă sărută pe buze ușor.

— Nu-ți face griji. Nu trage concluzii pripite. Sunt sigur că există o explicație pentru cameră. Nu e mare lucru.

Stomacul mi se umple de fluturii pe care încă mă mai face să-i simt chiar și după șaisprezece ani. L-am întâlnit pe Daniel când lucram ca barista și aveam douăzeci și cinci de ani. El îmi complimentase fotografiile pe care managerul cafenelei mă lăsase să le expun în spatele tejghelei. M-am înroșit când am simțit acel fior neașteptat întâlnind un bărbat chipeș îmbrăcat într-un costum impecabil, căruia îi plăcea ce fac eu și care părea să mă placă *pe mine*. Aveam diplomă în arte, cu bursă completă, la Universitatea de Artă și Design Emily Carr, dar educația mea prestigioasă nu mă ajuta să mă apropii deloc de cariera de fotograf pe care mi-o doream. Daniel avea douăzeci și șase de ani, lucra ca inginer de software începător și noaptea își făcea masterul în administrație și afaceri. În el am găsit stabilitatea de care dusesem lipsă după ce tata murise de accident vascular când aveam treisprezece ani, chiar înainte de ceremonia mea Bat Mitzvah^{3}. Sărbătoarea a fost anulată, nu pentru că țineam *shiva*^{4}, ci pentru că nu ne-o mai puteam permite.

Și totuși, amestecată cu acești fluturi e o suspiciune care încă mă mai macină, îmi ascunde ceva. Șoaptele pe furiș și privirile ciudate pe care le-am văzut între el și Holly nu au fost, de fapt, în imaginația mea. Făcea sex cu bona noastră, sau urma să facă.

Daniel mă mai sărută o dată.

— Totul o să fie bine, mă asigură el. Un nou început.

Are dreptate. Trecutul e trecut. E îngropat adânc. Un nou început ne va apropia din nou. Totul *o să* fie bine dacă pot să opresc grijile ca să nu mă consume.

Dar odată ce Daniel îl ia de mână pe Jacob și ies pe ușă, nu simt decât o anxietate amețitoare care îmi copleșește tot corpul. Îmi vine să scotocesc toată casa după camere. Dacă nu mai e niciuna, o să știu atunci că sunt paranoică.

Trec dintr-o cameră mare și lipsită de personalitate în alta, și caut prin bucătărie. Verific în mobila negru mat și pipăi pereții cu lambriuri. Singura

lumină vine de la ușa glisantă care duce în curtea mică din spate, dar aranjată. Crengile lungi ca niște degete ale arțarului Manitoba se lovesc de geamurile de la etaj. În tavanul din bucătărie e un detector de fum, și mă cuprinde neliniștea. Respir numai atunci când văd că e diferit de cel din dormitor. Niciun ochi.

Mă îndrept apoi spre sufragerie. Scauez tavanul. Nimic. Deschid dulapul prins de perete. Ceva arată ciudat la panoul electric atașat de perete. Mă pun pe jos. Sunt șase prize, dintre care trei sunt folosite. În colțul drept al panoului este o mufa goală. Deasupra ei, chiar în priză, e un ochi mic.

Îmi bubuie capul. Mă ridic de pe podea și mă duc în bucătărie, unde trag de sertare. Găsesc niște bandă adezivă, rup o bucată cu dinții și acopăr ochiul ciudat.

Urmează pivnița cea rece și mare, decorată în culori deschise. Zăresc un cub mic și alb care se pierde în partea de sus a dulapului alb din încăperea principală. Iau un scaun ca să mă urc pe el și îl rup, ținând în palmă camera ascunsă de cinci pe cinci centimetri.

Continui să caut. Nu e nimic în apartamentul secundar. Mă duc la etajul doi. Nicio cameră în două din trei încăperi. Mai am un loc de verificat: dormitorul lui Jacob. Dar înainte să intru, încerc să gândesc rațional. Poate că foștii locatari au avut copii și au instalat camere ca să supravegheze bona, la fel cum am făcut și eu.

Ușa e deschisă. E ceva lipit de perete în dreptul părții de jos a patului suprapus. Mă duc mai aproape. Nu. Nu se poate. Chiar nu se poate.

Dar este acolo.

E domnul Blinkers, jucăria de pluș pe care a pierdut-o fiul meu.

Mi se strecoară groaza pe sub piele. Am lăsat în urmă jucăria asta. Nu am putut să o găsim nicăieri.

Cineva care știe cât de important este domnul Blinkers pentru fiul meu ne-a urmat aici, la Blossom Court. Și o singură persoană ar fi putut face asta. Holly.

4.

Holly

Înainte

Vineri dimineață, la fel ca toată săptămâna, alarma lui Holly sună la șapte jumate. Se dă jos din pat și simte mirosul de vanilie și ciocolată topită din păr. A făcut fursecuri împreună cu Sarah și Jacob ziua precedentă, râzând și glumind tot timpul ca și cum erau într-un film. Nu s-ar fi gândit niciodată că poate să fie atât de distractiv să fie bună, și atât de satisfăcător. Dar în ultimele cinci zile, mai ales când a început să petreacă mai mult timp împreună cu Sarah în fiecare dimineață pe verandă, și uneori și la sfârșitul zilei, și-a dat seama că aceasta era cea mai bună vară din viața ei.

Până miercuri, stabiliseră o rutină perfectă. Holly vine la nouă și bea cafea împreună cu Sarah pe verandă jumătate de oră în timp ce Jacob joacă baschet sau se plimbă cu scuterul de colo-colo pe alee. Apoi Sarah se duce în camera ei obscură, și Holly are grijă de Jacob toată ziua. Încă nu l-a întâlnit pe soțul lui Sarah, Daniel, pentru că el e deja plecat la serviciu când ajunge ea, și apoi ea pleacă la ora patru după-amiaza, cu mult timp înainte să ajungă el acasă. Deși au trecut doar câteva zile, Holly se potrivește la fix acolo. Simte că are un loc în această familie, și o datorie de îndeplinit.

Uneori, se prefăce că aceasta e casa ei. Locuința familiei Goldman e atât de diferită de a ei. Este un cămin. Holly are voie să mănânce oriunde vrea, și nu își face niciodată griji din cauza marginilor ascuțite sau a obiectelor de artă pe care ar putea să le spargă. Lui Jacob îi place tot ce fac împreună. Ieri, a stat în poala lui Holly și ea a desenat litere pe spatele lui.

Când Sarah a intrat în sufragerie, a râs.

— Ce metodă creativă ca să-și exerseze scrisul.

— Am ghicit corect fiecare literă!

S-a întors și i-a cerut bonei sale:

— Holly, fă să fie mai greu. Vreau să-i arăt mamei cât de bun sunt.

Așa a făcut, și aprecierea pe care o văzut-o pe fața lui Sarah, și entuziasmul pe care l-a simțit Jacob datorită realizării sale au însemnat mai mult decât toți banii din lume.

Sarah este așa cum și-a imaginat mereu că ar fi fost și mama ei. Nu că ar fi perfectă – nu este. Mereu își face griji din cauza a ce mănâncă Jacob.

— Trebuie să mănânci mai multe legume, Jacob. Ai nevoie de vitamine!

Ori de câte ori ies afară, Sarah aleargă după ei.

— Să nu uiți de crema solară!

Își sărută fiul tot timpul și, deși Jacob se trage uneori din strânsoarea ei, știe că îi va fi mereu alături. La fel ca Holly.

Nimeni nu a mai fost vreodată atât de entuziasmat să o vadă precum Jacob, nici măcar Alexis. O așteaptă pe verandă în fiecare dimineață și, când vine cu bicicleta pe alee, aleargă să o întâmpine cu salutul lor secret. O serie complicată de bătăi din palme și valuri pe care copilul a inventat-o doar pentru ei doi.

Și Sarah pare să fie interesată de Holly. De-a lungul zilei, iese din camera ei obscură ca să le facă poze bonei și lui Jacob în timp ce caută comori sau construiesc grămezi de nămol din pământul din grădina cu bujori roz.

— Nu vă uitați la cameră. Prefaceți-vă că nu sunt aici, îi îndeamnă femeia.

Ieri, când Jacob s-a lovit în cot de perete și a început să plângă, Sarah a venit fuga din pivniță, dar a plecat repede deoarece a văzut că Holly are totul sub control.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, a zis Sarah când l-a văzut pe Jacob ghemuit în poala lui Holly.

Holly începe să simtă același lucru față de Sarah.

Înainte să se dea jos din pat și să facă duș, ia telefonul de pe noptieră. Are un mesaj de la Alexis.

Cum să mă îmbrac la petrecerea de diseară?

Off, petrecerea în cinstea petrecerii de logodnă a fiicei lui Stan Fielding. Uitase de ea, dar e în seara aceasta. Lisette l-a pomenit pe Charlie Lang toată săptămâna.

— Știi că Lang Developments construiește un bloc mare pe Robson?

— Lui Charlie îi place să vorbească despre politică, dar e conservator,

așa că ai grijă ce spui.

— Culoarea preferată a lui Charlie e galben.

Holly îi răspunde la mesaj:

Cu ce vrei tu.

Tricou și blugi și aia e.

Holly îi trimite „LOL” și lasă telefonul jos. Tocmai se dă jos din pat când Lisette deschide ușa fără să bată. Trece pragul neinvitată.

— Să fii acasă până la cinci azi. Daniel și Sarah Goldman or să fie aici diseară, apropo. Sper că sunt mulțumiți de tine, da? Presupun că o să aflăm dacă nu. Și ține minte că pe Charlie ne concentrăm în seara asta. Nu mai e nevoie să-ți spun că, odată cu investiția lui Charlie în Ritofan, vom putea începe faza a treia de testare a medicamentelor.

Lisette stă lângă patul ei, sfredelind-o cu ochii verzi ca jadul – datorită lentilelor de contact.

— Să te îmbraci cu rochia aia lejeră cu lămâi. Atrăgătoare, dar discretă.

Zâmbește fără niciun pic de afecțiune, așa cum numai Lisette reușește.

Holly geme în sine ei din pricina primului eveniment dintr-o serie lungă a acestei veri la care trebuie să își dea părul pe spate, să zâmbească și să îi facă pe potențialii investitori să creadă că sunt cei mai interesanți bărbați de pe glob. Anul trecut, Stan Fielding a fost atracția principală la petrecerea caritabilă pentru spitalul de copii, la Clubul Canyon. O, cât de mândru a fost tatăl ei când a văzut-o chicotind și ciocnind paharul cu Stan, fața lui fiind roșie ca focul de entuziasm, în timp ce tatăl ei era tot numai un zâmbet în partea cealaltă a camerei. Lunea care a urmat, Stan a investit cinci sute de mii de dolari în Lenvotriq, medicamentul lor pentru cancer de tiroidă.

Și după ce a încheiat târgul, tatăl ei a scos-o la prânz la barul cu stridii din Sutton Place, locul lor preferat, ca să sărbătorească steaua ei norocoasă, fiica sa cu aptitudini extraordinare în vânzări. Măcar dacă ar fi fost nevoie numai de zâmbete și pahare ciocnite. Slavă cerului, Alexis a fost la o conferință de asistență medicală în acel weekend, încercând să își facă relații pentru o slujbă care nu s-a mai materializat.

Deci soții Goldman or să fie la petrecerea familiei Fielding. Interesant. Poate că așa îi va fi mai ușor să treacă peste acea noapte. Măcar o să îl întâlnească pe soțul despre care vorbește Sarah și pe care îl menționează Jacob tot timpul.

— Așteaptă până o să mă vadă tati cum plonjez!

— Holly, să ții minte că mami a zis că nu avem niciodată voie în cabana lui tati. E „peștera” lui.

Holly este curioasă. Foarte curioasă.

Deja știe că Alexis o să stea lipită de pereți toată noaptea, o să poarte conversații stânjenitoare care or să alunge pe toată lumea, așteptând ca Holly să termine de vorbit cu toți cei importanți în sala de bal a clubului Canyon. Lumea nu are așteptări de la Alexis. Și totuși încearcă și ea din greu și dă greș de fiecare dată. Lisette îi va sugera pe un ton mios lui Alexis să rămână la bar dacă le stă în cale, și îi va indica fiicei sale un colț mai liniștit, departe de lumea vedetelor și a celor bogați.

Lisette și-a rostit porunca și amenințarea subtilă. Pleacă din camera lui Holly și închide ușor ușa în urma ei.

Holly aruncă o pernă îmbrăcată în mătase în ușa închisă. Aterizează cu un bufnet gol. Așa se simte și Holly în casa aceasta, în familia ei. E ca și cum, indiferent ce ar face, nu lasă nicio urmă, nicio impresie.

Se ridică din pat și ia rochia aia stupidă cu lămâi din șifonierul imens, o întinde pe scaunul de la birou, strâmbându-se la ea, și se duce la baie să facă duș. După ce se îmbracă cu costumul de baie, unul roșu întreg de data aceasta, pantaloni scurți de blugi și un tricou, iese afară și iar găsește mașina lui Lisette blocând-o pe a ei. Parcă o face intenționat. Un joc clasic al puterii. Holly o să întârzie.

Își scoate bicicleta din garaj și se urcă pe ea, apoi ridică privirea spre geamurile de la etaj, sperând că o să-și vadă tatăl în birou ca să îi facă cu mâna. A sărit peste micul-dejun deoarece oricum nu avea să fie acolo. Avea o convorbire telefonică de afaceri. Dar când ridică privirea, nu o vede decât pe Lisette la geam, cu brațele încrucișate, uitându-se urât la ea.

Holly întârzie cincisprezece minute la familia Goldman. Alungă gândurile legate de dinamica anapoda din familia ei, și fuge pe alee, unde Jacob se urcă pe un băț pogo.

— Bună, Holly! strigă el, ca și cum nu ar fi chiar lângă el.

— Bună, Jakey! strigă ea înapoi.

Se oprește ca să își facă salutul secret în timp ce Sarah râde de pe verandă, de pe locul ei obișnuit de pe scaunul alb de răchită, bând cafea și privindu-și fiul.

Holly își șterge sudoarea de la ceafă, firele de păr lipindu-se de lăntișorul din argint. Sarah o vede cum se chinuie să-și descurce părul.

— Vino aici. Lasă-mă să te ajut.

Holly își lasă bicicleta și urcă treptele verandei, cu răsuflarea tăiată. Sarah se ridică și separă încet lăncișorul de părul ei.

— Scuze că am întârziat. Mi-a fost blocată mașina. Am pedalat cât de repede am putut.

— Nicio problemă. Unul dintre avantajele lucratului de acasă este că nu am șef.

Zâmbește larg în timp ce Jacob sare pe alee.

— Cu excepția puștiului ăstuia.

Holly închide ochii, bucurându-se de senzația degetelor calde ale lui Sarah pe pielea ei. Nu-și mai aduce aminte când a fost ultima dată când a simțit atingerea drăgăstoasă a altei persoane în afară de Alexis.

Sarah o bate pe umeri.

— Gata, anunță ea și se pune în fața lui Holly. Ce lăncișor frumos. Cu un pandantiv drăguț cu fulg de nea. Pandantivul e un yin, nu?

Holly dă din cap.

— Sora mea vitregă mi l-a dat. Ea are yang. E de la Unique, un magazin mic și mișto din Granville. Totul e unicat acolo.

Cu un an în urmă, cu ocazia celei de-a cincisprezecea aniversări a zilei când au apărut una în viața celeilalte, sora ei vitregă i-a dăruit o cutie mov deschis, în care se afla lanțul delicat din argint pe un suport de bumbac.

Alexis i-a arătat lăncișorul pe care îl purta și ea, unul care se potrivea cu al ei, cu un pandantiv asemănător.

— Tu ești yin-ul pentru yang-ul meu.

A zâmbit larg, dintele ei din față ușor strâmb fiind așa de adorabil.

— Lăncișoare pereche de surori.

Holly a fost atât de înduioșată încât a plâns și a îmbrățișat-o strâns pe Alexis.

— Ești cea mai importantă persoană din lume pentru mine. Știi asta?

— Este un lăncișor foarte drăguț, comentează Sarah acum. Dar e prea mișto pentru o mamă bătrână așa ca mine. Se poate? întreabă ea și ridică mâna spre gâtul lui Holly.

— Sigur, răspunde fata.

Sarah ține cu blândețe yin-ul din argint între două degete și îl întoarce.

— „H” de la Holly. Ce frumos! Tu și sora ta vitregă trebuie să fiți apropiate.

Ar face orice una pentru alta. Mereu a fost așa. Alexis o acoperea când depășea ora stingerii; Holly i-a făcut ochi dulci unui polițist ca să nu depună acuzație atunci când Alexis și niște prieteni s-au legat de un cedru ca să nu fie tăiat de un dezvoltator. Legătura lor e la fel de puternică precum cea dintre două surori de sânge, poate chiar mai puternică.

Singurul lucru de care nu își dă seama Alexis este cât de norocoasă este. Nu-și dă seama de povara în plus pe care o are de cărat Holly, de așteptări, de lucrurile despre care știe că trebuie să rămână nespuse. Dacă Alexis ar ști, ar fi dezgustată, șocată. Nu ar înțelege.

Holly dă din cap, înghițind nodul din gât.

— Alexis are un „A” pe spatele pandantivului. Tu ai frați sau surori?

— Unul.

Sarah se lasă pe spătarul scaunului din răchită, încrucișându-și gleznelor. Pantalonii ei de yoga sunt scămoșați și are o pată de cafea în partea de jos a tricoului alb.

— Un frate mai mic, Nathan. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

Ridică din umeri.

— Și o fiică.

Sarah se uită nostalgică la Jacob care încă mai țopăie pe alee.

Holly stă pe celălalt scaun și tace. În ultima săptămână, a învățat că Sarah mai are nevoie din când în când de timp ca să se exprime. Așa că se lasă pe spătar și așteaptă.

— Am... am pierdut o sarcină la șaisprezece săptămâni. Scuze. Probabil dau prea multe informații.

— Nu, chiar deloc, o asigură Holly. Îmi pare atât de rău. Trebuie să fi fost foarte greu.

Observă umbrele grele de sub ochii lui Sarah.

— Ești bine? o întreabă.

— Sufăr de insomnie. Dar sunt bine.

Femeia se înroșește la față.

— Holly! Hai să mă vezi! Pot să fac o sută de sărituri pe minut.

Fata dă să se ridice, dar Sarah clatină din cap.

— Nu e nevoie să răspunzi de fiecare dată când vrea ceva. E în regulă să îl lași să aștepte.

Holly apreciază asta. Știe că intențiile ei sunt bune.

— Vorbesc puțin cu mama ta, Jakey, strigă ea. O să vin într-un minut.

Apoi se întoarce spre Sarah.

— E greu să îi nu-i dai tot ceea ce vrea. E un copil minunat.

— Și solicitant, râde ea. Dar mulțumesc. E înnebunit după tine. E atât de fericit în ultima vreme!

Holly zâmbește larg.

— Sper că reușești să lucrezi mult. Ai de gând să îți expui fotografiile? Sau să le vinzi.

Sarah ia cafeaua și bea o gură mare.

— Încă nu sunt nici măcar pe aproape. Din o sută de poze, poate doar câteva sunt bune, și fiecare film necesită mult timp ca să fie dezvoltat.

— De ce nu folosești aparate digitale?

— Îmi place procesul de încărcare a filmului, de amestecare a chimicalelor. Îmi place să privesc transformarea.

Tresare când îl vede pe Jason clătinându-se pe bățul pogo.

— Și spre deosebire de îngrijirea unui copil, este ceva ce pot controla.

Holly înțelege perfect. Caută în buzunar rimelul de la Dior pe care l-a șterpelit din geanta lui Lisette înainte să plece de dimineață.

— Să știi că mi-ar lua doar câteva minute să-ți fac un cont de Instagram. Nu e nevoie să postezi în fiecare zi. Dar e un mijloc bun de promovare.

Sarah își mușcă limba.

— Nu știi ce să zic...

Se uită în jos la ea și apoi în sus la Holly. Îi dă telefonul care e pe mäsută.

— Fă-o înainte să mă răzgândesc.

Holly râde, observând că Sarah nu are parolă la telefon. Apoi descarcă aplicația și, în câteva minute, Sarah are un cont de Instagram. Îi dă telefonul înapoi și privește cum un zâmbet se lățește pe fața lui Sarah.

— Fotografii de Sarah Goldman. Îmi place.

O atinge pe genunchi pe Holly.

— Mulțumesc.

— Cel mai ușor lucru pe care ai putea să îl faci este să faci niște poze cu telefonul și să le postezi.

— Doamne, Holly, aștept de o veșnicie! se plânge Jacob de pe alee. Te rog.

— Țsta e semnalul meu.

Holly își descheie rucsacul.

— I-am luat ceva.

Scoate iepurașul gri de pluș și i-l arată lui Sarah. Femeia zâmbește.

— Ce drăguț! Acum îi plac mult supereroii, dar sunt sigură că o să-l aprecieze.

Holly nu mai e la fel de entuziasmată, dar când Jacob zărește jucăria din mâna ei, lasă bățul pogo și vine alergând.

— Pentru mine?

Strânge iepurașul la piept.

— Îl ador. Îl ador foarte mult.

Sarah face ochii mari de surprindere.

— Ce îi spui lui Holly, Jake?

— Mulțumesc! zice el, apoi o îmbrățișează.

Holly râde și îl îmbrățișează și ea.

— Cu plăcere.

— Ar trebui să plec, anunță Sarah. Trebuie să mă ocup de niște lucruri înainte să mă apuc de treabă. Să-mi dai mesaj dacă ai nevoie de mine.

Sarah o bate pe umăr pe Holly, îl sărută pe Jacob pe cap, își bagă telefonul în geanta de pe scaun, apoi o ia și pornește spre garaj.

Holly și Jacob privesc cum Sarah scoate mașina și pleacă. E prima dată de când Holly are grijă de Jacob când Sarah îi lasă singuri acasă.

Holly se întoarce spre Jacob.

— Vrei să ne jucăm de-a v-ați ascunselea?

Drept răspuns, el fuge în casă cu iepurașul în brațe.

— Nu o să ne găsești niciodată pe mine și pe domnul Blinkers!

Holly îl urmează înăuntru.

— Domnul Blinkers? întreabă Holly. Așa o să-i spui?

— Da!

Copilul chicotește și aleargă în sus pe scări.

— Du-te să te ascunzi și o să încerc să te găsesc!

Odată ce a plecat, se duce în sufragerie și se uită la vaza neagră de pe șemineu unde știe că este ascunsă o cameră de supraveghere. A văzut-o încă din prima zi, deși nu i-a menționat-o niciodată lui Sarah. Oamenii mai în vârstă cred că tinerii nu știu că sunt urmăriți, ceea ce e cam amuzant pentru că oamenii în vârstă nu prea se pricep la tehnologie.

Sarah pare timidă când vine vorba de pozele ei, dar acum, că are cont pe Instagram, Holly o poate ajuta să selecteze niște fotografii ca să le posteze.

Sarah nu i-a spus niciodată explicit să nu se ducă în camera obscură, și acum, că Jacob se ascunde, are câteva minute la dispoziție ca să cerceteze. Bineînțeles că nu o să ia nimic. Doar o să arunce o privire rapidă lucrărilor lui Sarah.

Se întoarce cu spatele la cameră și strigă:

— Te mai las puțin ca să găsești o ascunzătoare foarte bună.

Asta pentru eventualitatea în care cameră înregistrează și sunete sau o așteaptă Jacob. O ia pe vârfuri pe scări spre subsol, pulsul crescându-i. La capătul scărilor, se uită dincolo de bar, de televizorul imens cu ecran plat și de canapeaua maro de piele. Nu a mai văzut o cameră aici jos, deși nu este un loc în care ea și Jacob se joacă des. Sub scări e o baie, o cameră de oaspeți și camera obscură în care nu a mai fost niciodată. Ușa e mereu închisă, și acum e disperată să o deschidă.

Holly nu știe nimic despre dezvoltarea filmului. Nu vrea să strice vreo poză, și cu siguranță nu vrea ca Sarah să își dea seama că și-a băgat nasul prin lucrurile ei. Dar impulsul de a vedea ce creează Sarah este mai puternic decât îngrijorarea.

Holly răsuște mânerul. În cameră e întuneric beznă și nu sunt ferestre. Închide ușa repede în urma ei ca să blocheze lumina din exterior. Știe că lumina poate să afecteze fotografiile, dar nu poate să distingă nimic în întuneric. Nu vede decât silueta unui bec care atârna deasupra ei. În mijlocul camerei, cu o sfoară albă agățată de el. Trage de sfoară. Camera e inundată în roșu, și acum vede că e împărțită în două spații. Într-o parte se află o chiuvetă, deasupra căreia pe o sârmă sunt agățate negative cu imagini asemănătoare cu pozele de pe pereți din toată casa. Vede un raft cu sticle, o tavă mare și o drăcie negru cu argintiu care pare a fi o mașinărie pe care o folosește oftalmologul ei. Sarah chiar că e de modă veche. O ști măcar cum să folosească un aparat digital?

În capătul opus al camerei, în colțul din spate, e un dulap de metal. Holly trage de mânerul dulapului. E încuiat.

Încă mai are rucsacul în spate. Ezită o clipă, apoi scoate repede setul acvamarin pe care l-a luat de pe Etsy, ce conține un briceag, o foarfecă și o pilă de unghii. Inima îi bate tare în piept când răsuște pila în locul potrivit în lacăt și aude un clic satisfăcător.

Un bufnet tare de sus o face să sară în sus.

Fir-ar să fie. Jacob. Ce-o mai fi făcut acum? Încuie iar dulapul, părăsește

camera obscură și aleargă înapoi la parter.

— Cine nu-i gata, îi iau cu lopata!

Niciun chicot înfundat, nicio respirație greoaie. Nu se aude niciun zgomot. Holly aruncă rucsacul pe canapea și caută în fiecare cameră de la parter. Nici urmă de Jacob. Corpul îi amorțește. Aleargă până la piscină, îngrozită de ce ar putea găsi. Oștează ușurată din toți rărunchii când vede că nu e în piscină. Aude ceva și fuge la ușa de la holul care duce în garaj. O deschide, îl zărește pe Jacob în garaj, stând pe șezutul motocicletei sale, cu domnul Blinkers atârând de mânere.

Motocicleta se clatină și Holly nu apucă să ajungă la el înainte ca mașinăria să cadă pe podeaua de beton.

— Dumnezeu!

Jacob zace într-o parte pe jos. Are ochii deschiși și începe să plângă încet.

— Au, se smiorcăie el și încep să îi curgă lacrimi pe față.

Holly împinge motocicleta la o parte și se grăbește spre el, trecându-și degetele peste scalpul lui ca să îl verifice de cucuie și răni. Capul lui nu a pățit nimic, slavă cerului.

— Cum te cheamă?

El face botic și-i răspunde printre bocete.

— Ce întrebare stupidă. Știi cine sunt.

Îl examinează repede peste tot. În afară de vânătaia mare care începe să apară pe genunchiul drept, pare a fi bine. Îi vine și ei să plângă.

— Încerc să mă asigur că nu ai o contuzie.

— Pune-mi o întrebare mai grea.

Ce ascunde mama ta în dulapul încuiat? E primul lucru care-i trece prin cap, deși nu-l spune cu voce tare.

Holly îl ajută pe Jacob să se ridice, și umerii lui mici se relaxează când îl vede pe domnul Blinkers, care a căzut de pe mânere. Analizează iepurașul cu atenție.

— E rănit, Holly?

I-l întinde. Fata îl examinează seriosă ca și cum ar fi un animal adevărat.

— Are o ruptură mică în fund. O să-l cos eu pentru tine.

Își mușcă buza, urându-se pentru că l-a lăsat singur pe copil. Știe că a greșit, că e vina ei că s-a rănit.

— Doar de data asta, poate îi spunem mamei tale că te-ai împiedicat de marginea piscinei când înotam, bine? Nu cred că i-ar plăcea să audă că ai fost singur în garaj.

Jacob dă din cap.

— Bine, acceptă el.

Se întorc în casă, și Holly îl așază pe Jacob pe un scaun în bucătărie și pune o pungă cu gheață pe genunchiul lui vânăt. Odată ce pare a fi bine, ia un puzzle din coșul de răchită din sufragerie și se așază amândoi la masă, departe de camera de supraveghere, cu piciorul lui Jacob întins pe o pernă. Jumătate de oră mai târziu, se deschide ușa de la intrare. Sarah, cu părul prins într-un coc care-i atârna într-o parte, vine în bucătărie cu sacoșele cu cumpărături. Observă punga cu gheață, genunchiul ridicat al lui Jacob și scapă imediat sacoșele.

— Ce s-a întâmplat?

— A căzut, dar e bine. Doar i s-a învînețit genunchiul.

Sarah inspectează genunchiul băiatului și îl trage spre ea, sărutându-l pe cap.

— Maimuță. Trebuie să fii mai atent.

— A fost vina mea, sare Holly. Eram prea departe de el ca să îl prind.

Așteaptă ca Sarah să se supere, dar femeia pune o mână caldă pe mâna rece a lui Holly.

— Nu a fost vina ta. E impulsiv. Nu ai cum să-i urmărești fiecare pas.

Holly simte un ghiont în stomac. Sarah a fost mereu bună și generoasă cu ea până acum, și nu doar că i-a violat intimitatea, ci a și mințit cu privire la căzătura fiului său. Mai rău de atât, și-a lăsat deoparte responsabilitatea de a avea grijă de el și apoi l-a învățat pe Jacob cum să-și mintă mama.

— Ce ar fi să aduc materialele de artă și puteți să faceți o grădină din pietre sau ceva creativ? întreabă Sarah.

Holly își aduce aminte de pietricelele pe care ea și Alexis le-au pictat când Holly avea șapte ani care s-au dovedit a fi tanzanit scump, în valoare de câteva mii de dolari. Lisette a fost furioasă pe ele pentru că i-au stricat pietrele prețioase. Râde tare din cauza acestei amintiri.

— Ce este? întreabă Sarah.

— Mă gândeam doar la prostioarele pe care le-am făcut când eram mică.

— Ești norocoasă. Că ai apucat să faci prostioare, vreau să spun. Tatăl meu a murit când eram mică. Am fost responsabilă pentru multe de la o

vârstă fragedă.

Clatină din cap.

— Poate ar trebui să îl iau mai ușor pe Jacob.

— Ești o mamă grozavă, o laudă Holly. Mama mea a murit când m-a născut.

Sarah rămâne cu gura căscată.

— O, scumpo, îngrozitor. Îmi pare rău.

— E în regulă. Nu ai știut. Nu știu nimic despre ea pentru că tata nu vorbește niciodată despre ea.

Îi iese pe gură înainte să se poată opri. Nu vorbește niciodată despre cât de dor îi este de mama ei deși nu a cunoscut-o niciodată. Nu există poze cu ea în casă. Singura poză pe care o are cu mama ei este de când era însărcinată cu ea în șase luni. O femeie superbă cu păr roșcat și cei mai frumoși ochi ca de chihlimbar pe care i-a văzut Holly vreodată.

— Doar că... e atât de trist. Dar trebuie să fie minunat să o ai pe Lisette în viața ta.

Privirile li se întâlnesc.

— Nu este, răspunde Holly. Adică, nu tot timpul.

Sarah nu insistă. Doar dă din cap.

— Am înțeles.

Mi-aș dori să fii tu mama mea, îi trece lui Holly prin minte.

Sarah aruncă o privire ceasului mare Timex de la încheietură.

— Ar trebui să mă întorc la treabă. Să mă strigi dacă ai nevoie de mine.

— Desigur, răspunde Holly. Trebuie doar să mă asigur că plec exact la patru ca să mă pot pregăti pentru petrecerea de diseară.

Sarah se strâmbă.

— A, da, petrecerea.

— Știu, e de acord Holly, apoi își face griji că a zis prea multe. Lisette mi-a spus că mergi și tu. Mă bucur că o să fii acolo.

Sarah zâmbește larg.

Restul zilei, Holly lucrează din greu ca să-l țină pe Jacob ocupat cu activități distractive. Îl coase și pe domnul Blinkers, îi spune lui Jacob că iepurașul are acum o cicatrice mișto. Băiatului îi place asta. Până să îl vadă pe Daniel Goldman cu coada ochiului pe geamul din sufragerie, mergând pe lângă piscină spre cabană, Jacob a bătut-o de două ori la Gin Rummy. Se uită la ceasul de pe perete din dreapta televizorului. E abia trei jumate.

Poate că a venit devreme din cauza petrecerii.

Holly se așteaptă ca Daniel să plece din cabană și să intre în casă în orice clipă, dar trec treizeci de minute până când intră pe ușa de la intrare.

— Hei, puștiule, zice el când intră în sufragerie, punându-și geanta maro din piele pe podea și desfăcând brațele pentru fiul său.

Jacob aleargă spre el.

— Tati!

Se prinde de piciorul tatălui său, uitând de tot de vânătaie, ținându-se bine când Daniel îl ia pe sus și îl învârte prin cameră, după care îl lasă iar jos.

Întinde mâna spre Holly.

— Eu sunt Daniel. Am auzit atâtea despre tine, Holly. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Holly îi strânge mâna și zâmbește din reflex.

Daniel se uită în jos la fiul său.

— Eu și mami ieșim în oraș în seara asta. Nora, vecina noastră, o să aibă grijă de tine. Poți să comanzi o pizza și să te uiți la *Avengers Endgame*.

Se uită la Holly și ridică un deget la buze.

— Să nu-i zici lui Sarah că am spus că poate să se uite la filmul ăsta.

Daniel rânjește spre ea peste capul lui Jacob, apoi se întoarce spre Holly.

— Tatăl tău mi-a zis că o să mergi și tu la petrecerea de logodnă.

— Așa este.

Jacob se uită în sus la tatăl său.

— Am căzut și m-am lovit. Dar am fost curajos.

— Cum ai căzut?

Jacob îi aruncă repede o privire lui Holly.

— M-am împiedicat de marginea piscinei.

Holly simte cum i se face iar rău și evită privirea lui Daniel.

— Apreciem foarte mult ajutorul tău cu puștiul ăsta. Sarah spune că te-ai descurcat grozav cu el. E pe locul întâi pentru mine.

Daniel zâmbește larg spre Jacob.

Jacob arată câte două degete la ambele mâini.

— Pentru că m-am născut pe unsprezece a unsprezecea!

— Unsprezece cu unsprezece. Numerele tale cele mai bune, și ale mele la fel!

Lui Holly îi tresaltă inima de bucurie văzând apropierea naturală dintre Jacob și tatăl lui.

— Sarah e în camera obscură? întreabă Daniel. Ca de obicei?

Se simte un anumit ton.

— Soția ta e foarte talentată. Îmi plac mult pozele ei.

Holly simte nevoia să-i ia apărarea lui Sarah, să îi justifice munca.

— Fotografia nu face decât să îi distragă atenția, asta e clar.

Lui Holly i se ridică părul pe mâini, dar nu zice nimic. Se apleacă și-i ciufulește părul lui Jacob.

— Distracție plăcută cu bona în seara asta, micuțule.

E surprinsă de valul de gelozie provocat de faptul că altcineva îi va lua locul în casă și va avea grijă de copil. Lui Daniel îi spune:

— Ne vedem la Clubul Canyon mai târziu.

Fata iese din sufragerie, sunetele vorbăriei lui Jacob pierind în urma ei. Pe drum, dă peste Sarah, care ține ceva întins spre ea – setul, cu o pilă micuță de unghii.

Lui Holly îi stă inima în loc. Înghite în sec și îl ia din mâna întinsă a lui Sarah.

— Era pe treptele care duc la subsol. Presupun că e al tău?

— Este, spune Holly, pe o voce încordată.

Își drege glasul.

— Mulțumesc. M-am jucat cu Jacob și cred că mi-au căzut din buzunar.

O umbră traversează chipul lui Sarah. Femeia se uită la pantalonii scurți ai lui Holly cu buzunare adânci. Chiar atunci, Daniel și Jacob vin în spatele ei.

— Bună, iubirile mele, spune Sarah și își îmbrățișează fiul și își sărută soțul pe obraz. Acum ai venit? îl întreabă pe Daniel.

— Da, răspunde el. Tocmai am intrat.

Ceea ce nu este adevărat, nu chiar. Holly se gândește la cât i-a luat să vină în casă din cabană. Ce a făcut acolo – în „peștera” în care Jacob nu are voie să intre?

— Deci ai făcut cunoștință cu Holly? întreabă Sarah.

— Da, răspunde Holly.

— I-am spus lui Dan cât de norocoși suntem să te avem, cum deja parcă faci parte din familie. Încrederea este importantă. Știi asta?

Și în timp ce spune asta, pune un braț pe umerii soțului său. El nu e

atent. Și-a scos telefonul și tastează ocupat.

— A, era să uit!

Își ia cheile de pe masa de la intrare și scoate una pe care i-o dă lui Holly.

— Ți-am făcut o cheie de la casă. Așa, tu și Jacob o să puteți veni și pleca oricând doriți.

Holly ia cheia și o ține în palmă ca și cum ar fi o pepită de aur.

— Mulțumesc, spune ea. Chiar apreciez.

Încrederea este atât de importantă.

Lui Holly îi vine să vomite. Și-a băgat nasul în lucrurile lui Sarah. I-a trădat încrederea. Dar abia acum și-a dat seama că poate a greșit persoana. Și locul în care și-a băgat nasul.

5.

Sarah

Acum

Domnul Blinkers mă privește din patul de jos și îmi înghit lacrimile. Cum e posibil așa ceva? Până ieri dimineață, casa noastră din Vancouver era aproape goală. Agenția de transporturi luase aproape toate cutiile pe care urma să le trimitem, și am vândut sau am dat de pomană toată mobila. Jacob a stat tăcut toată ziua înainte să plecăm la aeroport azi-noapte ca să prindem zborul spre Toronto, până când și-a dat seama că nu poate să-l găsească pe domnul Blinkers. Apoi a cedat. Eu l-am liniștit în timp ce Daniel a verificat fiecare cotlon al casei, cabana și piscina. Iepurașul dispăruse. Jacob era distrus și nu puteam face absolut nimic deoarece trebuia să prindem avionul.

Poate că Jacob și-a uitat iepurașul în curte? Dar dacă Holly l-a luat de acasă? La urma urmei, nu mi-a mai dat cheia înapoi. E singura persoană care știe cât de mult iubește Jacob iepurașul acesta de pluș, pentru că ea i l-a dat. Ea l-a făcut să-l iubească. Ne-a făcut pe toți să o iubim.

Cu machiajul discret și pletele castanii superbe peste umerii bronzăți, l-a convins pe Jacob fără niciun efort să o adore. Deborda de încredere în sine, fapt ce m-a făcut să o invidiez și să o admir în același timp. Nu sunt mândră de acest lucru, dar e adevărul. Eu nu am fost niciodată lipsită de griji la vârsta ei, nu mi s-a permis niciodată să am acest privilegiu, și până să ating vârsta de douăzeci și doi de ani, deja lucram de șapte ani, și mai și învățam în paralel. Singurul meu refugiu a fost fotografiatul. Nu am avut iubiți, nu am avut rochie la bal, și nici evenimente sociale grandioase găzduite de tatăl meu. Nu mi-a fost dăruită nicio mașină.

Cu toate acestea, știu că nu am fost corectă față de Holly, nu în totalitate. O fi emanat ea încredere în sine, dar nu a emanat niciodată fericire. Știam că e vulnerabilă și că se simte singură. Îmi dădeam seama după felul în care

mă îmbrățișa, cum se topea în brațele mele ca și cum... ca și cum eram mama ei.

Avea nevoie de dragoste, și atât eu, cât și Jacob am fost mai mult decât dispuși să i-o oferim din plin. Dar era ceva în privirea ei, un gol, care m-a speriat pe atunci. Și încă mă mai sperie. Întotdeauna m-a făcut să mă întreb: cât de departe ar fi în stare să meargă pentru a umple acel gol? Și ce voia, de fapt, de la noi?

Acum, în timp ce mă uit la jucăria aceasta de pluș, îmi doresc să-mi fi urmat instinctele mai mult. Îmi doresc să nu-mi fi dat la o parte temerile și să nu fi dat vina pe paranoia așa cum fac mereu.

Iau iepurașul gri și îl pipăi, în căutarea unor margini ascuțite, a unei camere, a unui cablu.

Nu găsesc nimic. Iepurașul e doar un iepuraș.

Așa am ajuns să fiu.

O să-l pun într-o cutie în dressingul din dormitorul nostru unde să nu-l poată găsi Jacob, asta până când reușesc să vorbesc cu Daniel despre domnul Blinkers. O deschid pe cea cu pașapoartele noastre și certificatele de naștere și pun jucăria în el. Mâinile îmi tremură când închid capacul cutiei. În dressing e întuneric și plec imediat, chinuindu-mă să îmi liniștesc respirația pentru că sunt așa de tulburată.

Și, chiar atunci, îmi trece ceva prin cap. Dacă cineva – sau Holly – este cu ochii pe mine, încercând să mă sperie, o să mă uit și eu la acea persoană.

Știu că Daniel a plecat la cumpărături împreună cu Jacob cu mașina închiriată. Încă sunt plecați, dar pot să merg pe jos. Am trecut pe lângă un Best Buy pe drum înapoi de la aeroportul Pearson. Aerul proaspăt o să-mi facă bine, și trebuie să ies din întunericul ăsta, din casa asta opresivă, să mă îndepărtez de misterele pe care nu le pot rezolva.

Plec de acasă, încui ușa în urma mea și analizez strada. E liniște. În timp ce merg pe aleea pavată, zăresc un bărbat, cu o cană în mână, care stă pe veranda unei case de cărămidă gri, vizavi de noi. La fel ca toate casele de pe această stradă, veranda e îngustă. Nu are loc pentru o masă. Doar un balansoar din plastic alb în dreapta unei uși maro.

Se uită la mine fără să-și mute deloc privirea. Îi notez trăsăturile – slab, crispat, tras la față; păr rar de culoarea nisipului; genunchi ascuțiți și noduroși care ies prin pantalonii bej închis. Ar fi putut el să pună camerele la noi în casă? E ridicol, gândesc și îmi surprind iar panica ce îmi dă

târcoale.

Ar trebui să mă duc până la el și să mă prezint la fel cum ar face orice vecin obișnuit, dar nu prea am chef. Și privirea lui pare destul de neprietenoasă. În schimb, mă îndrept spre capătul străzii Lilac și mă întorc. Încă se uită la mine. Îl ignor și fac stânga, dincolo de indicatorul care anunță subdiviziunea: „Bine ați venit în Blossom Court: Cartierul Comunității Voastre”.

Nori grei și cenușii amenință cu venirea ploii. Nu cunosc deloc orașul Toronto. Suntem departe de centru, și nu e niciun lanț muntos extraordinar, nicio priveliște cu oceanul sau râul. E doar un cartier care s-ar putea să fie mai periculos decât cel pe care l-am lăsat în urmă.

Sunt transpirată și pusă pe treabă când ajung la Best Buy patruzeci de minute mai târziu, dar luminile fluorescente și reclamele familiare din magazin mă calmează în timp ce mă apropiu de raionul cu produse pentru securitatea casei. Inima îmi bate mai tare când trec pe lângă secțiunea foto, plină de camere Nikon și Leica, trepiede și măsurătoare de lumină. Dar nu mă opresc să pun mâna. Am renunțat la fotografiat pentru că nu mai e un lucru bun nici pentru mine, nici pentru familia mea. Mă doare asta, dar trebuie să îi aleg pe Daniel și pe Jacob.

Găsesc niște becuri care sunt, de fapt, camere de supraveghere fără cablu. Iau unul în mână și simt acel fior de vină pe care îl simt adesea atunci când cheltui bani pe ceva, un efect al faptului că am crescut cu plăți întârziate la facturile la căldură și cu avertismente că vom fi evacuați.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Întorc capul și dau de un băiat, de vreo douăzeci și un pic de ani, cu păr lung prins la spate în coc și un tricou albastru cu sigla Best Buy.

— Da. Sunt bune de ceva astea?

Arăt spre camerele din becuri.

— Depinde pentru ce le vreți.

— Doar puțină securitate în plus acasă.

— Doar afară?

Ezit. Cât de departe sunt dispusă să merg? Cineva încearcă să mă sperie, dar eu refuz să fiu prizonieră în propria mea casă, să simt ochiul constant al camerei pe noi trei. Daniel și Jacob merită intimitatea lor, chiar dacă eu nu.

După acea primă noaptea din pădure, am continuat să o urmăresc pe Holly. Nu, a devenit aproape un obicei nocturn. Așteptam până când

adormea Daniel, dacă era acasă în primul rând, pentru că ieșea des cu bărbații de la Clubul Canyon cu care se împrietenise brusc. Apoi mă furișam în curtea din spate, îmi țineam respirația în timp ce deschideam ușa care ducea spre piscină, cu camera atârnată de gât și încălțată cu pantofii sport de calitate ca să nu alunec pe stâncă și să mor.

Pozele erau artistice, nici țipătoare, nici provocatoare. Pozele pe care i le făceam lui Holly prin geam și bărbatului, sau bărbaților – nu eram sigură dacă au fost unul sau mai mulți. O parte din frumusețea pe care o surprindeam era subtilitatea, contururile abia vizibile, povestea nu chiar clară pe care o spuneau, privitorul chinându-se să deslușească imaginea surprinsă. Pe oricine aducea Holly în dormitorul ei, știam că o făcea în secret. Dacă John și Lisette erau acasă, ori nu știau de asta, ori nu le păsa.

Dar a trebuit să ascund acele fotografii. Știu cum ar fi arătat dacă cineva le-ar fi găsit, o femeie la vârsta a doua care face poze bonei în dormitorul ei. Dar nu a fost așa. Nu a fost nimic ilicit și nici explicit, nicidecum. A fost artă, doar pentru mine.

Am păstrat pozele într-un sertar încuiat din camera obscură în Vancouver, despre care Daniel nu a aflat niciodată. Nu i-am spus. Ar fi fost o dovadă în plus că nu sunt la fel de echilibrată mental ca el. Că el a avut dreptate când mi-a ridiculizat și chiar mi-a considerat temerile ca fiind tendințele nevrotice și geloase ale unei mame care se teme că va pierde controlul familiei sale.

Am distrus toate pozele aruncându-le în șemineu înainte să ne mutăm. Cenușă. Asta a ajuns să fie pasiunea mea, fotografia. Și după ce nu am avut de ales și i-am arătat lui Daniel înregistrările cu Holly în casa noastră, am folosit un ciocan și am făcut bucăți cele două camere de supraveghere. Am șters pentru totdeauna fiecare filmuleț din aplicațiile de pe telefon, după care le-am dezinstalat.

Nu am lăsat nicio dovadă în urmă.

— Doamnă? Doriți camerele pentru interior sau pentru exterior doar?

Revin în prezent și răspund la întrebarea asistentului în vânzări.

— Doar pentru exterior.

— Aceasta e o alegere bună. Puteți pune una în garaj și la ușa de la intrare, dar și la geamuri, ca să prindeți un posibil intrus, dacă pentru asta vă faceți griji.

Îmi fac griji că cineva o să stea în dreptul patului nostru când dormim,

dar nu spun asta cu voce tare.

— Funcționează ca detector de mișcare?

— Sigur că da. Vă trimite o notificare dacă simte vreo mișcare.

Adaug în minte ferestrele de la parter cu fața la stradă, plus ușa de la intrare și pasajul spre curtea din spate.

— O să iau patru.

Cumpăr și cinci detectoare de fum, ca să le înlocuiesc pe toate cele din casă și pe cel fals din dormitor. Nu-mi pasă dacă restul funcționează: trebuie să le instalez pe ale noastre. Ies din magazin și o iau pe strada Dufferin, care pare să fie strada principală aici, unde aud zgomotul unui motor de mașină și roți care încetinesc pe asfalt.

Mă întorc.

— Bună, mami!

Genunchii îmi tremură puțin de ușurare. Mă țin de balustrada de oțel pentru o secundă și afișez un zâmbet.

— Bună, băieți!

Deschid ușa din dreapta șoferului și urc în mașină. Jacob zâmbește pe locul lui din spate, cu o șapcă nouă cu Blue Jays pe cap și cu ochelari Spiderman cu o mărime mai mari decât ar trebui. Daniel arată și el fericit.

— Am luat mâncare și haine și alte chestii.

Mă holbez la Daniel, care nici măcar chiloți nu-și cumpără singur. De obicei, totul depinde de mine. Nu știu ce a precipitat această schimbare, ce l-a făcut, în sfârșit, să asculte atunci când repetam iar și iar că nu mă pot descurca singură cu toate, cu tot ce ține de îngrijirea copilului și a casei. Sper că nu sentimentul de vină. Sper că acum are timp de oferit deoarece o să își facă singur programul la noul loc de muncă, o să își construiască singur lista de clienți pe care o să îi ajute să își dezvolte afacerile. În plus, nu e niciun club de country și niciun grup de bărbați cu influență cu care să fie dornic să se împrietenească aici. Sper ca lucrurile să rămână așa.

Dă din cap mândru, uitându-se la pungile de la Best Buy pe care le-am pus jos.

— Ce-s toate astea?

— Îți zic mai târziu.

Întorc capul spre bancheta din spate.

Daniel se uită în oglinda retrovizoare.

— Jake, zi-i lui mami ce i-am luat.

— Așa!

O pungă de plastic foșnește și mă întorc în scaun ca să dau cu ochii de un Jacob cu gura până la urechi, care ține în mână ceva ce pare a fi un ceas. Sunt confuză.

— E un Fit Bit. Pentru ca, atunci când mă duci la școală și apoi vii să mă iei, să poți să numeri pașii!

Iau punga din mâinile întinse ale lui Jacob, arătându-mă entuziasmată și recunoscătoare. Deja am ceasul Timex care nu mi-a greșit cu nimic și pe care îl prefer în loc să învăț tehnologii noi. Daniel știe asta. Dar nu pot să-i rănesc sentimentele lui Jacob. E atât de fericit că mi-a ales acest cadou.

— Mulțumesc, băieți. Cred că mami trebuie să-și recapete silueta!

Râd cu lejeritate, dar evit privirea lui Daniel.

El își drege glasul.

— De vreme ce ai renunțat la fotografiat, ne-am gândit că ăsta ar fi un stimulent bun.

— V-ați gândit bine, zic eu, dar adevărul este că, fără fotografiat, nu știu ce o să fac cu viața mea.

E clar că nu sunt genul de persoană sociabilă, deși încerc să fiu. Iarna trecută, când am ieșit la cină împreună cu Stan Fielding și soția sa, Gloria, nu m-am simțit deloc în apele mele. Am luat cina la Clubul Canyon, clubul de golf exclusivist și ridicol de scump în care Daniel își dorea atât de mult să fie invitat să se înscrie. La masă, când Gloria a menționat o expoziție de fotografie la Galeria Audain, mi-am făcut curaj și am întrebat dacă sunt în căutarea unor noi artiști.

Daniel a râs și m-a sărutat pe obraz.

— Scumpo, ei sunt profesioniști. Tu deja ești ocupată cu casa și cu Jacob.

Am strâns atât de tare paharul cu vin în mână încât am crezut că o să se spargă. Mi-am imaginat cum îl sparg în capul lui. În schimb, am dat din cap politicoasă. Dar câteva luni mai târziu, a întors-o și, părând să-și dea seama că am nevoie de ajutor, a aranjat interviul cu Holly.

Poate că Daniel a avut dreptate atunci la cină. Ar fi trebuit să fie de ajuns pentru mine să îi ofer un cămin stabil copilului meu.

Și în drum spre casă, îmi dau seama că nu o să mai simt ce am simțit pentru fotografiat vara trecută. A fost palpitant să retrezesc la viața pasiunea aceea, să găsesc o cale prin care să mă asigur că bona noastră este potrivită

pentru fiul nostru, dar, într-un final, tot ce am văzut prin lentile mi-a provocat frică și durere.

Și imediat ce Daniel trage mașina în garaj, anxietatea crește din nou în mine. În timp ce Jacob fuge sus ca să găsească locuri pentru toate jucăriile sale noi și rămânem singuri pe holul de la intrare, îi povestesc lui Daniel despre celelalte camere pe care le-am găsit, despre becuri și despre domnul Blinkers.

El pălește.

— Arată-mi.

Rămân cu gura căscată.

— Tu vorbești serios? Nu mă crezi?

Daniel se scarpină la ceafă.

— Normal că te cred. Doar că unele lucruri trebuie să le vezi cu ochii tăi ca să le crezi.

Îl conduc la etaj. Mă simt imediat obosită din cauza lipsei de lumină de aici și a neliniștii neîncetate pe care o simt în piept. Ajungem la dormitorul nostru cavernos și deschid cutia. Apoi i-l dau pe domnul Blinkers.

Daniel clipește, vizibil supărat.

— Cum e posibil așa ceva? întreabă el.

Înainte să apuc să răspund, Jacob ne zărește și intră alergând în camera noastră.

— L-ai găsit! urlă el, luându-l pe domnul Blinkers de la tatăl său.

Îmbrățișează iepurașul atât de strâns încât dacă jucăria ar fi un animal adevărat, ar sufoca-o.

Daniel se uită la mine, cu ochii cât cepele.

— Amice, l-ai pus cumva într-o cutie sau în bagajul tău din greșeală când am făcut bagajele în Vancouver? întreabă Daniel, pe un ton ușor mai pițigăiat decât de obicei.

Pesemne că are dreptate. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta. În toată panica mea, bineînțeles că am neglijat ce era evident.

— Scumpule, zic eu și mă pun într-un genunchi în fața fiului meu. E în regulă. L-ai pus într-o cutie și l-ai scos mai devreme și l-ai lăsat pe patul tău, nu-i așa?

Jacob râde.

— Ce prostie. Nu l-am pus niciodată pe domnul Blinkers într-o cutie.

Îl ține pe iepuraș la distanță.

— Să nu mai fugi și să nu mă mai lași singur, îi zice el jucăriei, pe chipul său citindu-se bucurie pură. Stai să vezi noile paturi supraetajate!

Fuge din dressing cu iepurașul și mă întorc spre soțul meu.

— Ce naiba se petrece, Daniel? Ne-am uitat peste tot. Am verificat fiecare cutie.

— Știu, dar trebuie să ne fi scăpat una, bine? Cel puțin un mister e rezolvat acum.

Iese din camera noastră.

Îl urmez.

— E aiurea rău de tot. Mai întâi camerele, la fel ca și cele de supraveghere pe care le-am avut în sufrageria de acasă, și acum lucrul pe care Jacob îl iubește mai mult decât orice apare ca prin minune?

Duc mâna la stomac, care e plin de noduri din cauza anxietății. Vreau ca Daniel să mă facă să mă simt mai bine, să-mi spună că îmi permit minții să o ia razna. Dar el se duce la geamul care dă spre strada Lane și se uită la drumul liniștit de afară. Nu se mișcă de acolo mult timp.

Parcă am fi într-un joc de-a șoarecele și pisica, și eu, una, nu știu regulile.

— O... o urăsc. Pe Holly, recunosc eu.

În clipa în care cuvintele îmi ies pe gură, îmi dau seama că nu ar fi trebuit să le rostesc. Știu că asta nu o să facă decât să înrăutățească situația.

— S-a terminat, Sarah. Uită de ea. De Holly.

Mă duc la el și-l ating pe braț până când se întoarce spre mine.

— Dacă ne-a urmărit până aici?

Daniel rămâne șocat.

— Sarah, haide acuma. De ce naiba să ne urmărească Holly până aici? Da, e supărată pe noi pentru că am plecat fără să anunțăm, dar era doar bona noastră. Ți-am zis că asta e tot ce a fost. Sunt sigur că are lucruri mai bune de făcut decât să se suie în primul avion și să vină după noi într-o suburbie din Toronto.

Vorbește pe o voce ostenită.

— Bineînțeles, răspund eu. Nu știu ce m-a apucat. Trebuie să fie din cauza stresului provocat de mutare, continui eu, deși știu că nu este așa. A venit timpul să lăsăm totul în urmă, dar nu știu dacă pot.

Mă simt singură și nelalocul meu. Nu vreau să petrec prima zi în noua noastră casă supărată și tulburată.

— Am cumpărat niște camere pentru exterior. Și detectoare noi de fum.

Își scarpină fața cu mâinile astea mari pe care le-am adorat mereu.

— Crezi că sunt nebună, spun eu.

— Nu ești... nebună, răspunde el. Cred că amândoi suntem storși după ce ne-am mutat atât de repede și... după tot ce s-a întâmplat în Vancouver. Și, ca să știi, nu cred că avem de ce să ne temem, dar e bine să ne securizăm casa. Nu încerc să desconsider părerea ta.

Se trânteste pe pat.

— O să instalez totul.

Mă așez lângă el și-mi pun capul pe umărul lui.

— Ai primit ceva de la agentul imobiliar?

— Nu încă. O sun acum.

Se ridică și pleacă din dormitor.

— Unde te duci?

— Să-mi iau telefonul.

— E în buzunar.

Arăt spre umflătura dreptunghiulară din buzunarul pantalonilor de trening.

El oftează.

— Sarah, sunt extenuat. E evident. O să sun mai târziu, bine?

— Fac repede patul ca să tragi un pui de somn.

— Sarah? mormăie el.

— Da?

— Dacă vrei ca Jacob să se acomodeze aici, va trebui să uiți de vara care a trecut. S-a terminat. Țsta e un nou început.

Sper din tot sufletul că are dreptate. Mă ridic, mă duc la el și îl sărut pe obraz.

— E frumos afară acum. Îl scot pe Jacob să se joace.

— Îl scot eu, se oferă Daniel amețit, dar știu că o să cadă în pat și o să adoarmă în secunda în care ies din cameră.

Invidiez abilitatea lui de a adormi oriunde, oricând, capacitatea lui de a se „închide”.

După un prânz rapid care a constatat din macaroanele cu brânză pe care le-a luat Daniel la pachet, eu și Jacob ieșim în curtea din față, unde driblează cu mingea de baschet pe care am adus-o din Vancouver, făcând-o să sară pe alee. Domnul Blinkers ne privește de pe verandă. Jacob se mișcă atât de

rapid și mă forțez să-mi țin gura închisă ca să nu strig la el să fie atent. Bărbatul de vizavi nu e pe verandă; casa din teracotă a Tarei din stânga noastră pare liniștită. Gazonul nostru trebuie tuns, dar lângă verandă e o grădiniță cu flori. Chiar este un cartier drăguț.

Îi scriu asta mamei într-un mesaj scurt. Diferența de trei ore înseamnă că abia e trecut de nouă dimineața în Vancouver, și sâmbăta e singura zi în care poate să doarmă până târziu. Se scoală odată cu găinile în restul săptămânii. O să-mi răspundă abia mai târziu.

— Mami, un câine!

Jacob se oprește pe trotuar în timp ce o femeie care poartă o șapcă de baseball verde închis se apropie de noi împreună cu un câine pufos negru cu alb.

Se oprește în fața casei noastre pentru ca Jacob să mângâie câinele. Sare cu lăbuțele pe picioarele lui. Jacob chicotește, și e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit în viața mea.

— Roscoe, dă-te jos, îl ceartă femeia cu blândețe în timp ce Jacob se întinde să îl scarpine după urechi.

— E în regulă. Fiul meu adoră câinii. Câinele tău e foarte drăguț. Îmi plac cizmulițele lui.

Arăt spre cizmulițele roșii și întind o mână.

— Eu sunt Sarah.

Femeia își dă șapca de baseball jos și scoate la iveală o tunsoare scurtă albastru electric și obraji roșii. Dă mâna cu mine.

— Eu sunt Emily. Și el e Roscoe, rebelul meu.

Râd și, în sfârșit, pare a fi un râs sincer.

— Ce rasă este? întreabă Jacob, cu o sclipire în ochi.

— Bună întrebare. A fost salvat, așa că nu sunt sigură. Tu ce crezi că ar putea fi?

Jacob înclină capul într-o parte, un semn că ia foarte în serios întrebarea.

— Ar putea să fie un terrier alb. Sau un pudel. Poate un schnauzer.

Sunt surprinsă de cât de multe rase știe. Emily zâmbește.

— Ești expert în câini.

— Vreau și eu unul, anunță Jacob.

Iar mă străbate un val de vină. Jacob ne-a implorat să-i luăm un câine, dar nu am putut să îmi adaug și altă responsabilitate pe cap, știind foarte bine că eu aveam să fiu cea care îl plimbă și îl hrănește.

— Locuiesc într-o casă de la capătul străzii, mă informează Emily și arată spre fundătura din ravenă. Așa că sunteți bineveniți să vă jucați cu Roscoe oricând.

Apoi se uită la casa noastră.

— De cât timp locuiți aici?

— A, nu. Abia ne-am mutat.

Tresar puțin pentru că bărbatul de vizavi tocmai a ieșit pe verandă. E îmbrăcat cu aceiași pantaloni bej închis ca de dimineață și o geacă de fâș neagră care a văzut și zile mai bune. Mă întorc iar spre Emily și Roscoe, care se agită în lesă.

— Roscoe, șezi.

El o ascultă și femeia îi dă o recompensă.

Fără să întrebe, Jacob apucă punga cu recompense din mâna lui Emily.

— Jake! spun eu, rușinată de comportamentul lui.

Emily râde.

— Nu-i nicio problemă.

Se adresează pe un ton blând fiului meu.

— Rupe bucățița aceea și ține-o în mână ca să o poată mirosi.

Jacob face cum îi spune și zâmbește larg când Roscoe o înfulecă într-o fracțiune de secundă.

— Bravo!

Complimentul lui Emily îl bucură pe Jacob.

— Ar trebui să plec, anunță ea. O să vină un elev la mine în scurt timp.

— Ești profesoară?

— Meditatoare. Ofer meditații la matematică și la lectură, clasele I-VI

— Mi-a părut bine să te cunosc, Emily. Și pe tine, Roscoe.

— Și mie mi-a părut bine. Bun-venit în cartier.

Zâmbește încă o dată și își continuă drumul pe stradă până când face stânga și dispare.

— Nu e așa că era drăguț câinele acela, mami? Îmi place numele lui. Crezi că o să mă lase să-l plimb?

Sunt uluită de schimbarea bruscă pe care o văd la el, totul din pricina unui iepuraș de pluș și acum a unui câine. Băiețelul acesta vorbăreț și plin de energie este fiul pe care îl știu, nu copilul trist și apatic cu care am făcut cunoștință după ce Holly l-a părăsit fără să-și ia la revedere. Sper că îi vom reîntâlni pe Emily și Roscoe.

— Ce ar fi să comandăm o pizza pentru diseară? îi propun lui Jacob, și el se luminează și mai mult la față.

Mă duc înăuntru după el. Daniel coboară un minut mai târziu, încă amețit după somn, și îi cere lui Jacob să-l ajute să instaleze becurile și detectoarele de fum cât timp eu despachetez cât de mult pot. După ce îi aranjez camera lui Jacob ca să se simtă ca acasă când o să meargă la culcare, ne așezăm la masa rotundă și funcțională din bucătărie, la o cină drăguță ce constă din pizza cu pepperoni pentru Jacob și pizza cu ardei iuți și feta pentru mine și Daniel. Încerc să nu mă gândesc la cât de ciudată este casa, la oricine o fi cel care ne urmărește – care a avut acces la camerele de supraveghere. Nu contează. Camerele au fost scoase toate și cele noi sunt controlate de mine.

La opt seara, burnițează. Îl bag pe Jacob sub noua lui pătură cu Avengers pe care i-a cumpărat-o Daniel și rămân cu el până închide ochii, genele lui lungi și de invidiat lăsând umbre pe pielea sa delicată. În sfârșit, mă duc pe vârfuri în dormitorul nostru. Intenționez să îl întreb pe Daniel dacă l-a sunat pe agentul imobiliar în legătură cu camerele, dar el deja a căzut lat. Mă bag sub așternuturi și mă lipesc de el, căldura corpului lui încălzindu-mă și pe mine.

Nu știu exact cât e ceasul când aud un zgomot în noapte. Mă trezesc și mă întind să îl scol pe Daniel, dar el doarme adânc. Poate că a fost doar un raton în coșul de gunoi. Mă duc totuși în camera lui Jacob să verific. Doarme dus, cu degetul mare în gură. Domnul Blinkers stă lângă el pe pernă. Copleșită de dragoste, mă așez pe podea și mă sprijin de perete sub geam, unde jaluzelele gri sunt deschise, și luna e atât de luminoasă încât formează umbre pe sub ochii lui Jacob. Sper că se va adapta noii sale vieți aici. La fel trebuie să fac și eu.

Nu vreau ca lumina să-l trezească, așa că mă ridic și sunt pe punctul de a închide jaluzelele, când mă uit afară.

E cineva acolo. În curtea din spate.

Inima mi se face cât un purice. Plec din camera lui Jacob. Mă îndrept în liniște spre ușa din spate de la bucătărie. Arunc un ochi prin geam, dar luna nu e în unghiul bun. E întuneric beznă. Ploaia s-a oprit, dar norii sunt acoperiți de o ceață groasă și înfiorătoare.

Dau să aprind lumina de afară, dar nu mai e nevoie. O lumină se aprinde la unul din geamurile Tarei, permițându-mi să văd stratul îngrijit de

gălbenele; cutia cu nisip pe care ar fi trebuit să o acoperim cu o prelată ca să ținem la distanță animalele. Dar oricine a fost acolo, a plecat.

Deschid ușa, tremurând din cauza frigului brusc care trece prin pijamaua mea subțire. În picioarele goale, merg prin iarba udă spre cercul de pământ din jurul arțarului de Manitoba. Știu că probabil am vedenii. Am avut un șoc și acum nu sunt eu însămi. Nu trebuie decât să mă asigur. Dacă nu e nimic în grădină, niciun semn, o să urc la etaj, o să mă bag sub pături și o să încerc să adorm.

E o singură problemă vizibilă: două urme de picioare în noroi, pe aleea îngustă care duce spre casă.

Se stinge lumina la geamul Tarei.

Ridic privirea. Văd perfect în camera lui Jacob, unde fiul meu inocent doarme buștean.

6.

Holly

Înainte

Lui Holly, rochia mov din dantelă îi creează mâncărimi, și tânjește după ceva de băut, dar merge la această petrecere pompoasă separat de tatăl ei și de Lisette. Cea din urmă probabil încă întoarce casa pe dos, în căutarea brățării cu diamante de la Cartier. Lipsește. E cel mai prețios bun al ei, nu doar pentru că valorează peste douăzeci de mii de dolari, ci pentru că John i-a dăruit-o cam cu un an în urmă, când Jeff Hudson, a cărui familie deține un lanț mare de magazine alimentare, în sfârșit, a fost de acord să finanțeze penultima cercetare pentru ca Broncotin să fie pus pe piață. Medicamentul pentru astm este cel mai profitabil produs al tatălui ei de până acum. Tatăl ei încă mai crede că Lisette a obținut investiția, dar se înșală. Acea a fost prima afacere a lui Holly.

Acum, Ritofan ar putea să aducă Health ProX în sfera farmaceuticelor internaționale. Dar testele finale sunt imposibile fără o investiție serioasă, și Holly nu se poate opri din scărpinat deoarece rochia asta mov stupidă se simte ca șmirghelul pe pielea ei. Mai bine purta rochia cu lămâi pe care a sugerat-o Lisette. Actul ei sfidător îi dă bătaie de cap acum. Indiferent cât de inconfortabil se simte, nimic nu va sta în calea datoriei ei din această seară la petrecere – se va face văzută, va zâmbi și va da ture prin elita din Forest View, prinsă la mijloc, între tatăl ei și Lisette.

Și apoi, bineînțeles, la sfârșitul nopții, îl va aborda pe Charlie Lang și va obține târgul. Odată ce el va fi de acord să investească, Holly își va primi recompensa. Tatăl ei îi va zâmbi fericit și o va îmbrățișa.

— Ești fata mea cea mai bună, va spune el, așa cum obișnuia să spună înainte să apară Lisette în peisaj.

Dacă își imaginează faza, se va întâmpla. Se numește „manifestare”. Și dacă investiția este suficient de mare, poate că nu va fi nevoită să mai

încheie niciun târg pe viitor.

Cere o Cola la bar, privind sala de dans cu decorațiuni scumpe în căutarea lui Alexis. Ar fi trebuit să fie aici deja ca să se poată preface că sunt familia perfectă. O zărește pe Nadia Fielding cum se bucură de atenția tuturor în capul mesei așezate pe un pedestal, deasupra invitaților, lângă logodnicul său chipeș, Stuart Lytton, cel mai mare fiu al unei familii care face afaceri cu proprietăți imobiliare. Tema din această seară este, evident, opulența, de la sfeșnicele din argint de pe fiecare față de masă roz deschis până la explozia exagerată de flori pastelate care atârnă din tavan. Holly e extenuată, dar se forțează să-și îndrepte spatele atunci când tatăl ei și Lisette intră braț la braț în încăpere. Lisette ridică din sprâncene spre Holly. A venit momentul.

Se întâlnește cu ei în mijlocul sălii și zărește încheietura goală a lui Lisette. Zâmbește. Lisette arată impecabil într-o rochie albă vaporosă, dar Holly se bucură în sinea ei gândindu-se la cum s-o fi agitat prin casă, înjurând și căutând brățara pe care nu avea s-o mai găsească niciodată.

Tatăl ei o sărută pe obraz și șoptește:

— Charlie Lang ar trebui să fie pe aici pe undeva. Fă-mă mândru, scumpo.

Ea trage aer adânc în piept și apoi spune ceva care o surprinde și pe ea.

— Poate ia Lisette prânzul cu Charlie săptămâna viitoare? Acum că lucrez ca bonă?

Tatăl ei râde ca și cum tocmai a spus cea mai amuzantă glumă.

— Tu ești asul meu din mânecă. Mă bazez pe tine. Și Lisette deja a aranjat să îl abordezi tu pe Charlie în seara asta.

Îi cade cerul în cap.

Lisette o examinează.

— Rochia asta nu ți se potrivește.

Holly nu spune nimic.

Lisette se întoarce spre ușa din stejar a sălii care tocmai ce s-a deschis, și Holly expiră de ușurare. A sosit Alexis, cu umerii lați cocoșați, într-o rochie neagră lungă care nu îi vine bine, și cu părul șaten până la mijloc în bucle care deja încep să se electrizeze. Se uită în jur.

Lisette îi face discret cu mâna fiicei sale și bombăne spre Holly:

— Ce aveți amândouă? Nu v-am învățat nimic despre stil?

Holly o ignoră și zâmbește larg când Alexis vine spre ei și li se alătură,

balerinii ei scârțâind la fiecare pas pe podeaua lucioasă. Lisette face o grimasă; Holly se abține să nu zâmbească. Numai Alexis s-ar gândi că încălțăminte fără toc și simplă este acceptabilă la o petrecere la Clubul Canyon.

Alexis își îmbrățișează mama mai întâi, apoi tatăl vitreg, care o îmbrățișează încordat. Lisette își trece mâinile prin părul lui Alexis. Nu e vorba de afecțiune; încearcă să netezească firele rebele.

Holly își îmbrățișează sora vitregă.

— Arăți fericită, Lex.

— Ești frumoasă, ca întotdeauna.

Holly pufnește.

— Arăt ca o vânăta.

Râd amândouă, tensiunea din cercul familiei topindu-se, măcar pentru o secundă și măcar între ele două.

— Acolo sunt Stan și Gloria. Să mergem până la ei.

John o bate ușor pe umăr pe Alexis.

— Las-o pe Holly să se ocupe de conversație.

Holly duce mâna la pandantivul cu yin, semnul de solidaritate cu Alexis. Cea din urmă își atinge yang-ul.

Formând un grup strâns, se îndreaptă spre Stan și Gloria Fielding. Stan nu îi întâlnește privirea lui Holly, dar Gloria îi aruncă un zâmbet exersat.

— A, iat-o pe cea frumoasă.

Gloria trimite un sărut în aer spre Holly, apoi își dă seama că tocmai a insultat-o pe Alexis.

— Alexis, draga mea, zice ea. Mă bucur să te văd și pe tine.

Se întoarce spre John.

— Două fiice, una o asistentă și cealaltă pe cale să devină doctor? Ce mai familie, mustăcește ea.

Holly decide să nu-i spună Gloriei că are ruj roz întins pe dinții de sus.

Lisette scoate un chicot cristalin și îl ia de braț pe John.

— Sunt o mamă norocoasă.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi, spune Holly, intrând în pielea personajului sub privirea mândră a tatălui ei. Mazel Tov în cinstea logodnei Nadiei, îi felicită ea pe soții Fielding, și pe ea însăși pentru că a pronunțat corect cuvintele evreiești.

— Mulțumim, dragă, răspunde Gloria. Tatăl tău mi-a povestit că ai avut

un punctaj foarte bun în primul an la facultatea de medicină. E atât de mândru de tine. N-o să mai treacă mult timp și o să ajungi să conduci Health ProX.

— Și Holly este bona băiatului lui Daniel Goldman vara aceasta, spune tatăl ei, mai mult pentru Stan decât pentru oricine altcineva.

Holly o observă pe Alexis cum se ofilește lângă ei.

— Alexis are și ea vești noi. Face cercetări pentru un profesor de psihologie la UBC vara aceasta. Este un proiect prestigios pentru asistente despre sprijinul sănătății mentale.

E prea târziu. Tatăl ei e prins în conversație cu Stan, iar Lisette și Gloria cercetează camera după următoarele lor cuceriri sociale. Dintr-odată, îi apare o imagine în cap – Daniel – un tată care ciufulește părul fiului său și îl laudă pentru cine este. Nimic nu reprezintă un spectacol pentru un public, nu în felul acesta.

— Apropo de soții Goldman, spune Stan. Ar trebui să fie și ei pe aici. John, ce zici de o partidă de golf duminică?

— Cu tine? Nu aș rata niciodată ocazia asta. O să vină și Daniel. La ora nouă fix.

Holly și Alexis se uită una la cealaltă. Prietenii tatălui lor, dacă pot să le numească așa, întotdeauna au un scop și un preț.

— Trebuie să încercați somonul, insistă Gloria când o ospătăriță trece pe lângă ele cu un platou. Are o glazură de ghimbir grozavă.

Holly și Alexis își dau amândouă ochii peste cap și, după ce Gloria se îndepărtează, Alexis șoptește:

— De câte ori să-i mai zic că sunt vegetariană? Holly râde.

Lisette se uită la ele cu o privire dură.

— A venit timpul să faceți conversație, fetelor.

Arată cu mâna spre cineva din partea cealaltă a camerei și-i spune lui John:

— Acolo sunt Chip și Lucy Rawlins. Au compania aceea de dulciuri organice care tocmai a ieșit pe piață.

Se întoarce spre Holly.

— Vorbește cu lumea și apoi să vii la noi. Alexis, du-te cu ea, dar las-o pe Alexis să vorbească.

După ce John și Lisette pleacă, Holly o ia de braț pe sora sa vitregă. Trec prin cameră, luând o farfurie cu mâncare gourmet de la bufet – rață confiată,

vită la grătar și salată cu paste pentru Holly, și un quiche cu spanac pentru Alexis. Dar după o singură tură completă de socializare, Alexis o imploră să se oprească.

— Nu mai pot să fac asta. Mă dor obrazii de la cât am zâmbit forțat. Mă duc să iau aer, anunță ea. Tu trebuie să continui aici?

— Știi că da. O să fie vai și amar de mine dacă nu fac asta. Ne vedem mai târziu.

Alexis o mângâie pe obraz.

— Succes. Mi-aș dori să fiu la fel de bună ca tine.

Ba nu, se gândește Holly după ce Alexis a ieșit prin ușile de sticlă și nu se mai vede pe balconul care se întinde dintr-o parte în alta a încăperii. Cercetează cu privirea camera, dar nu găsește ceea ce caută în mulțimea de oameni puternici, gătiți și plini de bijuterii.

Se uită la tatăl ei și la Lisette. Cea din urmă stă cu ochii pe ea în timp ce vorbește cu soții Rawlin. Chip este un bărbat masiv și are aproape șaizeci de ani. Lui Holly îi vine rău de la stomac. Face semn spre ușa din stejar care duce spre hol, mimând „Toaletă”.

Lisette dă din cap și arată spre umerii lui Holly, semnalul ei ca să stea dreaptă.

Holly o ia pe holul lung și elegant înțesat cu plăci pe care sunt trecute numele membrilor iluștri și pe termen lung ca tatăl și bunicul ei. Familia Monroe are o reputație excelentă în Vancouver, și Holly s-a săturat să se chinuie să se ridice la nivelul așteptărilor lor. Oricum, totul e o minciună. Bunicul ei, William, l-a păcălit pe propriul frate și l-a dat afară din compania pe care au început-o împreună, lăsând familia străunchiului ei să culeagă resturile.

Câțiva petrecăreți se plimbă pe hol, apoi trece pe lângă o firidă unde, când era mică, obișnuia să se joace de-a v-ați ascunselea cu Alexis, care avea datoria de a fi cu ochii pe ea. Mai în față, vede doi bărbați în costume care le vin perfect, vorbind în șoaptă și părând a fi tensionați.

Unul dintre ei este Daniel. Pare atât de plăcut și de stăpân pe situație acasă, dar, în momentul de față, arată speriat. E surprinsă să vadă că celălalt bărbat este Charlie Lang, care tronează deasupra lui Daniel ca un nor negru.

Holly se ascunde ca să nu fie văzută și ascultă.

— Eu să știi că nu mă joc.

— Lucrez la asta. Nu reprezintă o problemă. Mai am nevoie de încă

puțin timp.

Charlie se îndepărtează atunci, trecând pe lângă Holly fără ca măcar să o observe. După ce pleacă, Daniel scoate un telefon din buzunarul costumului și tastează. Fata privește cum apasă agitat pe taste și cum i se formează broboane de transpirație la tâmpile.

Orice s-a întâmplat între cei doi bărbați, Daniel pare atât de stresat. Lucrează la o firmă de software pentru calculatoare, așa că probabil el și Charlie fac afaceri împreună și a intervenit o problemă? Sau ar putea chiar să fie vorba despre un meci stupid de golf. Nu se știe niciodată cu bărbații ăștia.

Holly iese din firidă, și Daniel se schimbă imediat la față, revenindu-și rapid. Bagă telefonul la loc în buzunarul de la sacou și afișează un zâmbet larg.

— Holly! Mă bucur să te văd.

— Sarah e aici? Întreabă tânăra. Adică mă bucur să te văd și pe tine, dar Sarah unde este?

Daniel râde.

— În sală, cred. Ce petrecere distractivă! Nu am fi ratat-o pentru nimic în lume. Stan e un prieten vechi.

Pare mulțumit de sine.

— Și eu, și tatăl tău am început să mergem la golf vara aceasta. Știi asta? A fost grozav.

— Mi-a povestit. Se bucură că joci cu el și cu Stan.

Daniel nu aduce vorba de telefon și nici de conversația tensionată pe care a purtat-o cu Charlie. În schimb, menționează:

— Aveam nevoie să ies din camera aia aglomerată și să verific ce face bona.

Își trece degetele prin părul des, ochii lui analizând rochia ei strâmtă.

Pe Holly nu o deranjează niciodată când bărbații se uită la corpul ei. E o reacție fundamentală, care îi oferă putere. Dar, pentru prima dată în viața ei, faptul că Daniel face asta o determină să simtă altceva. Ceva asemănător cu dezgustul. Vrea să o protejeze pe Sarah.

Nu încapă îndoială că Daniel este un bărbat atrăgător – e înalt și zvelt, deși are puțină burtică, și mâini puternice. Costumul lui e făcut pe comandă și pantofii lui lucesc. E surprinsă de cât de bine arată așa gătit. E mai aranjat decât Sarah, care vine spre ei pe hol.

— Holly! Ești așa de frumoasă!

Sarah îl ia pe Daniel de mijloc. Rochia ei neagră nu are nicio formă și îi înghite curbele generoase ale corpului, iar cocul pe care a încercat să și-l facă nu e suficient de strâns și i-au ieșit șuvițe care îi încadrează aiurea fața. Lui Holly îi vine să le aranjeze pentru ea.

— Lisette insistă pe eleganță, spune Holly, apoi îi vine imediat să-și ducă o palmă la gură.

Nu a intenționat să se exprime atât de direct, dar Sarah mereu o face să simtă asta – pentru prima dată în viața ei, poate să rostească adevărul.

Sarah râde și se întoarce spre Daniel.

— Ai vorbit cu bona?

Înainte să răspundă el, femeia o atinge pe Holly pe braț.

— Jacob a fost foarte supărat că nu ai stat tu cu el în seara asta. Pare să creadă că îi aparții, zice ea râzând.

Daniel se întoarce spre soția sa.

— Tocmai am vorbit cu Nora. Totul e bine acasă.

Interesant. Nu a apucat să apeleze acasă, dar Holly nu are de gând să provoace probleme. Cel puțin Sarah este o mamă adevărată, care își face griji pentru fiul ei, vorbind despre bone și făcându-și griji pentru Jacob deoarece este o parte importantă din viața ei.

Daniel o sărută ușor pe obraz pe Sarah.

— Ne vedem în sală.

— Sigur, scumpule.

Sarah zâmbește spre Holly.

— Eu mă duc la toaletă.

— Și eu.

Holly o urmează pe hol până la prima ușă din dreapta, unde dau peste o banchetă somptuoasă, roșie ca sângele, și o oglindă mare. Crampele i-au trecut acum că e cu Sarah.

Holly arată spre părul lui Sarah.

— Pot să ți-l aranjez eu? Începe să se desfacă.

Sarah se uită în oglindă.

— Da? Sigur. Mersi.

Oftează și Holly simte în acel oftat că poartă toată greutatea de pe lume.

— Mi-aș dori să fiu iar tânără ca tine. E mult mai greu să faci asta la vârsta mea. Mi-aș dori să am un păr ca al tău.

Holly e obișnuită cu complimentele legate de părul ei. Buclele sale lungi și șatene întotdeauna se bucură de multă atenție. Sunt un dar de la mama ei. Nu e nevoită să ridice mâinile deoarece e cu treisprezece centimetri mai înaltă decât Sarah, așa că se apleacă și scoate agrafele. Îi aranjează părul lui Sarah într-un coc franțuzesc clasic și perfect. Apoi caută prin plicul argintiu și scoate un baton iluminator.

— Îmi dai voie? întreabă ea. E doar un mic retuș.

Sarah dă din cap și Holly adaugă puțină strălucire rozalie pe obrajii săi.

Sarah se uită în oglindă.

— Știu că arăt groaznic. Am înmuiat-o când am zis că Jacob s-a supărat că nu stai cu el în seara asta. A avut o criză în adevăratul sens al cuvântului.

— O, nu! Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Trebuie să fii alături de familia ta.

— Aș prefera să fiu bună, sinceră să fiu.

Holly pune iluminatorul la loc în geantă.

— Practic, număr minutele până la terminarea evenimentelor de genul ăsta.

Sarah zâmbește.

— Serios? Și eu la fel. Dar facem ceea ce trebuie să facem. Holly simte aceste cuvinte până în adâncul sufletului.

— Mi-aș dori...

Se oprește.

— Ce ți-ai dori? întreabă Sarah.

— Nimic. Nu contează.

Zâmbește fals.

— Ar trebui să mă întorc înainte ca Lisette și tata să înceapă să mă caute. În plus, sora mea vitregă e de una singură acolo înăuntru.

— Mi-ar plăcea să o cunosc, spune Sarah.

Sarah se încordează. Nu vrea să i-o prezinte pe Alexis lui Sarah. Vrea să o țină pe Sarah doar pentru ea. Cel puțin în noaptea asta.

Are noroc pentru că, atunci când se întorc în sală, Alexis nu se vede pe nicaieri.

— Cred că am terminat pe ziua de azi. Nu îmi doresc decât să mă duc acasă la Jacob. Nu îmi place să îl las mult timp singur atunci când e supărat. Înțelegi?

— Bineînțeles, răspunde Holly. E încă micuț, și ultimul lucru pe care ți-l

dorești este să fie trist atunci când pleci.

— Exact. Of, după ce-l găsesc pe Daniel, plec de aici.

Îl caută cu privirea. Se pare că nu e în sală.

— Măcar am vorbit cu Gloria și Stan, asta era cel mai important. Și Daniel poate să spună tuturor că Jacob are o criză.

O îmbrățișează pe Holly.

— Dacă nu ne vedem mai târziu, ne vedem luni.

Lui Holly îi lăcrimează ochii din pricina acestui gest simplu. O îmbrățișează și ea pe Sarah, apoi Sarah iese din încăpere ca să îl caute pe Daniel. Imediat după ce pleacă, Holly simte cum cineva se uită la ea. Se întoarce spre bar. Charlie Lang îi surprinde privirea. A venit timpul.

Se duce până la el și îl atinge pe braț. Verifică să vadă dacă tatăl ei e atent la ea. Este. Stă cu Stan la bufet și ridică un pahar cu martini în cinstea ei.

Holly își îndreaptă din nou atenția asupra misiunii din această seară.

— Bună, Charlie.

— Domnișoara Monroe.

Ochii lui aproape negri îi scrutează tot corpul.

— Care e otrava ta?

Arată spre bar.

— Fac cinste.

Râde ca și cum a fost o replică atât de inteligentă.

Râde și ea, detestându-se în aceste clipe.

— Doar o Cola, te rog. Sunt cu mașina.

El comandă și pentru ea și ia o gură de whisky Macallan. Privește cum degetele lui puternice strâng paharul, și simte cum pielea se încălzește.

— Ai avut ocazia să faci un tur al laboratorului Rifotan? Ne pregătim să începem faza a treia de teste clinice.

Își propune să îi susțină privirea, ca și cum e singura persoană din încăpere cu care vrea să vorbească.

— Da. Este impresionant.

Holly nu se simte în apele ei în seara asta, nu prea e sigură ce să spună. Sau o fi din cauza rochiei? E undeva la mijloc, între sexy și sofisticată, fiica pioasă, pe de o parte; tână disponibilă și dornică de a fi instruită, pe de altă parte. Poate că nu e din cauza rochiei, totuși. Poate e faptul că i-a văzut pe Daniel și pe Sarah aici, iar lumile ei s-au ciocnit într-un mod pe care nu

și-l dorește.

Holly își plimbă degetul pe marginea paharului.

— Nu sunt sigură dacă tata ți-a spus că e în așteptarea aprobării FDA pentru Ritofan, acum că importarea din Statele Unite este aproape finalizată.

Ochii îi strălucesc spre el.

— E foarte palpitant.

— E promițător. Și costisitor.

Bărbatul ridică din sprâncenele stufoase. Se uită la gura ei.

— Spune-mi mai multe.

Ea cercetează camera.

— Soția ta e aici? Întreabă, știind foarte bine că e la lacul Louise împreună cu copiii lor adolescenți.

Acesta e motivul pentru care Lisette a insistat atât că seara aceasta este importantă pentru încheierea târgului.

El zâmbește.

— Nu, sunt doar eu. Sunt singur-singurel.

Holly se abține să nu se cutremure.

— Vrei să mergem la o plimbare? E o seară frumoasă, și e prea gălăgie aici ca să vorbim despre ceva atât de privat.

Charlie pune paharul pe bar și duce mâna la mijlocul ei. Holly scanează camera din nou după Alexis și o zărește cu Lisette, stând de vorbă cu Nadia și logodnicul ei. Lisette se întoarce spre Holly peste umărul ei, privind-o cu satisfacție. Apoi pune o mână pe spatele lui Alexis și o conduce spre un alt grup de invitați.

Când iese din încăpere împreună cu Charlie, Holly privește în spate, în speranța că tatăl ei o va vedea, că o va opri ca să nu plece de la petrecere sau că va veni cu ea, dar el vorbește cu Daniel. Îi face cu mâna, apoi continuă să vorbească. Holly se uită în jur după Sarah, dar nu e cu soțul ei. Probabil a plecat acasă singură.

Se concentrează din nou pe misiunea sa.

— Haide, spune ea, prefăcându-se vrăjită de Charlie.

Îl conduce afară din club spre cel mai îndepărtat loc de parcare, unde Holly și-a lăsat jeepul. Le ia cam trei minute lungi ca să se îndepărteze de petrecerea aglomerată și să ajungă într-un loc izolat și liniștit, gol și cufundat în întuneric. Descuie mașina. Holly urcă pe locul din față în timp

ce Charlie ocupă locul din dreapta șoferului cu corpul său mare și impunător ca și cum e mașina lui și o lasă pe Holly să dea o tură.

Întinde mâna aia durdulie și o atinge pe gât. Ea îl apucă de mână și i-o dă la o parte.

— Pari a fi un investitor dornic. Chiar ești?

— O, da, răspunde el. Îți promit că sunt.

Abia atunci îi dă drumul la mână. Imediat revine pe gâtul ei, îl mângâie pe degete. În timp ce își pleacă capul, se uită pe geam spre tufișurile din capătul îndepărtat al parării. Tresare.

Îi vede doar o secundă înainte să dispară, dar ar putea să jure că doi ochi au fost ațintiți asupra ei.

7.

Sarah

Acum

E duminică dimineața și când deschid ochii, nu înțeleg de ce sunt lipită de Jacob în patul lui, iar partea de jos a pantalonilor mei de pijama este udă și rece. Apoi îmi aduc aminte că suntem în Toronto, în noua noastră casă, și că am văzut pe cineva în curtea din spate noaptea trecută.

Jacob încă doarme, cu domnul Blinkers în brațe. Îl țin aproape de mine, ascultându-i respirația. Înainte eram atât de îngrijorată din cauza felului în care îi sfida pe profesori, a ușurinței cu care îi distrăgea pe prietenii săi, deranjând fiecare oră la care participa. Planurile constante de evaluare individuală, terapia prin sport – nimic nu funcționa și nu putea să-l ajute să se concentreze. Psihologii specialiști în educație erau convinși că nu era un deficit de atenție și nici tulburare de opoziționism. Lui Jacob îi plăcea, pur și simplu, să fie vedeta propriului său spectacol.

Regret câtă nerăbdare am arătat față de caracterul lui năzdrăvan și sper cu disperare că entuziasmul de ieri va rămâne în continuare, și că nu va mai fi înghițit de tristețe.

Îmi întind mușchii dureroși și-mi scot brațul de sub mijlocul lui Jacob, după care mă dau jos din pat cât de încet pot.

Mă uit printre jaluzele. A plouat tare după ce am cercetat eu grădina din spate în miez de noapte și urmele de pe drum s-au dus. Au rămas doar băltoace. Soarele se strecoară printre frunzele ude ale arțarului de Manitoba și iarba arată bine. Deși căldura e pornită, deschid geamul, inspirând aerul proaspăt și curat. Astăzi e o nouă zi.

— Miroase a bacon.

Mă sperii când aud vocea răgușită a lui Jacob. Stă pe o parte și se uită la mine.

Adulmec aerul și zâmbesc.

— Cred că ai dreptate.

Sare din pat cu mai multă energie decât a avut în ultimele săptămâni.

— Trebuie să fac pipi! anunță el înainte să fugă la baie, luând și iepurașul cu el.

Râd, dar mă și doare un pic. Am trecut de la scutece la capacitatea lui Jacob să facă atâtea de unul singur. Într-o zi nu o să mai aibă nevoie de mine. Îmi doresc și nu îmi doresc în același timp să se întâmple asta.

Mă îndrept spre bucătărie unde găsesc o farfurie cu un teanc de clătite pufoase, în timp ce în tigaie sfârâie baconul. Rămân șocată. Nici nu știam că Daniel știe să facă clătite. Decorul este închis la culoare, dar lumina intră în cameră prin ușa glisantă și totul pare în siguranță. Mă simt stupid pentru că am fost atât de speriată azi-noapte. Poate că nu am văzut pe nimeni afară. Știu că imaginația îmi joacă feste.

— Ai dobândit un nou talent? glumesc eu și îl sărut pe obraz pe Daniel.

El îmi întoarce sărutul, iar eu simt că plutesc, recunoscătoare pentru atenția lui și această dorință nou descoperită de a împărți responsabilitățile acasă. Poate e real, chiar vrea să se schimbe, își dorește să recapete relația apropiată pe care am avut-o cândva.

Se întoarce spre aragaz, mușchii lui întinzându-se pe sub tricoul alb în care doarme mereu.

— Când eram mic, mama m-a învățat să fac clătite. Nu știu de ce nu am mai făcut până acum pentru voi.

Pentru că am preluat eu acel rol și el s-a mulțumit doar să fie servit. Gândesc asta, dar nu o spun, deoarece, în sfârșit, ne aflăm într-un stadiu mai bun al căsniciei noastre, mai bun decât acum o lună, cel puțin.

— De acum înainte, tu ești cel care face micul-dejun, anunț eu.

Mi se ridică o greutate de pe umeri. E atât de ușor să cedezi controlul. Să accepți ajutor. Observ o urmă de iritare pe fața lui înainte să se transforme într-o aprobare, dând din cap.

Jacob e încă sus, așa că îmi torn cafea din filtrul de pe blat. E ciudat să încerc să găsesc câni și linguri în propria mea casă. Iau câteva guri, apoi îi spun lui Daniel despre zgomotul pe care l-am auzit azi-noapte și despre persoana și pașii pe care cred că i-am văzut în grădină.

El oftează și lasă jos spatula.

— Măcar o zi. Asta e tot ce vreau, bombăne el în barbă. Tresar.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Dă ochii cu mine.

— Îmi pare rău, Sarah. Dar abia am ajuns aici ieri, și mereu e ceva. Mi-ar plăcea să mă bucur de o zi sau de un minut înainte să mai aibă loc vreun incident care să te sperie.

Mă uit urât la el.

— Ce spui tu e nedrept. Am găsit camere ascunse când am ajuns aici și...

— Am primit răspuns de la Courtney. Crede că foștii locatari au pus camerele în casă, răspunde el.

Mă încrunt.

— De ce nu mi-ai spus mai repede?

Daniel ia o farfurie din dulap și o pune lângă aragaz.

— Nu am apucat, Sarah. Doamne, abia ai coborât.

Are dreptate. Trebuie să îi dau o șansă, să nu mă mai îndoiesc de el tot timpul.

— Deci Courtney e sigură că foștii locatari au pus camerele?

— E singurul lucru care ar avea logică. Ale cui ar fi putut să fie?

Îmi vorbește pe un ton tăios și știu că nu mă ia în seamă.

— În plus, adaugă el, am instalat camerele de securitate ieri, așa că las-o așa.

— Legat de asta, spun eu. Să verificăm camerele. Nu gândeam cum trebuie azi-noapte. Poate că, de fapt, nu am văzut pe nimeni în grădină, dar putem să verificăm aplicația ca să fim siguri? Urmele erau chiar sub fereastra lui Jacob, Dan.

Dau din bărbie spre telefonul lui de pe blat.

— Nu am pus nicio cameră în curtea din spate, dar e una într-o laterală a casei, care duce spre poartă.

Oprește aragazul, mutând tigaia cu bacon pe alt ochi, și ia telefonul. Apoi deschide o aplicație și întoarce telefonul ca să pot vedea și eu.

Scot un sunet de exclamație când cineva, cu capul în jos și îmbrăcat cu un hanorac mare tras ca să îi acopere fața, se furișează prin pasajul strâmt dintre casa mea și a Tarei. El sau ea merge cu pași atenți, repede, spre curtea din spate, presupun eu, și dispare din imagine.

— Fir-ar să fie. Ai dreptate, recunoaște Daniel, trăgându-se de lângă mine și ducând telefonul mai aproape de ochi. Nu înțeleg. Unde s-a dus?

Mă dau mai aproape, simțindu-l cum își încordează și își relaxează

bicepsul. E agitat, ceea ce mă face să mă îngrijorez și mai mult. Și deja îmi e greu să-mi controlez starea de neliniște. Nu voiam să am dreptate. Îmi vine să plâng.

— Poate că a sărit gardul din spate. Nu pot să văd nicio trăsătură a feței. Tu?

Clatină din cap.

Mi se strecoară frica în piept.

— Cred că ar trebui să chemăm poliția pentru hoinarul ăsta din curtea din spate, decid eu. Poate o să menționez și camerele pe care le-am găsit în casă.

— Fac eu asta, mă asigură Daniel și pune telefonul pe blat. Sun eu.

Apoi mă ia de mâini. Are palmele transpirate.

— Nu e că nu te cred că ai văzut pe cineva afară azi-noapte.

Apa curge, dintr-odată, prin țevile de la etaj, și se uită spre tavan.

— Jacob o să coboare în curând și are nevoie să se simtă bine aici. Să fie fericit. La fel și noi.

— Încerc, Dan. Încerc.

El dă din cap.

— Știu. Dar, ascultă, am crescut aici. Oamenii dau târcoale. Uneori mai trec adolescenți care se prostesc; alteori sunt doar persoane care caută ceva ca să fure și să vândă.

Tresar, dar nu observă și continuă:

— Există „pirați de verandă” care fură colete și oameni care se furișează în curțile din spate ca să fure lucruri, Sarah. Mereu se întâmplă lucruri rele. Nu e sfârșitul lumii.

Vreau să îl cred pe Daniel, dar nu are întotdeauna dreptate. Îi place să creadă că nu o să se întâmple nimic. Ignor senzația de greață din stomac și zâmbesc larg când Jacob, în sfârșit, coboară în pijamaua lui cu Avengers și domnul Blinkers într-o mână. Ochii lui albaștri sunt așa de mari, și părul blond și răzleț îi cade peste fața frumoasă. Primul lucru la care mă gândesc este că vreau să-l leg de mine și să nu-l mai scap niciodată din ochi. Dar știu că nu pot face asta. E greșit. Și inutil.

— Primul mic-dejun în familie în noua noastră casă!

Îi pregătesc lui Jacob o farfurie cu clătite și bacon și i-o dau, înghițindu-mi cuvintele pe care le spun de obicei, și anume să aibă grijă să nu o scape. Ce mai contează dacă se sparge?

Stăm la masă și râdem cu toții când o veveriță se uită înăuntru prin ușa care dă spre grădină. E un tablou perfect pe care mi-aș dori să îl surprind și să îl immortalizez. Dar am lăsat în urmă acea parte din mine, așa că mă forțez doar să fiu prezentă, să mă bucur de acest moment până când Daniel o să poată suna la poliție.

— Cred că dacă ne luăm un câine, o să îmi placă și mai mult aici, spune Jacob, apoi începe să înfulece bacon.

— Ia bucăți mici, amice, îi spune Daniel, și ne zâmbim unul altuia. Nu cred că acum e momentul potrivit pentru un câine.

Lui Jacob îi cade fața.

— Pun pariu că femeia pe care am întâlnit-o ieri, Emily, o să te lase să îl mângâi iar pe Roscoe.

Copilul se luminează la față.

— Azi? Chiar acum?

— Nu, nu chiar în secunda asta, spun eu, dându-mi seama că înrăutățesc lucrurile.

În acel moment, sună la ușă.

— Aștepți pe cineva? îl întreb pe Daniel.

— Nu, răspunde el, ridicând din umeri. Poate o fi un vecin.

Mă ridic să mă uit pe aplicația de pe telefon, care se încarcă lângă aparatul de cafea. Daniel are dreptate. Pe veranda noastră sunt Tara și Cody. Iar are o farfurie în mână. Nu mai contenește cu întâmpinarea asta.

Sunt încă în pijama și nu m-am spălat pe dinți.

— Au venit Tara și Cody. Poți să te duci tu la ușă? îl rog pe Daniel. Trebuie să mă fac mai prezentabilă.

— Mă duc eu! anunță Jacob și se ridică atât de repede că trănțește și scaunul.

Îl aud țipând de bucurie și îmi imaginez că Daniel l-a urcat pe umăr ca să-l care până la ușă. Mă duc sus la baie, mă spăl pe față, mă spăl pe dinți și mă chinui să-mi pieptăn părul ciufulit. Tot arată ca naiba, așa că optez să-l prind în coadă, ca de obicei. Dar îmi dau cu puțin luciu de buze înainte să cobor.

Cody și Jacob stau în sufragerie, aproape unul de celălalt, cu capetele aplecate deasupra unei tablete pe canapea, și farfuriile cu clătite neatinse pe masa din fața lor. E extraordinar cât de repede se apropie copiii mici. Zâmbesc și urmez vocile adulților pe care le aud din bucătărie, unde Tara

bea o cafea, iar Daniel strânge masa.

E o atmosferă plăcută ca între vecini, și nu înțeleg cum poate Daniel să se simtă atât de confortabil cu un străin la noi în bucătărie. Întotdeauna am avut ezitări în preajma oamenilor noi, și acum cu atât mai mult.

— Neața! V-am adus brișe! ciripește Tara.

Părul blond și lucios l-a dat pe spate cu o bentiță, o chestie pe care eu nici n-aș îndrăzni să o încerc, și e îmbrăcată cu echipament de yoga strâmt. Pe blat e o farfurie cu ceea ce par a fi brișe cu afine.

— Cum a fost prima noapte petrecută aici?

Ține în mână o cană care presupun că este a noastră, deschide frigiderul să ia lapte, apoi scoate o lingură din sertarul cu tacâmuri.

Mă holbez la ea. Observă că sunt surprinsă.

— O, scuze, zice ea. Am mers la noroc și am găsit unde țineți tacâmurile.

Ridică puțin din umeri.

— Sunt designer de interior, așa că sunt obișnuită cu ansamblul caselor. Am o afacere mică. „Designul Tarei.”

— Clar am avea nevoie de ajutorul tău pentru locul acesta, spune Daniel în timp ce pune vasele în mașina de spălat. Ce păcat că e închiriat, și suntem blocați pe tema casei bântuite. Femeia râde iar, dar eu mă dau puțin înapoi. De ce să spună asta când ea a venit așa peste noi?

Îmi torn ce a mai rămas în filtru și îndrept conversația spre ce am văzut în grădină.

— Cineva a fost în curtea noastră din spate azi-noapte. Poate ți-a zis Daniel?

Mă uit la soțul meu, care clatină din cap.

În ochii Tarei se citește alarma și îi tresare mâna. Lasă cafeaua jos pe blat.

— Înfricoșător! Nu mi-a zis. Mersi pentru că m-ai anunțat. Au luat ceva?

Nu bag în seamă faza cu „Danny”. Las de la mine, deocamdată.

— Nu, nu a fost furat nimic. Dar am ieșit în curte și am văzut o lumină aprinsă la tine acasă. Nu ai văzut nimic?

Ea se încordează.

— Nu. Am stat până târziu pentru că a avut un coșmar Cody, dar nu m-am uitat pe geam. Ați sunat la poliție?

Daniel închide ușa de la mașina de spălat vase.

— O să sun azi.

Aștept să menționeze camerele de supraveghere pe care le-am pus afară, între casa Tarei și a noastră, dar nu o face. Nici eu. Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine.

— Să mă țineti la curent. Am lacăt la poartă, dar totuși.

Se cutremură.

— Mă îngrijorează că cineva se furișează prin curțile noastre.

Bate cu degetele în picior.

— Știi dacă a fost o femeie sau un bărbat?

— Și-a ascuns fața cu un hanorac.

Mă uit atentă la expresia ei în căutarea unui semn că ea ar fi putut fi vinovată. Deja se simte la noi ca acasă.

— O să punem și noi lacăt la poarta din spate.

— Așa.

Își netezește pantalonii de yoga care îi vin perfect.

— De fapt, am venit să îl invit pe Jacob să se joace cu Cody. Sigur aveți multe de făcut, și de vreme ce băieții or să meargă la aceeași școală începând de mâine, m-am gândit că ar fi drăguț să petreacă puțin timp împreună.

Întorc capul spre sufragerie unde cei doi băieți râd. Mă simt așa de ușurată că Jacob pare să fie din nou ca înainte, sociabil, încât aproape că sunt de acord. Apoi îmi vin mințile la cap.

— Ce ar fi să se joace aici? sugerez eu.

Nu l-am întâlnit pe tatăl lui Cody, și nu vreau ca băiatul meu să stea în casa acestei femei. Încă nu știu suficiente lucruri despre ea. Nu am încredere în ea.

Tara se uită la băieți și apoi la mine. Observ că ezită.

— Lui Cody îi place baschetul? intervine Daniel.

Tara rânjește.

— Îi place mult.

— Super. Și lui Jacob. E vreun teren prin apropiere? Aș fi încântat să îi duc pe băieți să se joace câteva ore.

O văd pe noua noastră vecină de alături prin viziunea mea: încearcă să pară relaxată, dar mâna stângă i se strânge într-un pumn. Îi e frică să îl lase pe Daniel să îi ia fiul. Dincolo de suprafața strălucitoare, Tara ascunde ceva.

— Te deranjează dacă se alătură și o mamă plictisitoare care nu se pricepe la baschet? întreabă ea. E un coș la școala băieților. Pot să îți arăt unde e.

Daniel se uită la mine.

— Sarah? Vrei să vii și tu?

Nu vreau, dar nu sunt sigură cum de Daniel nu observă cât de ciudată este Tara. Dar poate că sunt nedreaptă față de el. Întotdeauna ne-a protejat, mereu încearcă să mă facă să mă simt în siguranță atunci când grijile sunt mai presus de logică. Dacă Daniel o să fie cu Jacob, atunci totul o să fie bine. Am nevoie să mă liniștesc, să despachetez bagajele, să pregătesc ghiozdanul lui Jacob pentru mâine.

— Eu ar trebui să mă ocup de treburi pe aici, spun eu. Dar distracție plăcută.

Îmi vine să-i amintesc lui Daniel să ia cremă solară, apă și un pulover în cazul în care se face frig mai încolo, dar mă abțin.

— Jake, du-te să te schimbi, amice! strigă Daniel din sufragerie. Mergem să jucăm baschet cu Cody la noua ta școală!

Îl mângâie pe păr.

— Eu fac un duș repede și mă îmbrac. Cobor în cinci minute.

— Haide, Cody. Să-ți arăt camera mea!

Aud cum Jacob zdupăne pe podea și o zbughește din sufragerie, iar Cody îl urmează cu picioarele lui lungi pe scări. Îmi aduce aminte de cum obișnuia să o asculte pe Holly. Rareori trebuia să îl pună de două ori să facă ceva. Când o să mi-o scot din cap?

— Sarah?

Îmi îndrept din nou atenția asupra Tarei.

— Scuze, râd eu. Mi-am lăsat creierul de mamă să își facă puțin de cap.

— Și eu mai fac asta.

Stăm și ne uităm una la alta, zâmbind și ascunzând lucruri amândouă. Femeia asta mă dă peste cap la nivel emoțional. Pe de o parte, e exagerat de prietenoasă, dar, pe de altă parte, pare agitată și precaută, o mamă neliniștită, la fel ca mine.

Nu am avut mulți prieteni în Vancouver pentru că eram ocupată cu nevoile lui Daniel și ale lui Jacob. Celelalte mame de la școala lui privată erau preocupate cu o competiție pasiv-agresivă în care nu aveam niciun interes să particip, așa că m-am ținut la distanță.

Jacob și Cody au revenit la parter, râzând și zicând „fund” unul spre celălalt. Nu mă pot abține și râd și eu, până când îmi dau seama de ce. Jacob împinge coada domnului Blinkers în fața lui Cody, chiar cu partea în care Holly a cusut o mică ruptură.

— Jake, nu mai băga iepurașul în fața lui Cody.

Tara zâmbește cu gura până la urechi.

— Nu cred că-l deranjează pe Cody. Aceea e jucăria de pluș pentru care s-a supărat așa? Întreabă ea.

— Da. A apărut.

— E amuzant cum se așază lucrurile, nu-i așa?

Extrem de amuzant, mă gândesc eu.

Ne îndreptăm toți spre ușa de la intrare, unde Daniel mă anunță:

— O să îți dau mesaj când ne întoarcem. Ia-o ușor, bine? Să nu faci totul fără mine.

— Și cu poliția cum facem?

— O să sun imediat după joc. Îți promit.

Mă sărută pe obraz.

Îl îmbrățișez pe Jacob, care mă strânge și el, și ies toți patru în aerul rece și soarele strălucitor. Tara îmi face cu mâna când fac stânga pe alea Lilac spre strada Daisy.

Sunt pe punctul de a închide ușa când îl observ pe bărbatul de vizavi care stă iar pe verandă. Aceeași pantaloni bej închis de ieri, cu o cămașă de flanel. Se leagănă în balansoar, cu privirea ațintită asupra mea. Îi fac cu mâna. El dă din cap drept răspuns.

Mi se pare mie sau e ceva aiurea în cartierul acesta? Unii vecinii se apropie prea mult; alții prea se țin la distanță.

Închid ușa în urma mea și mă sprijin de ea, permițându-mi să inspir în liniște. Liniștea nu durează mult deoarece aud cum îmi sună telefonul din bucătărie. Inițial, mă gândesc că deja s-a întâmplat ceva pe drum spre terenul de baschet, apoi mă cert pentru că mă comport ridicol.

Mă duc la bucătărie și văd că am o notificare pe telefon. Mă aștept să fie un mesaj de la mama sau de la Nathan, și sunt surprinsă să văd că e de la un număr privat. Surprinderea mi se transformă rapid în groază când deschid mesajul și văd două cuvinte înfiorătoare.

Te văd.

8.

Holly

Înainte

Ședința lui Holly cu Charlie în jeepul ei pare că nu se mai termină odată. Dar, într-un final, e gata. Bărbatul își aranjează pantalonii și deschide portiera, cu un rânjat satisfăcut pe fața aspră. Își întoarce capul ca de leu și-i spune lui Holly.

— Sper că putem aranja o altă discuție ca să finalizăm detaliile investiției mele. Sunt încântat să contribui la dezvoltarea medicamentului Ritofan.

Ușa se închide. Bărbatul pleacă. Lumina din mașină se stinge. Și Holly își sprijină capul de volan ușurată. A făcut-o.

Tatăl ei o să fie atât de fericit! Visul lui de a construi un conglomerat farmaceutic cu succes internațional se adevărește. De ce? Datorită ei. Simte extaz când își imaginează mândria de pe chipul lui, brațele lui puternice îmbrățișând-o. O s-o învârtă și o să-i spună cât de mândru e de ea.

Se șterge pe față. Încă mai simte parfumul tare al lui Charlie în mașină. Se uită pe geam să se asigure că Charlie a plecat din parcare înainte să scoată stiloul Dunhill din aur pe care îl șterpelise din buzunarul din față al sacoului lui și-l aruncase în consola dintre cele două scaune din față. Ceva pentru el; ceva pentru ea.

Aprinde lumina și potrivește oglinda retrovizoare ca să își verifice machiajul. Își șterge rujul roz deschis care i s-a întins deasupra buzei de sus. Vrea să arate perfect când ajunge acasă și-l anunță pe tatăl ei că ședința a fost un succes. Trebuie să-și creioneze bine povestea – au stat de vorbă în parcare; el a fost interesat de detaliile produsului și extrem de dornic să investească. O să îl contacteze pe John luni.

Holly scrutează din nou tufișurile după ochii pe care îi văzuse licărind în întuneric. Nu e nimic. Probabil și i-a imaginat, dar totuși vrea să verifice.

Coboară din mașină cu telefonul în mână. Deja e miezul nopții. E o femeie în toată firea, nu un copil. Nu îi este frică să fie singură în întuneric într-o parcare. Aude un foșnet. Îi pierе curajul. *Chiar* este cineva acolo. Aprinde lanterna telefonului și aproape că îl scapă când o femeie înaltă și lată în umeri se ivește dintr-un tufiș. Alexis.

Fir-ar. Ce a văzut sora ei vitregă? *Gândește repede*, își spune ea când Alexis se apropie.

Sora ei ridică mâinile ca să-și protejeze ochii de lumină. Holly stinge lanterna. Nu scoate un cuvânt.

— Holly, cine era bărbatul acela?

Înghite în sec și simte cum îi crește pulsul. De ce nu a insistat să meargă în altă parte? A fost atât de stupid să facă asta în parcare când toți invitații de la petrecerea familiei Fielding erau chiar de cealaltă parte a terenului de golf. Știe exact de ce, bineînțeles. Pentru că bărbatii ca Charlie adoră pericolul de a se afla la o distanță atât de mică de propria pierzanie. Dar ar fi trebuit să insiste.

— Bărbatul? repetă Holly ca să mai tragă de timp. Era un invitat de la petrecere.

— Ce căuta în mașina ta tocmai aici? insistă Alexis.

— Ce cauți *tu* tocmai aici? i-o întoarce Holly.

— Te căutam. Putem să plecăm. John și mama deja au plecat acasă.

Arată spre rucsacul negru de la picioare.

— Rămân acasă în noaptea asta. Ai uitat?

— Bineînțeles că nu am uitat. Scuze. Te duc cu mașina.

— Cine era?

Nu se dă bătută.

— Doar un prieten al soților Fielding. M-a ajutat cu mașina. Nu voia să pornească.

Lui Holly îi arde fața și e recunoscătoare pentru întuneric.

— Te-am văzut, Holly, spune Alexis, pe un ton mai moale, și trist.

Se apropie de jeep și pune o mână pe umărul lui Holly. Cea din urmă înlemnește, dar râde, sperând că nu sună atât de fals și în urechile lui Alexis.

— Mă distram și eu puțin. Mă mai relaxam.

Se aud râsete de la balcon, dincolo de terenul de golf din spatele lor. Holly se întreabă dacă Charlie s-a întors înăuntru, dacă vorbește cu fiica

altcuiva acum.

— E bărbatul pentru care lucrezi ca bonă?

Holly se clatină pe picioare.

— Nu! De ce ai crede așa ceva?

— A părut... mai bătrân, zice ea.

— Nici gând. Nu e.

Se forțează să inspire adânc.

Nu are cum să vadă expresia lui Alexis, dar simte îngrijorarea care emană din ea atunci când o strânge de umăr.

— Mie poți să-mi spui orice. Știi asta, nu? Nu o să te judec.

Ba o s-o judece, Holly știe asta. Alexis e altruistă, generoasă și bună până în măduva oaselor. Niciodată nu ar fi înțeleș de ce Holly face ceea ce face. Nu o forțează nimeni, și tatăl ei nici măcar nu știe. Holly abia dacă înțelege ea de ce o face. Dar un gând și mai rău îi trece prin cap – dacă Alexis o să le spună părinților lor? Nu ar putea suporta gândul acesta, și știe că Lisette va face pe proasta, prefăcându-se că în tot acest timp ea nu a știut.

Holly râde degajată și îi dă mâna jos cu blândețe.

— Faci din țăntar armăsar, Lex. Sunt tânără și liberă și îmi fac și eu de cap. E absolut normal.

Se îndepărtează de Alexis și deschide ușa de pe partea șoferului.

— Urcă. Hai să mergem acasă.

Balerinii lui Alexis lovesc asfaltul când se apropie de jeep. Se urcă și închide ușa.

— Nu e normal să faci sex cu un bărbat mai bătrân în mașina ta, să știi. Alexis oftează.

— Sexul nu înseamnă nimic pentru tine?

Holly nici măcar nu știe cum să răspundă la întrebarea asta. Sexul este o obligație, înseamnă putere. E o cale prin care obține ceea ce are nevoie. Cum ar putea să îi explice asta surorii sale vitrege?

— E o aventură de vară, Lex. Doar o dată.

— Dar de ce el? E căsătorit?

— Poate? Dar eu nu sunt.

— Holly, spune ea pe un ton ferm.

— Mă judeci, Alexis. Ai spus că n-o să faci asta.

Lui Holly i se face rău când o vede pe Alexis cum se uită la ea acum,

așteptând răspunsuri.

— Putem s-o lăsam baltă, te rog? Dacă e atât de important pentru tine, îți promit că n-o să mai fac asta.

— Serios? Îmi promiți?

— Da. Atât timp cât îmi promiți că nu le spui tatei sau lui Lisette.

Afacerile lui Holly sunt un castel de cărți, aranjate cu atenție. O singură mișcare proastă, un singur cuvânt greșit și totul o să se prăbușească în jurul ei.

— Nu o să le spun. Nu te-aș trăda niciodată.

Vina și disprețul de sine aproape că îi taie respirația, dar Holly ridică degetul mic.

— Jur pe roșu.

Asta o face pe Alexis să zâmbească, pentru că e ceva al lor, semnul privat al unui secret care va fi păstrat.

Holly trage de rochia mov din dantelă pe care abia așteaptă să și-o dea jos și s-o arunce la gunoi. Pornește mașina și își pune centura. Alexis face la fel. Dar, în acel moment, observă stiloul de aur în suportul de pahare dintre cele două scaune.

Alexis se întinde și îl ia.

— E drăguț.

Ține stiloul ridicat și îl examinează.

Lui Holly îi bate inima tare. Nu se uită în ochii ei.

— Mersi. L-am primit cadou de la... tata.

— E gravat. De la ce vine CL?

Închide ochii. Nu-și dorește decât să se termine noaptea asta odată.

— *Caitlin's love*, răspunde și apoi își drege glasul. Mi l-a dat tata de ziua mamei.

Asta e problema la minciuni. Sunt ca focul. Încep cu o scânteie și apoi se transformă într-un infern de gradul cinci cât ai zice pește.

Alexis zâmbește. Slavă cerului că o crede. Sora ei are un zâmbet frumos, dar își ține mereu fața ascunsă de perdeaua de păr șaten încă de când era adolescentă. Holly dă la o parte o șuviță de pe obrazul lui Alexis. Sora ei îi ține mâna nemișcată o secundă, apoi își atinge lăntișorul cu yang de la baza gâtului.

Holly îl atinge și ea pe al ei. Apoi pune ambele mâini pe volan, scoate jeepul din locul de parcare și o ia pe autostradă.

Tac în drum spre casă, sau cel puțin sora ei vitregă tace. Holly pălăvrăgește fără rost despre orice îi vine în cap.

Până să tragă mașina în spatele Teslei tatălui ei în aleea circulară a vilei, tânjește după somn și cască cu patos.

Alexis râde.

— Ce s-a întâmplat cu sora mea petrecăreață care putea să stea trează toată noaptea?

— E extenuant să ai grijă de un copil în fiecare zi.

— Ești ultima persoană pe care mi-aș fi imaginat-o având grijă de un copil mic toată vara.

Asta a durut-o.

— De ce?

— Nu am zis-o în sens rău. De obicei ești numai cu afacerea tatălui tău sau participi la gale.

Stomacul îi freamătă.

— De fapt, îmi place mai mult să fiu bonă. Sarah, mama copilului, e foarte de treabă, și Jacob e așa de dulce.

Holly oprește motorul. Lumina din interior se aprinde. Își dă părul de pe umăr și Alexis mijește ochii spre gâtul ei. Din instinct, Holly duce mâna acolo.

— Ce e?

— Ai un semn?

Holly întoarce oglinda spre ea și se înroșește când o vede – o urmă de mușcătură mare cât o monedă pe claviculă. Se rușinează și nu-i spune nimic lui Alexis, apoi își dă părul peste umăr ca să-l acopere și ies amândouă din mașină.

E întuneric în casă. Se pare că tatăl ei și Lisette deja s-au culcat. Mâine o să îi pună la curent cu progresul făcut în privința investiției lui Charlie. Dar se aprinde o lumină la geam. La naiba, poate că tatăl ei Lisette au auzit mașina. Nu are de ales, trebuie să meargă și să vorbească cu ei, și nu prea are cum să-l menționeze pe Charlie până când nu se culcă Alexis. O să fie cea mai lungă noapte din viața ei.

Urcă împreună cele două scări late până la ușa gri din centru care e întotdeauna greu de deschis, de parcă ar vrea să țină secretele casei înăuntru.

Când intră în foaierul scump, o întâmpină un val de aer glaciar. Lisette

întotdeauna menține temperatura la nivelul celei dintr-o morgă, probabil ca să se conserve. Dar când Holly și Alexis se duc în bucătărie, frigul este ultima grijă de pe capul surorii mai mici. Tatăl ei și mama vitregă stau cu niște fețe ca de piatră pe canapea, uitându-se la ea. Gustul lui Charlie i-a rămas în gât și îi trece prin cap că s-ar putea să vomite pe parchetul prețios al lui Lisette.

Brățara cu diamante a lui Lisette strălucește pe măsuta de cafea, cea pe care Holly a furat-o cu o săptămână în urmă și pe care a ascuns-o în sertarul biroului său, după ce Lisette a informat-o că Charlie este următoarea lor țintă financiară.

Au găsit-o.

Știu.

9.

Sarah

Acum

Te văd.

Cuvinte pe care eu și Holly ni le spuneam tot timpul.

Cuvinte pe care ar putea să le trimită cineva care e cu ochii pe mine, într-un mesaj anonim.

Cuvinte cu care poate să mă amenințe cineva care știe că am privit-o pe Holly.

Abia sunt capabilă să gândesc din cauza sângelui care îmi vâjâie în urechi. Număr până la zece, așa cum l-am învățat pe Jacob să facă pentru a-și abține reacțiile impulsive. Apoi fug până la ușa de la bucătărie, scanez fiecare colț al curții din spate după cineva care ar fi putut să intre iar. Nu e niciun colțișor în care să se poată ascunde. E un spațiu deschis, mărginit în ambele părți de un gard de doi metri, perfect pentru ca fiul meu să alerge și să se joace, pentru ca eu să mă simt bine lăsându-l afară singur în timp ce gătesc, spăl vasele sau mă odihnesc puțin. Nu mai e sigur acum. Nu suntem în siguranță.

— Te văd, Sarah. Știu că ești obosită și sătulă. Sunt aici ca să te ajut.

Holly mi-a spus asta cam la zece zile după petrecerea de logodnă a Nadiei Fielding, când Daniel m-a trimis acasă cu un Uber pentru că voia să petreacă în continuare cu bărbatii de la Clubul Canyon în timp ce eu eram mai preocupată de criza de furie a lui Jacob. Acei bărbati îmbrăcați în costume scumpe din trei piese, cu un farmec acaparator și, dintr-un anume motiv, interesați de soțul meu tocilar. Am încercat să-l întreb de ce este atât de dornic să se integreze în clanul cu haine de designer din Forest View.

— Sunt managerul-șef al unei firme de software de succes, Sarah. Jacob merge la o școală privată. Locuim într-o casă cu vedere la râul Capilano. Aparținem Clubului Canyon, și trebuie să facem ce e mai bine pentru

viitorul lui Jacob.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Jacob are șase ani. În viitor o să învețe cum să facă adunări și scăderi și cum să scrie un eseu.

Nu reușeam să înțeleg importanța de a fi inclus în elită. Nu e ceva ce îmi doream, dar Daniel voia asta. Știa că nu prea le am cu evenimentele sociale, motiv pentru care probabil a ales golful. Asta însemna că el își făcea relații de unul singur, „cu băieții”, și pe mine mă lăsa acasă să am grijă de Jacob. Asta i-a oferit un avantaj în plus. Putea să scape de cicălelile mele, de nefericirea mea. Oricine se pricepea mai bine decât mine să navigheze prin aristocrația de la Clubul Canyon, până și o fată tânără ca Holly.

Ar fi trebuit să fiu mai atentă la cum se purtau când erau împreună, încă de la început. Am fost atât de fericită să o văd pe Holly pe hol la petrecerea logodnei încât nici nu am observat că ea și Daniel stăteau prea aproape, atingându-se, sau că exista ceva necuvenit între bona fiului meu și soțul meu. Și ea a părut atât de entuziasmată să mă vadă. Am rezonat cu ea pentru că ne simțeam ca niște intruse, singura diferență fiind că Holly nu lăsa niciodată să se vadă asta. Zbura peste tot ca un fluture. Lisette i-a cerut asta, potrivit lui Holly. Mie nimeni nu mi-a cerut asta, nici măcar soțul meu. Așa că m-am dus acasă devreme în acea seară.

În ultimele șase săptămâni, i-am cerut lui Daniel de nenumărate ori să fie sincer cu mine în privința lui Holly. Era ceva între ei sau nu? El mereu făcea glume.

— De ce să vrea o femeie tânără un bărbat căsătorit, la vârsta a doua, cu copil și cu burtă?

Nu știam, și nu eram sigură dacă îl cred.

Te văd. Poate că Holly știe că am privit-o, că i-am făcut poze în dormitor. Poate că m-a văzut. Eu am crezut că m-am ascuns bine între crengile strâmbe și copacii care ieșeau din pământul nămolos plin cu frunze. Dar poate că m-am înșelat. Poate că îmi poartă pică pentru asta, și pentru alte lucruri.

Nu am cum să nu mă gândesc la prima dată când am început să am dubii în legătură cu Holly, să mă întreb dacă chiar este cine credeam eu că este. S-a întâmplat când am lăsat-o prima dată singură acasă cu Jacob. Când m-am întors, i-am găsit cheile pe scările spre subsol. Ea și Jacob se mai jucau acolo din când în când, așa că probabil le-a scăpat, așa cum mi-a zis. Nu

cuvintele ei m-au alertat că e o posibilă minciună, ci ochii, plecați și șocați, că ai unui animal în fața farurilor.

Poate că și-a băgat nasul. Și eu fac asta, când sunt acasă la cineva. E distractiv, puțin riscant. Dar pozele cu Holly pe care le țineam ascunse la subsol, în dulapul încuiat din camera obscură, nu erau pentru ochii nimănui, decât ai mei. Nici până în ziua de azi nu știu dacă le-a găsit până la urmă. Ar fi trebuit să spargă dulapul, dar nu am văzut nicio urmă că ar fi făcut asta.

Nu mi-am ascultat instinctul, și acum regret asta.

— Și eu te văd, Holly, zic cu voce tare în camera goală. Dar ce urmărești?

Și de ce să-mi trimită mesaje și să nu știu că sunt de la ea? Ce cu tot subterfugiul ăsta cu „număr privat”? Nu e timidă. E un șarpe calculat care s-a strecurat în familia mea. Problema este că nu știu ce vrea. Și acum că stau să mă gândesc, poate că niciodată n-am știut.

Mă duc la etaj și iau laptopul din dressingul din dormitor, pe care l-am lăsat în geantă. Holly posta tot timpul poze cu ea pe rețele de socializare, fix până acum șaptesprezece zile, când totul a luat sfârșit, când i-am spus că ne mutăm în Toronto și că pe ea o lăsăm în Vancouver. Am respins o fată disperată după dragoste și atenție. Cât de periculos poate fi asta?

Nici măcar nu am vrut să iau în calcul mutatul când Daniel mi-a spus prima dată că își dorește cu adevărat să ocupe acest post de consultant ca să poată petrece mai mult timp cu mine și Jacob, să încerce ceva nou. De ce să ne mutăm când lui Jacob îi era atât de bine cu Holly, și eu înfloream în feluri în care nu mai înflorisem de ani buni? De ce să vrea Daniel să își părăsească amicii de golf, Clubul Canyon, slujba lui comodă pentru ceva necunoscut?

La scurt timp după asta, totul s-a schimbat, și am vrut să fiu cât mai departe de Forest View și de Holly.

Bag calculatorul în priza de lângă noptieră și mă așez pe pat. Decid să o investighez, să o vânez. Poate că lasă indicii legat de ce vrea de la mine. Mi-am dezactivat contul de Instagram imediat după ce am plecat din Vancouver. L-am făcut ca să-mi promovez fotografiile, dar asta nu mai face parte din viața mea. Am renunțat la fotografiat în clipa în care ne-am decis să ne mutăm în cealaltă parte a țării. Așa că mi-am închis și contul de Instagram de vreme ce nu aveam nimic de postat pe el.

Caut pe Google „Holly Monroe Instagram” și îmi apare pagina ei – Holly, ia-o ușor. Am fost amuzată când mi-a spus numele contului ei, dar la vremea respectivă nu mi-am dat seama că și-a dat numele după un personaj care se culca cu bărbați bogați și mai în vârstă pentru bani.

Nu e nimic nou pe pagina ei de la ultima postare de pe 1 septembrie, în care anunță că ia o pauză de pe rețeaua de socializare, la o zi după ce am văzut-o pentru ultima dată. Nici măcar nu e o poză, e doar o imagine în mișcare, GIF mi se pare că se numește, sau poate meme, cu o femeie, care nu e Holly, care face yoga pe plajă la asfințit. În descriere a scris: „Mă regăsesc”. A pus două hashtaguri: „grijadesine #iauopauză”. Postarea nu îmi spune nimic din ce nu știu deja.

Dau în jos la pozele ei vechi, postările create cu grijă – zâmbetul ei exersat, viața frumoasă plină de gale și petreceri, câteva instantanee cu ea în campusul universității împreună cu prietene pe care nu le-a menționat niciodată. Holly cea pe care am văzut-o eu, într-un final, nu apare în aceste postări: fata uneltitoare, misterioasă și șireată. Holly cea care ar face orice pentru a atrage bărbați. Nu există nicio dovadă aici. Absolut niciuna.

Google este singura mea speranță. Tastesz „Holly Monroe; Forest View; Vancouver” în bara de căutare, nu pentru prima dată, firește, pentru că ce mamă nu ar căuta-o pe internet pe bona fiului său? Găsesc aceleași linkuri ca atunci când am verificat-o după ce mi-a sugerat Daniel să o angajez.

Articole despre Ritofan și Health ProX. Poze de societate, inclusiv un link cu poze de acum aproape cincisprezece ani. Nunta lui John cu Lisette, care s-a ținut la Clubul Canyon, o Holly foarte mică, îmbrăcată în mătase roz, mergând pe culoar de mână cu o fată mai mare îmbrăcată în galben, cu bucle șatene electrizate și scăpate de sub control, care zâmbește larg spre copilul de lângă ea.

În descriere scrie: „Văduvul John Monroe, care deține Health ProX, se căsătorește într-o ceremonie senzațională. În poză apar și fiica lui, Holly, șase ani, și fiica vitregă, Alexis, unsprezece ani”.

Nu e nimic util aici. Mama ei vitregă a părut a fi un monstru, dar, la urma urmei, pot să am încredere în tot ce mi-a spus? Nu am văzut-o pe Lisette decât de două ori în realitate – o dată la un prânz la Clubul Canyon la care m-a târât Daniel imediat după ce s-a înscris, și apoi la petrecerea organizată de familia Fielding, când ne-am făcut cu mâna din colțuri opuse ale camerei. Daniel a fost cel care l-a întrebat pe John dacă fiica lui lucra ca

bonă. Abia începuseră să joace golf împreună când John a menționat că Holly terminase de curând primul an la facultatea de medicină. Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să aibă grijă de Jacob dacă nu o fată tânără și responsabilă, viitoare doctoriță?

Un exterior perfect și foarte puțină substanță – mama vitregă a lui Holly întotdeauna mi-a lăsat această impresie. La prânz, am avut o conversație foarte plăcută despre copiii noștri, dar interesele noastre erau atât de diferite încât nu aveam prea multe să ne spunem. Și în ochii ei am văzut lăcomie și foame, și asta nu este niciodată o combinație bună. Nu a fost greu de înțeles de ce Holly s-a lipit de mine atât de repede.

Mă uit pe site-ul Health ProX, ceea ce am făcut și imediat după ce am angajat-o pe Holly. Mă uit la aceeași pagină de start care pune accent pe faptul că este o companie de familie construită pe etică și integritate. Dau click rapid pe oportunitățile de finanțare și de parteneriate corporatiste, diverse teste clinice și preclinice pentru diferite medicamente. Găsesc o pagină despre viitorul companiei ca fabricant internațional de top de medicamente salvatoare de vieți. Trag laptopul mai aproape, căutând poza de familie care a fost acolo acum două luni, o fotografie profesionistă cu Holly, Lisette și John, stând mândri unul lângă celălalt într-un laborator alb și imaculat, dar nu mai e acolo. În locul ei este o poză cu John și Lisette într-un birou serios.

Bineînțeles că știam că Holly a fost dezmoștenită. Mi-a povestit plângând, a mărturisit că nu vrea să ducă mai departe moștenirea familiei. Am fost îngrozită când am auzit că tatăl ei și Lisette au dat-o afară pentru că a vrut să-și urmeze propriul drum și din cauza unei cerți legate de o bijuterie. Acum mă întreb dacă acesta a fost întregul adevăr. Mai există un motiv pentru care au lăsat-o să plece atât de ușor? Au vrut să o scoată și ei din viețile lor la fel de mult cum am vrut eu? Era o amenințare pentru propria ei familie?

În ciuda căutărilor mele, tot nu știu nimic concret despre Holly. Dezmoștenită, a plecat ca să se relaxeze într-o locație necunoscută. Asta e tot. E undeva în lume.

Încercând să se regăsească, încercând să își dea seama de lucruri, lucruri care nu au nimic de-a face cu mine sau cu Daniel. Trebuie să mai existe o altă explicație; ceva îmi scapă legat de ce se petrece aici și acum.

Închid laptopul și iau telefonul ca să mai mă uit o dată la filmarea de azi-

noapte. Imaginea e alb-negru, și becul se aprinde doar atunci când detectează mișcare. Persoana cu glugă intră în cadru, apoi dispare, apoi lasă în urmă o imagine cu purici spre casa Tarei și iarba dintre ziduri. Revăd acele câteva secunde iar și iar, studiind silueta ca să-mi dau seama dacă a fost Holly – părul lung pe sub glugă, corpul slab în hainele negre – dar nu văd nimic. Nici măcar nu pot să-mi dau seama dacă e bărbat sau femeie. Trebuie s-o las baltă. Iar exagerez. Simt asta. Daniel o să sune la poliție astăzi. O să se ocupe el de asta. De ce simt mereu că e treaba mea să rezolv totul?

E ridicol să mă simt intimidată de bona noastră de douăzeci și doi de ani. Există o soluție simplă. Accesez agenda pe telefon și apăs pe numărul ei. *Fii calmă*, îmi spun eu, dar îmi tremură mâinile în timp ce țin telefonul la ureche.

O să vorbesc cu ea pe un ton moale, ca înainte, o să-i mai explic o dată că apreciem tot ce a făcut pentru noi vara aceasta. De data asta o să fiu explicită. „Nu am plecat din cauza ta”, o să susțin. Practic, o să rostesc o minciună sfruntată. Dar îmi intră căsuța vocală și mă bâlbâi ca să las un mesaj ce nu seamănă deloc cu ce am plănuit eu.

— Holly, sunt Sarah. Vreau doar – putem să vorbim? Te rog? Știu că ești supărată din cauza felului în care s-a terminat, dar vreau să mergi mai departe cu viața ta. Bine?

Închid și mă întreb ce am făcut, dacă am făcut ceva. Am irosit o oră căutând pe internet, și tocmai am contactat o tânără pe care nu o mai vreau în viața mea. Ce e în neregulă cu mine?

O să se termine. Totul. Știu că așa va fi. Dacă ea e cea care mă urmărește, în curând o să renunțe, o să treacă peste și totul va reveni la normal – pentru ea și pentru noi. Acum, trebuie să fac ceva productiv. Măine, Jacob începe clasa a doua la școala Blossom Court, și Daniel începe o carieră de consultant la Strategic Solutions. Iar eu? Sunt iar menajeră, bucătăreasă, șofer fără mașină, pentru că, până ne cumpărăm una, singurul vehicul pe care îl avem este mașina închiriată de care o să aibă nevoie Daniel pentru serviciu. Mă bucur pentru el că pornește într-o nouă aventură, și sunt invidioasă. Eu nu am o pasiune care să fie numai a mea. Tot ce am avut înainte s-a dus.

Mă dau jos din pat și mă duc în dressing, fac cinci drumuri de colo-colo ca să pun toate hainele noastre în sertarele din lemn greu, aranjez teancurile

pe anotimpuri și mă întreb unde o să fim după ce se termină contractul de închiriere pe șase luni. Cum o să arate vara viitoare.

Îmi țiuie telefonul, și îmi crește pulsul, dar e aplicația cu camera, care mă alertează că e cineva pe alee. Verific: sunt Daniel și Tara. Coboară din mașină, cu băieții după ei, vorbind și jucându-se cu mingea de baschet. Jacob și Cody par fericiți împreună, și sunt încântată că fiul meu și-a făcut un prieten atât de repede. Daniel pare și el mai relaxat decât a fost în ultimele săptămâni. Râde din cauza unui comentariu făcut de Tara, trecându-și o mână prin păr. Ceva mă înțeapă. Parcă am înghițit un spin.

Aud cum se închide ușa de la intrare. Mă uit iar pe cameră, dar nu-mi dau seama dacă Tara și Cody au plecat acasă. Nu se vede nimeni pe ecran.

Cobor la parter. O găsesc pe Tara, care iar mă ia prin surprindere în propria mea casă. De data asta, e chiar în dreptul scărilor.

Oftez.

— Bună, Tara. Unde sunt băieții și Daniel?

— Cody și Jacob sunt în sufragerie, se joacă jocuri video, și Danny e în bucătărie.

Zâmbește larg.

— Mi se pare că nu am avut ocazia să ne cunoaștem. Chiar sper că putem fi prietene.

Fața ei frumoasă are un luciu drăguț, și pare mulțumită de ea pentru că a fost așa directă.

Cât despre mine, eu mă sufoc. Mi-ar plăcea să am loc să respir.

Fac un pas în față, sperând că se va da înapoi, dar ea nici nu se clintește din loc.

— Ai reușit să faci multe cât am fost noi plecați? întreabă, uitându-se la parter.

Verifică să vadă dacă merg bine camerele de supraveghere?

— Am făcut câte ceva.

Mă dau mai într-o parte ca să fie mai mult spațiu între noi.

Aud zgomote din bucătărie. După cum se deschid și se închid dulapurile, îmi dau seama că soțul meu descarcă mașina de spălat vase. Apreciez asta, dar de ce acum? Și de ce iar a lăsat-o pe Tara în casă?

— Ne-am distrat de minune pe terenul de baschet. Băieții sunt foarte asemănători. Bine, Jacob e mai extravertit decât Cody, care e puțin timid, dar au multe interese în comun. Baschet, jocuri video...

Mă privește de aproape.

— Cred că Jacob seamănă mult cu Danny.

Mijesc ochii.

— Te referi la soțul meu? Cum așa?

— O, vreau să spun că Danny e foarte prietenos.

Și eu nu sunt, acesta ar fi mesajul subtil.

— Ai nevoie de ceva? încerc eu, încercând să îmi mențin tonul egal și fața amiabilă.

Dar e greu, pentru că Tara analizează încăperea, privirea ei ageră zăbind designul utilitar și cine știe ce altceva.

— A, da! Voiam să vă invit pe toți la un grătar în după-amiaza aceasta.

Toată lumea de pe aleea Lilac e atât de „primitoare”? Pe strada Cliffside, făceam cu mâna vecinilor de pe partea cealaltă și ne udam grădinile reciproc atunci când eram plecați de acasă, dar asta era tot. Fiecare își vedea de ale lui, menținând o distanță adecvată.

— Sună... bine, răspund eu, deși nu cred deloc asta.

Ea bate din palme.

— Grozav! La patru fix azi?

— Da. Putem să aducem ceva?

— Doar pe cei doi băieți minunați ai tăi.

Ce femeie!

— O să fie și tatăl lui Cody? întreb.

I se schimbă imediat atitudinea.

— E plecat, mi-o taie ea.

Temperatura din cameră scade cu câteva grade.

— Aa? fac eu, așteptând mai multe detalii.

Dar vecina a rămas mută.

E o situație neconfortabilă până când clatină din cap ca și cum alungă un gând, apoi spune:

— Păi, ar trebui să îmi iau la revedere de la Danny și să-l iau pe Cody.

Ne ducem împreună la bucătărie, unde Daniel tocmai termină de scos vasele din mașina de spălat. Are părul ciufulit și tricoul albastru îi stă lipit de spate din pricina transpirației după ce s-a jucat cu băieții. Mă duc la el și pun posesivă o mână între omoplații lui.

— Se pare că ai făcut ceva mișcare, comentez eu și mă aplec ca să-l sărut, pentru aparențe.

Tara se uită la noi, și tocmai asta e ideea.

— Voi doi sunteți așa de drăguți, remarcă ea. Cuplul perfect. O să-l duc pe Cody acasă să ia prânzul.

Zâmbește spre Daniel și apoi spre mine. Tara îl ia pe Cody, iar Jacob rămâne în sufragerie când eu și Daniel ieșim pe verandă ca să le facem cu mâna.

— Ne vedem la patru! strigă ea înainte să intrăm în casă și să închid ușa.

— Ce facem la patru? întreabă Daniel.

— Mergem la grătar la ea acasă. Nu ți-a zis?

— Nu, răspunde el. Mi-a cam ajuns cât am stat cu ea pe ziua de azi. E... o persoană intensă.

Zâmbesc.

— Așa zic și eu. Și poate data viitoare nu o lași singură în casă în timp ce tu golești mașina de spălat vase.

— A zis că o să plece.

— Păi, nu a plecat. Și acum trebuie să mergem la cină la ea pentru că nu am știut ce să spun.

El oftează.

— Scuze.

— Hai să scoatem ce e mai bun din asta, bine? întreb eu, resemnată.

Daniel dă din cap.

— O să mă duc sus să fac un duș, spune el, scuturându-și tricoul umed. Ai făcut multe lucruri?

— O parte.

Acum ar fi momentul bun să-i spun despre mesaj, dar nu o fac. O să-mi spună că e doar un spam și că inventez motive de îngrijorare pentru că nu știu cum să mă relaxez.

— Mami, mi-e foame!

Jacob vine în șosete spre noi.

— Du-te în bucătărie și ajut-o pe mami să pregătească prânzul, zice Daniel.

Și apoi urcă să facă duș.

— Ai fi putut să-i faci tu prânzul, bombăn eu.

Dar apoi îmi aduc aminte că el a făcut micul-dejun și l-a dus pe Jacob să joace baschet. Daniel nu făcea nici pe departe atât de multe lucruri într-o zi de duminică în Vancouver, pentru că de obicei juca golf și lucra tot

weekendul.

— Ce ai zis, mami? întreabă Jacob.

— Nimic, scumpule. Ce vrei să mănânci?

Ochii lui Jacob sclipesc. Am observat că nu și-a supt degetul mare deloc azi.

Rânjește la mine.

— Faimoasa ta brânză topită?

Pun un braț pe umerii lui mici.

— S-a făcut. Tu poți să mă ajuți întinzând untul pe pâine.

Traversăm împreună sufrageria și trecem pe lângă fereastra bucătăriei Tarei. Perdelele subțiri, cu puncte albastre și flori gri, sunt desfăcute.

Stă la geam, uitându-se fix la casa noastră. Când mă vede, se întoarce repede și ia ceva de pe teighea. Mi se ridică părul la ceafă. Mă grăbesc să-l prind din urmă pe Jacob.

Poate că persoana pentru care trebuie să-mi fac griji nu e Holly. Poate că amenințarea e mult mai aproape decât credeam eu.

10.

Holly

Înainte

Brățara cu diamante a lui Lisette sclipește pe masă, în fața tatii și a lui Lisette. Lui Holly îi vine să fugă, dar nu are cum să se întoarcă și să iasă pe ușă. E prea târziu acum. Nu are nicio cale de evadare. Inima îi bate atât de repede încât o ia cu amețeală. Cum e posibil? A ascuns brățara atât de bine, a băgat-o sub eseuri și ghiduri de studiu, tocmai la fundul sertarului de la birou. De ce s-ar uita Lisette sau tatăl ei acolo?

Nu poate să vorbească. Nu poate să se miște. Alexis se uită de la brățara de pe masă, la Holly și la părinții ei. Sora sa se apropie cu un pas de Holly, o alege subtilă a taberei înainte să înceapă confruntarea.

— Alexis, du-te sus în aripa ta cea veche, te rog, ordonă John pe un ton înțepat.

Are ochii rigizi și duri. Stă ca o statuie în mijlocul canapelei, cu mâinile strângându-și coapsele. Lisette stă lipită de el.

— Cred că ar trebui să rămân, spune Alexis.

— Scumpo, asta nu te privește pe tine, răspunde Lisette.

Are ochii umflați și părul negru ciufulit.

— Du-te să stai în camera mea, Alexis. O să vin și eu după. E în regulă.

Mintea lui Holly se străduiește să găsească o explicație care să șteargă încruntătura oribilă și plină de dezamăgire de pe fața tatălui ei.

Alexis clatină din cap.

— Rămân chiar aici.

— Cum vrei tu, răspunde tatăl ei, apoi se întoarce spre Holly. De ce? întreabă.

Se uită la ea ca la o străină.

Tânăra stă acolo ca proasta, nevenindu-i să se uite la Alexis și temându-se de ce o să se întâmple în continuare.

Holly nu poate să explice. Nu există niciun răspuns. Nici măcar ea nu înțelege – de ce simte nevoia să fure lucruri care contează pentru Lisette, pentru alții.

— Nu știu, răspunde ea, detestând cât de slabă și de mică e vocea ei. Îmi pare rău.

— Îți pare rău? Asta e tot? Nu mai ai și altceva de spus în apărarea ta? insistă tatăl ei printre dinți.

Lisette se dă mai aproape de John. Pare șocată. Și victorioasă.

Holly are ceva de spus, dar îi e prea frică. Poate, doar poate, tatăl ei o să înțeleagă. În sfârșit, o să scape de senzația de rău care o macină în permanență.

— Nu vreau să continui facultatea de medicină și nici să lucrez pentru Health ProX.

Furia care năvălește peste chipul tatălui ei o anunță că a comis o mare greșeală.

— Ești o hoată. Și o mincinoasă, o acuză tatăl ei. M-ai dezamăgit peste măsură. Mi-ai trădat soția și ai trădat integritatea numelui familiei noastre. Și tot ce ai de spus este că nu vrei educația pe care noi ți-am dăruit-o cu atâta generozitate?

Privirea lui coboară spre urma de pe claviculă. Se strâmbă dezgustat.

Holly aproape că se îneacă. Integritate? Își înfinge unghiile în palme ca să nu ducă mâna la semn. Dacă recunoaște în vreun fel că tatăl ei l-a văzut, o să înrăutățească situația. Nu are habar cât de multe a făcut doar ca să aparțină acestei familii, ca să aibă aprobarea ei. Dă să vorbească, dar tatăl ei nu a terminat și întinde o mână.

— Vreau să pleci acum. O să-mi dai cheile de la casă, de la birou și de la jeep.

Alexis scoate un sunet de exclamație lângă ea.

— Mami... începe ea.

— Nu, Alexis, i-o retează Lisette. Holly nu poate să comită o crimă, să fure de la mine și să creadă că este OK. Acțiunile au consecințe. Poate că nu ar trebui să mai petreceți atât de mult timp împreună. Urăsc să spun asta, dar este o influență negativă.

Alexis se bâțâie de pe un picior pe altul.

— De ce nu o lăsați pe Holly să explice?

Se întoarce spre sora ei.

— Ai împrumutat-o și apoi ai uitat s-o returnezi? Încearcă să o salveze pe Holly, la fel ca întotdeauna.

— Nu, răspunde ea.

Gata cu minciunile. Gata cu prefăcătoriile. Rușinea este prea mare, nu o mai poate suporta. E prea derutantă și apăsătoare. Holly își scoate brelocul din poșetă și scoate cheile pe care i le-a cerut tatăl ei. I le dă. Degetele li se ating. Ale lui sunt reci ca gheața. Le bagă în buzunarul sacoului. Lisette pune o mână osoasă pe umărul tatălui ei, și el își așază mâna pe a ei. A ales-o pe soția sa în detrimentul fiicei sale. Întotdeauna a fost așa. De ce să fie surprinsă? E clar că a luat o decizie. A luat-o cu mult timp în urmă.

Holly se uită în jur la sufrageria simandicoasă, cu mobilă de mătase bej, la tavanul înalt și măreț de trei metri. Nu aparține acestui loc. Urăște această casă, dar nu și-a dat seama până când nu i-a întâlnit pe soții Goldman.

Se uită fix la cei doi oameni care ar trebui s-o iubească necondiționat.

— Îmi pare rău că nu mai pot fi cine vreți voi să fiu, rostește ea. O să-mi fac bagajele.

— Nu! strigă Alexis.

Dar Holly clatină din cap.

— E în regulă, îi spune ea surorii sale vitrege.

Apoi iese din cameră și se duce în aripa ei, urcă scările și intră în dormitorul său probabil pentru ultima dată. Cum se poate așa ceva? Cum a explodat totul atât de repede? E numai vina ei.

Se așază pe pat, absoarbe imaginea pereților roz pal și a formelor de artă învechite și lipsite de viață pe care Lisette le-a pus pe toți pereții. Dă la o parte draperiile subțiri și privește pe geam dincolo de râul negru și învolburat. De acolo, vede casa familiei Goldman. În lumina lunii, distinge vârful acoperișului lor ascuțit.

Închide draperiile și își umple geanta sport cu haine, obiecte de igienă, electronice și singura amintire pe care vrea să o ia cu ea – poza mamei sale. Pe hol, trage cu urechea ca să se asigure că toată lumea e încă în sufragerie. Așa se pare. Nu se poate opri, nu vrea să se oprească și traversează holul până în partea cealaltă a casei, merge pe vârfuri până la dormitorul tatălui ei și al lui Lisette și întoarce mânerul ușii lor. Odată intrată, se duce la vitrina din dressingul lor, de unde ia poșeta Valentino portocalie încrustată cu aur a lui Lisette, în valoare de mii de dolari. O bagă în geantă ca pe o rufa

murdară.

Se întoarce pe scările în spirală și coboară în sufragerie, unde doar Lisette mai stă pe canapea, cu un cocktail proaspăt în fața ei de parcă ar sărbători.

— Unde sunt tata și Alexis? întreabă Holly.

— Alexis te așteaptă în foaier. Tatăl tău e în birou. Nici măcar nu poate să suporte să se uite la tine. Nu-mi vine să cred că l-ai rănit astfel. Și pe mine, de altfel – singura mamă pe care o ai.

Holly lasă să-i scape un hohot de râs tăios.

— Nu ești mama mea. Nu ai fost niciodată mama mea.

Lisette mijește ochii și șoptește ca să audă doar ele două:

— Fată nerecunoscătoare și răsfățată. După tot ce am făcut pentru tine!

— Tot ce ai făcut pentru mine? Ți se pare normal ce fac pentru compania asta, pentru familia asta? izbucnește Holly.

Lisette se lasă pe spate.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Poate că tata merită să știe totul, zice Holly, pe o voce tremurândă.

Lisette doar râde.

— Ești o regină a dramei, Holly, și o cleptomană. Dispari.

Holly se întoarce înainte ca Lisette să îi vadă fața arzând. Când ajunge la ușa de la intrare, Alexis o așteaptă, cu telefonul în mână și rucsacul negru la picioare.

— O să chem un Uber. Stai la mine.

Holly se gândește la varianta aceasta, să stea în apartamentul lui Alexis de la subsol, format dintr-un singur dormitor, cu sora sa mereu pe capul ei. Apreciază cât de mult își dorește Alexis să o ajute, dar îi vine în minte un singur loc în care va fi văzută și apreciată așa cum vrea ea.

— Nu vreau să te implic și pe tine, Lex. O să fiu bine. Am un loc în care pot să stau.

— Unde?

— La familia Goldman.

Alexis se pleoștește puțin.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Spunând asta, chiar e sigură. Știe că Sarah o s-o primească la ei. Sarah o să înțeleagă. Golul din stomacul ei se mai umple imaginându-și că se va

trezi în casa familiei Goldman mâine-dimineață. Jacob o să fie atât de fericit. Nu știe cum o să reacționeze Daniel, dar Sarah o să îndrepte lucrurile. O să deschidă brațele larg și o s-o îmbrățișeze. Asta face o mamă bună.

Alexis dă din cap.

— Bine, în noaptea asta e în regulă. Dar să mă suni sau să-mi dai mesaj dacă ai nevoie de mine. Ne descurcăm noi. Împreună.

Holly încearcă să zâmbească, dar adevărul este că e singură. Alexis nu are cum s-o ajute de data asta. A fost dată afară din familie. E o rușine. Nu mai are cum să revină.

— Să-mi dai mesaj când ajungi la familia Goldman, bine?

— Da.

Își sărută sora vitregă pe obraz, atinge pandantivul cu yin cu o mână tremurândă și Alexis face același gest.

Apoi o lasă pe Alexis cu haosul provocat de ea, deschide ușa grea și o aude scârțâind încet pentru ultima dată când se închide în urma ei.

Holly se duce în garaj și își ia bicicleta, apoi merge cu ea până la capătul aleii circulare. Se urcă pe bicicletă și pornește prin întuneric. Părăsește casa de pe strada Capilano River în care a trăit toată viața ei și se îndreaptă spre noua ei casă și noua ei familie.

11.

Sarah

Acum

Înainte să plece acasă la Tara, Daniel vrea să sune la poliție legat de intrusul de noaptea trecută, așa că eu și Jacob pornim într-un tur al cartierului, ca între mamă și fiu. Casele sunt toate mari, modele noi cu diverse nuanțe de gri, teracotă și nisipii; străzile, late și împrejmuite de copaci. Pare că nu s-ar putea întâmpla nimic rău aici.

Jacob mă ține de mână și arată spre magazinul cu iaurt înghețat, centrul comunitar cu piscină interioară și exterioară și terenul de tenis pe care le-a văzut când a fost să joace baschet de dimineață. Sunt impresionată de simțul orientării pe care îl are, și mă bucur să îl văd cât de mândru este că mă ghidează prin noul nostru cartier.

— Acolo e școala mea, mami!

Se trage de lângă mine și aleargă până în fața clădirii din cărămidă maro.

— Au locuri de cățărat!

Vibrează de entuziasm în timp ce stăm în fața porților terenului de joacă de la școala Blossom Court.

— Stai să vezi când o să-i arăt lui Cody cât de sus pot să mă cațăr pe plasă.

Îl îmbrățișez strâns.

— Cred că o să fim foarte fericiți aici.

El zâmbește cu gura până la urechi, și gropițele lui sunt atât de delicioase încât trebuie să le sărut.

— Bleah, nu mai îmi mânca fața, se plânge el, dar râde.

În drum spre casă, luăm niște margarete pentru Tara de la un magazin de cartier și ne întâlnim cu Daniel, care ne așteaptă pe veranda din față.

— Deci? întreb eu.

— Poliția nu poate să facă nimic.

Mă uit la Jacob.

— Vrei să te joci în lada cu nisip puțin? Mai avem cam cincisprezece minute până plecăm la Tara și Cody.

El încuviințează și intrăm în casă împreună. Clipesc din cauza contrastului dintre lumina de afară și întunericul de aici. Odată ce rămânem doar noi în bucătărie, iar Jacob construiește o fortăreață în lada cu nisip, arunc florile pe masă și mă așez pe cel mai apropiat scaun de ușa glisantă.

— Cum adică poliția nu poate să facă nimic? De ce nu? întreb eu.

— Mi-au înregistrat plângerea prin telefon, dar se întâmplă des ca hoții să spargă ușile de la curți și să fure chestii de pe verande. Poliția nu poate să ia în serios o persoană care a trecut pe acolo. Mai ales pentru că nu a fost nimic furat.

— Dar înregistrarea noastră? Pot măcar să se uite la ea? bolborosesc eu, neajutorată.

El ia o gură de apă.

— Nu are niciun rost. Nu poți să vezi nimic distinctiv la persoana aia.

— Le-ai spus totul, Dan? Și despre Holly?

I se încordează maxilarul.

— Ce ar fi trebuit să spun? Că bona noastră e un pic disperată după atenție? Că soția mea crede că a vrut să mă culc cu ea? Că ne-am mutat în cealaltă parte a țării, așa că nici măcar nu mai locuiește aproape de noi?

Așază paharul pe masă. Apa rămasă în el e cețoasă și impură, la fel că tot se petrece în casa mea.

— Ce facem acum? Stăm așa și așteptăm să vină și data viitoare? Nu-mi place asta, insist.

— Nici mie nu-mi place, dar asta e situația. Și probabil nu e nimic, oricum.

Două dintre cele mai frustrante replici date vreodată.

Dar, deși nu pot face nimic în privința asta, înainte să plecăm la Tara acasă, încerc să îl conving pe Daniel să anulăm grătarul, măcar până când vom fi petrecut mai mult de două zile aici.

Iau paharul și îl pun în mașina de spălat vase, apoi mă întorc spre el.

— Nu vrei o seară relaxantă, doar noi trei, înainte să începi noul serviciu mâine?

— E puțin cam târziu să mai anulăm acum, nu? Și e bine și pentru Jacob să aibă un prieten.

Se uită mai de aproape la mine.

— Nu vrei și tu să-ți faci prieteni aici? Să ai o viață socială?

Bineînțeles că vreau. Într-un final. Dar Tara nu e tocmai prima mea alegere în materie de prietenă. E ciudată. Nu pare OK. Dă buzna peste noi, se apropie prea mult și prea repede. Dar am în plan să fiu cu ochii pe ea.

— Ai dreptate, spun eu. Cel mai bine e să fim sociabili. Pentru Jake.

Daniel dă din cap și mă sărută pe obraz.

Înainte să plecăm spre casa vecinei necunoscute, mă asigur că toate camerele de afară sunt pornite și funcționează – cea de la ușa din față; cea din garaj; cea din curtea din spate; și cea de pe laterala casei, în pasajul strâmt dintre casa mea și a Tarei. Încui totul bine, în timp ce Daniel și Jacob se uită cu gura căscată la mine ca și cum aș fi nebună. Mă opresc după ce am verificat totul. E extenuant să las ce e mai rău din mine să mă copleșească. O casă e doar o casă; nu toată lumea așteaptă să invadeze, sau să intre ilegal, sau să fure. În plus, îi am pe cei doi cei mai importanți oameni din viața mea alături de mine. De mine depinde să am grijă de ei, pentru că poliția nu o va face.

Așa că, în timp ce mă îndrept împreună cu Daniel și Jacob spre casa Tarei la ora patru, ca s-o vedem a doua oară pe ziua de azi, îmi aranjez un zâmbet plăcut și abordabil pe față. Mă mai uit o dată în spate ca să văd dacă bărbatul acela ciudat de peste drum se mai leagănă în balansoar. Dar nu e acolo. Veranda lui e goală.

Băiatul meu cel dulce ține în mâini buchetul cu margarete, și sun la ușă. Clopoței care atârnă deasupra se leagănă, cântând o melodie când se deschide ușa.

Cody, îmbrăcat în tricou și pantaloni de training asemănători cu ai lui Jacob, zâmbește timid spre noi.

— Bună.

— Astea sunt pentru mama ta.

Jacob împinge florile spre copil.

Cody tresare și observ o expresie ciudată pe fața lui înainte să ia florile. Un suflet bătrân, ar fi spus mama mea despre acest băiat, mai tăcut și mai retras decât Jacob, care întotdeauna s-a vrut în centrul atenției în orice loc de joacă, înțelege greu că trebuie să-și aștepte rândul și îi întrerupe pe profesori ca să îi corecteze. Dar fiul meu are o inimă mare. Fericirea și siguranța lui sunt singurele lucruri de care îmi pasă.

Tara apare în spatele lui Cody îmbrăcată cu un pulover portocaliu închis și pantaloni negri strâmți. Mai bine îmi luam și eu ceva mai frumos decât niște colanți negri și o cămașă largă albastru cu dungi albe. Măcar m-am pieptănat.

— Bună! Bine ați venit!

Deschide ușa și mai larg. Are pielea netedă, chiar și în lumina soarelui. Mă întreb cu câți ani este mai tânără decât mine.

Îl atinge pe umăr pe Cody. Pentru o secundă, băiatul își apropie obrazul de mâna ei. Indiferent ce întunecime s-ar afla dincolo de exteriorul exuberant al Tarei, pare a fi o mamă iubitoare.

Vede florile pe care le ține Cody.

— Sunt pentru mine?

El dă din cap.

— De la Jacob.

— Vai, mulțumesc, Jacob. Ce frumos din partea voastră!

Își apropie nasul de margarete ca să le miroasă.

— Ce ar fi să mergeți voi doi să vă jucați în curtea din spate? Avem trambulină, sugerează Tara.

Apoi verifică repede să vadă dacă sunt de acord.

— Adică, dacă e OK așa?

— Sigur.

Nu vreau să îi stric distracția lui Jacob și, deși îmi fac griji că o să-și rupă gâtul dacă aterizează greșit, zâmbesc. Deja mă dor obrații pentru că strâng și din dinți în același timp.

— Grozav! strigă Jacob, și aleargă împreună cu Cody până în spate, în timp ce eu și Daniel o urmărim prin casa de invidiat, stil open space, până la bucătărie.

Interiorul caselor noastre diferă mult. A ei are o încăpere lungă, luminoasă și spațioasă, cu mobilă rustică simplă și elegantă, de la biblioteca stil scară din sufragerie până la dulapul alb și patinat din salon.

— Casa ta e foarte drăguță, comentez eu.

Daniel murmură că e de acord.

— Mulțumesc. Am renovat chiar eu o parte din mobilă.

Tara deschide frigiderul.

— Ce v-ar plăcea de băut? Am bere, vin alb, roșu și rosé.

Nu sunt sigură că ar trebui să las garda jos, dar sticla pe care se vede

condensul din frigider mă face să salivez.

— Rosé ar fi super. Mersi.

— O bere pentru mine.

Daniel se sprijină de blatul din granit, cu umerii lăsați, relaxat.

În timp ce Tara pregătește o bere pentru Daniel, arunc o privire prin bucătărie. Arată la fel ca a mea la începutul fiecărui an școlar. Un frigider plin cu ceea ce presupun că sunt desenele colorate ale lui Cody, un calendar cu activități și programări: baschet, alergări, câteva nume de doctori. Un pătrat îmi atrage atenția mai multe decât celelalte – douăzeci și trei septembrie, peste o săptămână, are un „X” mare și roșu trecut în el. Îmi notez data în minte și observ un pliant roz cu „Meditații cu Emily Lawrence”.

Arăt spre fluturașul cu femeia cu ochii albaștri, zâmbitoare.

— Asta e femeia cu câinele, nu? S-a prezentat ieri.

Tara îmi toarnă o porție generoasă de vin rosé.

— Da, Emily. E minunată. Mi-a zis că locuiește în Blossom Court de ceva timp.

Zâmbește.

— S-ar putea s-o angajăm. Oferă meditații multor copii din cartier. Lui Cody îi e greu cu cititul.

— Lui Jacob cu matematica, răspund eu și duc paharul la buze.

Prima gură e glorioasă. Îmi răcorește pieptul și mă relaxează, la fel cum fac și razele de soare ale după-amiezii, care intră în bucătărie prin ferestrele mari, de unde îi văd pe Jacob și Cody râzând și sărind ca bezmeticii. Am fost atât de agitată încât nici nu mi-am dat seama ce dor mi-a fost de simpla plăcere a unui pahar cu vin.

— Poate că Jacob o să prindă mai repede anul acesta, menționează Daniel, luând o gură mare de bere.

— Și tu o să ai timp să îl ajuți cu temele acum că lucrezi mai puțin.

Zâmbesc ca să arăt că nu sunt pasiv-agresivă, dar văd incertitudine în ochii lui.

Tara ne urmărește fiecare mișcare.

— E în regulă dacă mâncăm afară în seara asta? întreabă ea, dând din bărbia ascuțită spre curtea din spate. Pot să fac grătarul și ne uităm la copii și stăm de vorbă. Peste vreo oră o să se răcorească, dar avem un încălzitor pe verandă.

Daniel se revigorează.

— Ajut eu cu grătarul, spune el. Mă pricep foarte bine la grătar.

Asta e adevărat. Eu mă ocupam de gătitul la cuptor și pe aragaz, de brișele pentru strângerea de fonduri și chiar și de torturile lui Jacob, până când a împlinit cinci ani, dar nu știu cum să fac grătar. Propanul, aprinzătorul, flăcările care ies din grătar – toate astea mă neliniștesc.

— Ar fi minunat!

Tara aruncă un ochi ceasului de pe aragaz.

— E prea devreme să ne apucăm?

Lui Daniel îi ghiorțăie mațele și râde.

— Nu am luat prânzul, așa că pentru mine oricând e bine.

Tara râde și ea și deschide frigiderul, apoi îi dă o farfurie cu antricoate și patru hamburgeri.

— Pentru că sunt doar eu acum, poți să fii tu maestrul grătarului.

Sper că o să dezvăluie de ce este doar ea acum, dar se oprește și se întoarce să închidă frigiderul.

Daniel ține farfuria.

— Clești?

— A, da.

Tara caută prin sertarul de lângă chiuvetă.

Mă uit afară la băieții care sunt atât de fericiți împreună, bătându-se și sărind cu o veselie de nestăvilit.

— Jacob o are ca profesoară pe doamna Martin. Mă bucur tare că or să fie în aceeași clasă.

Pentru prima dată, cuvintele care îmi ies pe gură sunt adevărate. Chiar *mă bucur* că Jacob o să înceapă școala mâine alături de un prieten. Ceea ce nu mă bucură este că mama acelui prieten este Tara.

Femeia dă din cap și-i dă cleștii lui Daniel.

— Valerie abia așteaptă să-l cunoască pe Jacob, spune ea. E doamna Martin, profesoara lor, explică apoi. I-am dat un e-mail imediat după ce băieții au terminat de jucat baschet astăzi ca s-o întreb dacă Jacob e în clasa lui Cody.

Mă încordez. A vorbit cu profesoara fiului meu despre copilul meu, o profesoară pe care nici măcar nu am întâlnit-o?

— Cât de bine o cunoști pe Valerie? întreabă Daniel.

Și-i sunt recunoscătoare că face asta.

Vecina scoate tacâmuri din sertarul de lângă aragaz. Observ că nu ține argintăria în insulă, acolo unde stă a noastră, și totuși „a ghicit” unde se află cea din casa noastră.

— Eu și Valerie? Am stat ceva de vorbă cu ea la petrecerea de bun-venit a părinților în prima săptămână a școlii. Îmi pare rău că ați ratat-o.

Zâmbește spre noi.

— Când a confirmat că Jacob e în clasa ei, am întrebat dacă el și Cody pot să stea în aceeași bancă. Cred că ar fi bine pentru ei. Și, ca să fiu sinceră, lui Cody nu prea îi e ușor să își facă prieteni.

Clipesc ca să trag de timp să îmi dau seama care ar fi reacția potrivită. Nu îmi place felul în care comandă ea cum va sta Jacob și faptul mă calcă pe nervi. Mă enervează și mă deranjează, dar mă uit la Daniel ca să-i sesizez reacția, deoarece nu am încredere în a mea.

El dă din cap placid. E clar, nu își dă seama că femeia aceasta îmi invadează teritoriul. Dar n-o să reacționez exagerat. Nu încă.

— Ce drăguț din partea ta, zic eu, cu un zâmbet forțat. Aștept să vorbesc și eu cu doamna Martin.

Da, acesta e răspunsul potrivit.

— O, e plăcerea mea.

Tara ia telefonul de pe blat și îl îndreaptă spre curtea din spate.

— Zâmbiți la cameră! strigă ea prin geamul deschis.

Ambii băieți se lasă în jos, râzând.

— Nu puteți să vă ascundeți de mine! Vă văd! cântă Tara.

Îmi alunecă paharul cu vin din mână și se sparge pe gresia din bucătărie.

— Îmi pare atât de rău.

Mă aplec să strâng resturile.

— Fir-ar îmi scapă mie când un ciob ascuțit îmi taie pielea.

Îmi apare o picătură de sânge pe deget.

— Ești bine, scumpo? întreabă Daniel, dar Tara e mai rapidă.

Mă apucă de mână și inspectează rana.

— Slavă cerului. Nu e adâncă. Stai să-ți aduc un plasture.

— Sunt bine. Nu am nimic. Nu-ți face griji. O să mă spăl. Pot să îți folosesc baia?

— Bineînțeles! E în dreapta ușii de la intrare.

Se uită în jos.

— O să aduc o mătură ca să strâng aici repede.

Se duce la o debara din afara bucătăriei.

Daniel se uită și el la degetul meu.

— Ești sigură că ești bine?

Mă judecă oare? Sau doar își face griji pentru mine?

— Sunt bine. Doar puțin neîndemânatică, răspund eu, ridicând din umeri.

— Se mai întâmplă accidente, zice el.

Da, bineînțeles, dar simt un gol în stomac din pricina faptului că toate lucrurile ciudate care s-au întâmplat de când am venit aici le pune pe seama unor simple accidente sau ghinioane. Ori pentru că e o persoană analitică, ori un gânditor emoțional, ori pentru că îi este teamă, nu știu. Pentru el, camerele, apariția bruscă a domnului Blinkers, persoana care a umblat prin curtea noastră sunt niște lucruri care nu au legătură între ele. Și faptul că Tara tocmai le-a zis băieților „Vă văd!”, ei bine, lui nu i s-ar părea nimic straniu. Știu cum gândește.

— Mă duc în curte ca să fac focul.

Zâmbește larg.

— Și poate o să sar și eu cu băieții în trambulină.

Tara râde.

— Energia lor e contagioasă. O să vin și eu.

Femeia se uită la mine.

— Ești sigură că ești bine?

— Da, răspund. E doar o mică tăietură. Nu e un motiv de îngrijorare.

Dă din cap și deschide ușa, îl lasă pe Daniel să iasă primul cu farfuria, apoi îi ia berea și închide ușa în urma lor.

Îmi țin degetul care zvâcnește și aștept să fie atenți la altceva înainte să mă prefac că mă îndrept spre toaleta secundară. Arunc o privire repede în spate și când văd că nu se uită la mine, o iau în sus pe scări.

Etajul e complet roz – vopsea roz cu un scaun roz pufos și un scaun otoman în capul scărilor. Baia dintre celelalte două camere cu uși închise e și ea roz deschis, cu excepția vasului de toaletă și a căzii. Până și lumânările și borcanul cu scoici sunt roz. Îmi aduc aminte de scoicile pe care le-a strâns Jacob acum câțiva ani când am fost într-o excursie de weekend în Victoria. Nu există scoici în Toronto pentru că lacul Ontario e dulce, nu sărat. Dintr-odată, duc dorul aerului sărat de acasă.

Nu am timp să mai stau să mă gândesc la designul ciudat ales. Trebuie

să-i găsesc dormitorul mai întâi.

Dacă e doar insistentă și autoritară, probabil putem fi prietene – sau măcar prietenoase una cu cealaltă. O să-mi îndrept bănuielile în altă parte dacă este așa. Dar mai întâi trebuie să aflu cine este, de fapt.

Răsucesc mânerul argintiu al ușii din dreapta băii. E camera de vis a oricărui băiat. Observ repede patul în formă de mașină de curse și îngrămădirea de supereroi de pe pereții albi, și închid ușa. Mă îndrept spre ultima cameră de la acest etaj și răsucesc mânerul cât de silențios pot. Miroase a parfum ușor, floral, și e extrem de curată. Nu văd poze cu Cody, nici cu Tara, cu nimeni, doar un print pastelat cu o cascadă pe perete, deasupra patului.

Nici măcar nu sunt sigură ce caut, dar asta nu m-a oprit niciodată. Înregistrări cu casa mea? Dovezi că a fost în curtea mea? Poze de familie? O legătură cu Holly? Pulsul mi-o ia la goană când deschid sertarele comodei albe și înalte din fața patului și găsesc tricouri rulate de la Marie Kondo, chiloți, șosete și sutiene. Verific și sub pat și în dressing după un hanorac care să semene cu cel pe care l-a purtat intrusul nostru din curtea din spate. Nimic. Intru în criză de timp.

Mă întorc să ies din cameră. Zăresc suportul de bijuterii în formă de copac, cu cinci lănțișoare care atârnă pe ramurile delicate. Simt un ghiont în stomac.

Privirea îmi este atrasă de un anumit lănțișor, din aur roz cu pandantiv inel. E superb, dar nu de asta nu-mi pot muta privirea de la el. Ci din cauza închizătorii, pe care e trecut un semn mic pe care îl recunosc imediat – un fulg de nea, și deasupra lui e numele unuia dintre magazinele cu bijuterii unicat de pe strada Granville de unde a fost luat lănțișorul cu yin al lui Holly: Unique.

12.

Holly

Înainte

Holly deschide ochii, și, la început, nu e sigură în patul cui se află. E un pat mediu cu tapițerie crem, pe care stă o cuvertură cu picățele albastre și albe. Apoi își aduce aminte de noaptea trecută. Alexis a văzut-o cu Charlie Lang în parcare. Brățara lui Lisette de pe măsuta de cafea. Furia și dezamăgirea tatălui ei. A sărit pe bicicletă, cu geanta sport în spate, cu un strat subțire de transpirație pe piele în timp ce pedala cât de repede putea în întunericul beznă spre familia Goldman și departe de singura casă pe care a cunoscut-o în viața ei.

Se face ghem sub așternuturi, simțind un amestec complicat de durere și ușurare. E prima dată în viața ei când viitorul nu este trecut pe hartă pentru ea. E liberă, dar odată cu această libertate vine și palpitanta, dar și înfricoșătoarea posibilitate a alegerii. Ce urmează acum? Indiferent ce ar fi, totul va fi bine. Are un loc în care să stea, are oameni care au primit-o la ei, care o prețuiesc pentru cine este.

Când a ajuns la familia Goldman noaptea trecută, era trecut de ora două. S-a oprit fix înainte să întoarcă pe strada Cliffside, gâfâind din cauza pedalatului rapid și a stării de neliniște. Acolo, singură în întuneric și în liniște, cu copaci tronând în jurul ei, și-a dat seama: la ce s-a gândit de a venit aici? A făcut cumva o mare greșală? Dacă suna la ușă, scula toată familia și apoi, după ce îi dădea vestea, Sarah avea s-o lase să rămână la ei? Dacă Sarah o abandona la fel cum pare să facă toată lumea, inclusiv propriul ei tată și mama sa vitregă?

S-a gândit să o sune pe Alexis, să se ducă la ea în noaptea asta, dar nu avea nevoie de confortul surorii sale vitrege.

S-a urcat iar pe bicicletă și, sub pătura de stele, a parcurs ultima porțiune de drum spre casa familiei Goldman. Și-a lăsat bicicleta pe alee lângă coșul

de baschet, s-a uitat în sus la casă, unde era întuneric, bineînțeles. Holly nu voia să sperie pe nimeni folosindu-se de cheia sa și intrând peste ei.

A descuiat poarta din spate și aproape că a făcut infarct când și-a dat seama că nu e singură. Luminile din jurul piscinei erau suficiente ca să o vadă pe Sarah în curtea din spate. Avea camera în mâini și făcea poze pe digul de lângă piscină. Noaptea era senină și fără nori, și Sarah a îndreptat aparatul spre ultimul pătrar al lunii suspendat de cerul negru deasupra râului. Arăta atât de mică în pâlcul des de copaci impunători.

— Sarah, a zis Holly pe un ton moale.

Stânca era abruptă, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să o sperie și să o facă să cadă peste margine în râul de mai jos.

Sarah a scos un sunet de exclamație și s-a întors imediat.

— Ce naiba! a chițăit ea, cu o sprânceană ridicată, o mână la inimă și cealaltă pe cameră.

— Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să te sperii.

Sarah, îmbrăcată în pijama din bumbac cu o mărime prea mare, s-a ținut de rădăcinile copacului ca să traverseze digul și să vină către piscină.

— Holly, ce înseamnă asta? E două noaptea. Ce cauți aici?

Sarah era palidă la față și îi tremurau mâinile. Holly a speriat-o de mama focului. Acum trebuia să zică ceva, să îi explice cumva lucruri pe care nici ea nu le înțelegea în totalitate. Cât de mult putea să îi spună lui Sarah din adevăr? Cu siguranță nu despre brățara pe care a furat-o, pentru că Sarah nu ar accepta o hoată la ea în casă, și cu siguranță nu despre Charlie. Simplul gând că Sarah ar afla despre asta o umplea de rușine. Așa că, după ce Sarah a invitat-o înăuntru și a făcut două cești ce ceai de mușetel, s-au așezat amândouă pe canapea, unde Holly i-a oferit o versiune a adevărului: că, în sfârșit, a recunoscut față de tatăl ei și Lisette ceea ce a ținut ascuns atâta timp – nu mai vrea să lucreze la compania tatălui ei; vrea să-și creeze propriul drum, la fel ca Alexis. În schimbul onestității sale, a fost dată afară.

Sarah a stat picior peste picior cu fața spre ea. Uitase de mult de ceaiul de pe măsuta de cafea.

— Cum adică te-au dat afară? Doar pentru că nu mai vrei să mergi la facultatea de medicină?

— Nu doar asta. Health ProX este primul copil al tatălui meu. Înseamnă totul pentru el. Dacă nu absolv facultatea de medicină și nu preiau, într-un final, firma familiei, sunt înlăturată complet.

— Dar e o mare nebunie. Nu-i cunosc atât de bine pe părinții tăi, dar nu pot să cred că ar face asta. Sunt sigură că o să le treacă până mâine-dimineață.

— Nu, a îngăimat Holly, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Tu nu-i înțelegi, Sarah. Ei nu sunt ca tine. Lisette nu este mama care m-a născut. Iar tatăl meu – ei bine, e pornit pe ce vrea el. Nu vor să mă întorc decât dacă mă potrivesc în șablonul lor. Nu sunt cine m-au crescut ei să fiu.

I-a mai scăpat un suspin.

Sarah s-a dat mai aproape de ea și a tras-o pe Holly în brațele ei.

— Nu înțeleg niciun părinte care își lasă copilul să plece pe ușă la miezul nopții. Dar înțeleg cum este atunci când oamenii nu pricep cine ești, de fapt.

— Serios? a întrebat Holly cu o voce slabă.

— Da.

Sarah a părut că se închide în ea în acel moment, așa că Holly nu a insistat. Și era atât de obosită. Nu a mai întrebat decât:

— Pot să rămân aici în noaptea asta?

Sarah a tăcut câteva secunde. Apoi a dat din cap.

— Mă duc să pregătesc camera de oaspeți.

S-a ridicat în picioare și a întins o mână spre ea.

— Haide. O să-i sun pe părinții tăi mâine-dimineață. Poate reușesc să te ajut să îndrepti lucrurile.

— Nu!

Holly și-a dat seama de tonul tăios.

— Scuze, doar că asta e problema mea, nu a ta. Apreciez ajutorul tău, dar nu trebuie să faci tu să fie bine.

A oftat.

— Și cine știe... poate că e cel mai bine așa.

— Dacă asta îți dorești tu. Dar dacă te răzgândești, o să stau de vorbă cu ei.

Ce își dorea ea era asigurarea că are un loc în care să stea, nu doar în acea noapte, ci pe termen lung. Dar firește că nu putea să ceară asta. Nu încă.

Acum, în lumina dimineții de apoi, Holly se bagă sub așternuturile scăldate în razele de soare și cu mirosul dulce de vanilie al lui Sarah. Se înfășoară în moliciunea lor și privește în jurul dormitorului ei de la subsol

care se află vizavi de camera obscură a lui Sarah. Un dressing din lemn de pin se află lângă fereastră, singura fereastră din această cameră mică, dar pereții albi o fac să pară luminoasă și spațioasă.

Pe peretele de lângă ușă atârnă cinci fotografii superbe cu Sarah într-un montaj în cerc. Tema este maternitatea, fiecare cadru concentrându-se pe un singur obiect: un biberon; un adidas mic; un program cu activități; un coș cu rufe; un pahar cu vin.

Totul e perfect. Holly nu se poate opri din zâmbit, deși o urmă de durere încă mai zvâcnește în pieptul ei.

Ia telefonul și observă că are șapte mesaje, toate de la Alexis. Cinci apeluri nepreluate. Fir-ar. A uitat complet să îi dea mesaj azi-noapte când a ajuns, așa cum promisese.

Alexis: *Ești bine? Ești acolo?*

Alexis: *Holly, e patru dimineața. Ești bine?*

Alexis: *Dă-mi mesaj!!!*

Fiecare mesaj de după e din ce în ce mai agitat. Holly o sună imediat pe cameră pe sora vitregă.

— Doamne! exclamă Alexis când răspunde după primul apel. Mi-am făcut atâtea griji din cauza ta! De ce nu mi-ai dat mesaj? Ești bine?

Alexis arată groaznic. Părul ei stă ca un cuib de noduri și are cearcăne mari sub ochi.

— Îmi pare așa de rău. Te rog să mă ierți. Am ajuns aici, am vorbit cu Sarah, apoi m-am culcat direct. A fost o noapte brutală.

I se face rușine când se gândește la câte a fost martoră Alexis noaptea trecută. Holly își mușcă buza. Să o întrebe cum stau lucrurile acasă în dimineața asta? Nu poate să-și dea seama dacă Alexis e încă acolo sau nu pentru că fața ei umple tot ecranul, ca de obicei.

— Am fost foarte îngrijorată că ai pățit ceva.

Își coboară vocea.

— Mama și John tocmai au plecat la familia Whistler și or să stea până mâine, așa că o să fiu singură aici azi dacă vrei să te întorci să stăm împreună. Ai putea să rămâi și peste noapte.

Holly știe că Alexis evită intenționat întrebarea evidentă – dacă îi va fi permis să se întoarcă. Nu contează. Holly știe că nu. Odată ce s-au hotărât asupra unui lucru, nu se mai poate face nicio schimbare. O altă trăsătură a familiei Monroe.

— Mersi. Dar nu vreau să mă întorc. Am putea să mergem să ne plimbăm mai târziu?

Se uită la ceasul de pe noptieră. E opt fără un sfert.

— Putem să ne vedem în capătul potecii la două?

Holly se referă la poteca de lângă râul Capilano care duce în adâncul pădurii, până la canion.

Alexis e încântată.

— Mi-ar plăcea. Lucrez puțin pentru profesorul Phillips în dimineața asta, dar după aia sunt liberă toată ziua.

Profesorul Phillips. Sau Luke. Fostul profesor al lui Holly, și mai mult de atât. Holly nu i-a mai răspuns. Nu și-a adunat curajul să pună capăt relației în mod formal după ce s-a culcat cu el de câteva ori. În schimb, i-a ignorat mesajele despre cum se integrează Alexis la birou. E destul de clar ce urmărește, și ea nu mai are chef să îi ofere asta. Alexis încă nu are habar că a fost cu Luke, și Holly speră că nu o să afle niciodată. Oricum, totul a fost o mare greșeală – a făcut sex cu profesorul ei de patruzeci de ani, ca într-un film porno prost. Dar a fost palpitant, pentru o perioadă – ilicit –, să și-o tragă în biroul lui în primul semestru, să se furișeze în dormitorul lui în al doilea. Dar nu mai are nevoie de acel gen de adrenalină ca să-și liniștească sufletul. Acum gândește altfel. S-a maturizat. În plus, acum o are pe Sarah în viața ei, și nu ar vrea niciodată să o dezamăgească.

Transfer afectiv. Asta a învățat-o Luke la ora de psihologie. Holly e destul de conștientă de sine ca să îi spună pe nume, să știe că atracția ei față de bărbații mai în vârstă e legată de tatăl ei, dar asta nu prea îi schimbă cu nimic sentimentele. Și nici nu le face să dispară.

— O să-ți dau mesaj înainte să plec, îi spune Holly surorii sale. Și te iubesc.

Dă să închidă, dar Alexis deschide gura.

— Stai! Cât ai de gând să stai la familia Goldman?

Pentru totdeauna. Dar nu poate să-i zică asta lui Alexis.

— Te țin la curent.

Încheie apelul. Holly se duce la bucătărie, care e goală, dar găsește un filtru cu cafea în aparat. Nu îl aude pe Jacob sărind, și e liniște în casă. Poate că Daniel sau Sarah au făcut cafeaua apoi s-au urcat iar în pat înainte să se scoale Jacob. Și-l imaginează pe băiețel țopăind în pat între ei, toată lumea râzând.

Zâmbește cu gândul la acea imagine fericită în timp ce-și toarnă cafea, pune frișcă și zahăr, și apoi se așază la masa din bucătărie, privind apa acvamarină care sclipește în soare, bucurându-se de pacea pe care o aduce lipsa așteptărilor de pe capul ei.

— O, slavă cerului că e cafea.

Sarah vine și ea câteva minute mai târziu și cască, strângându-și mai bine halatul galben pe ea.

Arată extenuată, ca de obicei, dar Holly înțelege de ce acum. Face poze noaptea.

Holly sare în picioare, îi toarnă lui Sarah o ceașcă și deschide frigiderul.

— Nu am făcut eu cafeaua. O linguriță de frișcă, una de zahăr?

— Ai fost atentă.

Sarah ia ceașca și soarbe, gemând de plăcere.

— E așa de bună! Mersi. Daniel trebuie să o fi făcut înainte să plece să joace golf.

Zâmbește spre Holly peste marginea ceștii.

— Cum ai dormit?

— Ca un bebeluș. Îți sunt foarte recunoscătoare că m-ai lăsat să stau aici.

Sarah cască gura la ea.

— Doar nu te puneam lăsa să pleci la ora aia. Nu sunt un monstru.

Pune ceașca pe blat.

— Ești binevenită să rămâi și în noaptea asta.

Holly încearcă să se arate fericită. Dar o noapte în plus nu este de ajuns pentru ea. Dar trebuie să abordeze situația la fel cum își abordează toate afacerile – pas cu pas.

Sarah scoate o tigaie și ouă din frigider, în timp ce Holly stă sprijinită de insula de culoarea cuarțului.

— Daniel știe că sunt aici?

— A plecat înainte să mă trezesc eu. Sunt sigură că nu o să fie nicio problemă. O să-i explic situația. Oricum, în ultima vreme abia mai trece pe aici. Serviciul îi ocupă tot timpul.

Sparge un ou.

— Merge o omletă?

Sarah se uită în sus.

— Jacob se spală pe dinți. O să coboare în curând. O să fie încântat să te

— vadă aici. Și e bine și pentru mine să mai am o femeie în preajmă.

O femeie. Nu o fată la cheremul cuiva.

Brusc, Holly începe să plângă.

— O, Doamne! Îmi pare rău, Holly. Încerc să mă port ca și cum totul e normal, dar știu că pentru tine nu e. Știu că suferi.

Sarah aruncă telul pe blat și își concentrează toată atenția pe Holly.

Văzând-o pe această femeie în fața ei, o femeie care îi citește fiecare mișcare și căreia chiar îi pasă de ce gândește și ce simte, o face pe Holly să cedeze. Își dă drumul de tot.

— Mi-am dezamăgit tatăl. Mă urăște. Sunt singurul lui copil, și acum nu mai vrea să aibă de-a face cu mine. Nu mai contez deloc.

Lui Holly îi cedează vocea. Corpul ei e lipsit de vlagă și amorțit.

— Te-au sunat sau ți-au dat mesaj după ce ai plecat azi-noapte?

Holly clatină din cap.

Sarah expiră.

— Nu vreau să îi jignesc pe tatăl tău și pe Lisette, dar eu nu i-aș face asta niciodată fiicei mele. Niciodată.

O strânge de mână pe Holly.

— Ești foarte înțeleaptă pentru vârsta ta, știi asta? Iar părinții tăi sunt atât de norocoși că au o fiică așa ca tine. Cât despre visurile tale, sunt importante. Crede-mă. Eu îmi doresc să fi petrecut mai mult timp concentrându-mă pe visurile mele în loc să mă pun mereu pe ultimul loc.

Holly își trage nasul și se șterge cu dosul palmei.

— Ce vrei să spui?

Sarah îi dă un șervețel din cutia de pe blat.

— Nu am avut o copilărie stabilă, așa că mi-am dorit ca Jacob să aibă parte de una. Să fiu acasă pentru el tot timpul, să fiu disponibilă pentru tot ce are nevoie.

Aruncă o privire spre ușă și își coboară vocea.

— Dar am ajuns într-un punct în iarna trecută în care mi-am dat seama că am și eu nevoile mele. Motiv pentru care mă bucur atât de mult că ești aici ca să mă ajuți cu Jacob.

Întinde mâna să șteargă lacrimile de pe obrazii fetei.

— Nu ești singură. Ne ai pe noi.

Holly se aruncă în brațele lui Sarah, îmbrățișând-o așa de strâns încât simte surprinderea femeii.

— Mulțumesc. Mi-aș dori să fie atât de ușor de discutat și cu Lisette.
Stau îmbrățișate încă puțin, apoi Sarah se retrage.

— La naiba. Cred că se ard ouăle.

Lui Holly îi tresare inima. Nu a simțit niciodată o fărâmbă de iubire față de Lisette, cât despre tatăl ei, bineînțeles că îl iubește din tot sufletul ei, dar e un efort să îl înțeleagă. O iubește pe Alexis cu toată ființa ei, dar iubirea pe care o simte față de Sarah e diferită. Pentru prima dată în viața ei, Holly se simte protejată. În siguranță.

Jacob coboară la parter atunci și face ochii mare de bucurie când o vede pe Holly stând în bucătărie într-o dimineață de sâmbătă.

— Holly!

Sare pe ea, strângând-o atât de tare încât aproape că nu mai poate să respire.

— Ai venit devreme!

— Jake, oferă-i puțin spațiu. Holly e musafira noastră în weekend, la fel cum sunt și verișorii tăi, Sienna și Lily, când vin să doarmă la noi.

— Serios? Și părinții tăi au nevoie de o pauză la fel ca unchiul Nathan și mătușa Pam? Întreabă el pe o voce inocentă.

Ea și Sarah se uită una la cealaltă.

— Ceva de genul ăsta, răspunde Holly, ciufulindu-i părul.

După un mic-dejun delicios la masa rotundă din bucătărie, uzată și murdară de gem de zmeură, Jacob sare și se așază în poala lui Holly, băgând degetul mare în gură. Tânăra își trece degetele prin părul lui, așa cum ar face cu un frate mai mic. Atunci își dă seama – îngrijirea lui Jacob nu este doar o slujbă pentru ea; băiatul e fratele mai mic pe care și la dorit dintotdeauna.

Sarah se uită la Jacob.

— Scumpule, mai știi ce a zis dentistul despre sugerea degetului? Nu e bine pentru dințișorii tăi.

Lui Holly îi spune:

— Trebuie să îl facem să înceteze cu asta înainte să înceapă școala, în mai puțin de două luni.

Holly îi face cu ochiul.

— Hei, Jakey?

Băiatul se întoarce spre ea.

— Dacă nu îți mai sugi degetul, o să devii și mai bun la baschet.

Imaginează-ți cum ai putea să faci dribling dacă nu ai avea degetul ud?

Îl gădilă. Băiatul chicotește și scoate imediat degetul din gură.

— Mai mergem la plajă azi, mami, nu-i așa?

Jacob se retrage din brațele lui Holly și aleargă în cerc prin bucătărie.

— Și pentru că Holly e aici, o să vină și ea?

— Nu o deții pe Holly, să știi, Jacob. Trebuie să o întrebi dacă are planuri.

Apoi mimează spre Holly.

— Mulțumesc.

Jacob se suie pe scaunul de lângă ea.

— Ai planuri?

Holly se gândește la Alexis. O macină un val de vină, dar răspunde:

— N-am niciun plan. Mi-ar plăcea să vin.

Și Sarah și Jacob strigă în același timp:

— Ura!

Valul de bucurie pe care îl simte e puternic.

Mai târziu, scrie un mesaj repede în camera ei.

Holly: *Nu mai pot să merg azi. Scuze. Am grijă de copil toată ziua.*

Poate mâine?

Sora ei vitregă răspunde imediat: *Bn*

Holly știe că Alexis se simte rănită, dar lasă baltă acest gând când ea, Sarah și Jacob se urcă în mașina Highlander neagră. Treizeci de minute mai târziu, după ce cântă împreună, ronțăie câte ceva și Jacob pălăvrăgește încontinuu, se apropie de plaja Kitsilano. Jacob strigă:

— Văd ceva roșu!

— Cred că am terminat cu jocurile acum, Jake, zice Sarah și parchează mașina, oprește și deschide portbagajul.

— Încă unul și gata. Văd ceva roșu. E rândul tău să ghicești, Holly.

De pe locul din față, zâmbește spre el în oglinda retrovizoare și-l vede stând în scaunul lui, cu centura bine pusă. Fata arată spre unul dintre magazinele de pe faleză.

— Magazinul de acolo?

Jacob râde.

— Nu. Mai aproape.

Holly îl aude cum își dă jos centura înainte ca mâinile lui să o atingă pe gât.

— Te dai bătută?

O bate pe claviculă.

O, nu.

Sarah arată de parcă încearcă să nu râdă.

— Nu e politicos să arăți cu degetul, scumpule.

Zâmbește spre Holly.

— Să nu-ți fie rușine. Asta înseamnă să fii tânăr, nu?

Holly duce mâna la urma de mușcătură, nervoasă că a fost atât de tulburată noaptea trecută încât a uitat de ea, a uitat să o acopere cu machiaj. Bărbații. Îi urăște și urăște nevoia lor de a-și marca teritoriul.

Nu zice nimic când coboară cu toții din mașină. Holly nu vrea să vorbească deloc despre asta cu Sarah. Își plimbă pandantivul pe lăncișor și își găsește de lucru, scoțând geanta cu prosoape și cu jucării din portbagaj.

Sarah vine din spatele ei, cu o geantă cu aparatul de fotografiat pe umăr, și scoate apa și crema de plajă.

— Ai iubit? Sau iubită? Pe cineva special? întrebă Sarah în timp ce închide portbagajul.

— Ești căsătorită, Holly? întrebă Jacob, uitându-se în sus la ea cu ochii lui albaștri și scăpărători.

— Nu, răspunde Holly râzând, trecând geanta dintr-o mână în alta ca să poată să-l țină pe Jacob când traversează parcare aglomerată, dincolo de pista de biciclete, până la plajă. Sunt cam tânără ca să am o situație așa serioasă.

Zâmbește spre Jacob.

— *Tu* ești căsătorit?

El râde.

— M-aș căsători cu tine.

În ochii lui Sarah se vede o urmă de tristețe pentru o secundă, dar clipește și-i spune bonei:

— Aveam douăzeci și șase de ani când m-am căsătorit cu Daniel. Eram foarte tânără.

Vocea ei sună melancolică.

— Presupun că ai știut că el este alesul?

Sarah dă din cap.

— Ceva de genul ăsta. Mă făcea să mă simt în siguranță. Am știut că nu o să-mi rupă niciodată inima.

Sarah nu mai pune nicio altă întrebare și nu mai zice nimic legat de asta, și râd când ajung la plajă, iar Jacob lasă mâna lui Holly, ia găletușa și lopățul și aleargă prin nisip spre valurile spumoase, oprindu-se la marginea apei.

Holly e pe punctul de a se duce să se joace cu Jacob, dar Sarah o atinge pe braț.

— N-are nimic dacă se joacă puțin singur. Hai să stai cu mine.

Zâmbește și scoate camera din geanta ei neagră de piele, îi face o poză lui Jacob care toarnă apă în groapa pe care a săpat-o și apoi întoarce repede obiectivul spre Holly.

Aceasta zâmbește larg pentru poză. Nu-și mai aduce aminte când a fost ultima dată când a mers la plajă cu familia. Poate că Sarah o să înrămeze poza și o s-o pună pe perete la ei în casă.

Prosoapele lor stau unul lângă altul, și brațul lui Holly se lovește ușor de cel al lui Sarah când se lasă pe spate ca să se sprijine în coate. E o dimineață perfectă. În aer se simte briza răcoroasă care vine dinspre mare, și nisipul îi mângâie plăcut picioarele. Holly își desfăce părul din coadă și începe să îl împletească.

Sarah se uită la ea. Își bagă aparatul la loc în geantă.

— Îmi dai voie? întreabă femeia.

— Să-mi împletești părul? Sigur.

Sarah vine mai aproape și îi ia părul în mâini. Alexis este singura persoană care i-a mai împletit părul, și, de fiecare dată când face asta, Holly și-o imaginează în locul ei pe mama pe care nu a cunoscut-o niciodată. Închide ochii în timp ce Sarah îi împletește încet părul.

Jacob, care stă mai în față pe plajă, țipă când valurile îi gâdilă picioarele, și Holly, cu inima bătând tare, și cu spatele încă la Sarah, mărturisește:

— I-am furat brățara lui Lisette. De asta m-au dat afară, de fapt.

Mâinile lui Sarah se opresc și Holly simte cum o trage ușor de păr. În liniștea ce urmează, tânăra regretă mărturisirea. Dar apoi Sarah dă drumul cozii împletite și o îmbrățișează brusc.

— Ai o povară grea de cărat, comentează femeia și îi dă drumul. De ce ai furat-o?

Holly se întoarce ca să fie cu fața la ea.

— Nu sunt sigură. Pentru că am putut?

Îi curg lacrimi pe obraji. Îngrozită, lasă capul în jos.

Sarah îi ridică bărbia ca privirile lor să fie la același nivel.

— Cu toții facem greșeli.

— Nu știu cine sunt. Chiar nu mai știu, răspunde Holly.

— Nu trebuie să știi. Eu am patruzeci și unu de ani și încă nu știu. De asta fac poze. Îndrept camera spre oameni cu speranța că voi descoperi cine sunt și ce vreau.

Pufnește în acel moment și se uită la fiul ei care se joacă la mal, în nisip.

— Asta sigur a sunat foarte ciudat.

— Eu înțeleg, zice Holly. Nu aveam nevoie de brățară. Dar m-a făcut să simt că dețin controlul, deși știu că nu era așa. Tata și Lisette controlează totul. Nimic din ce fac eu nu este de ajuns, niciodată.

Arată spre aparatul lui Sarah.

— Tu decizi la ce te uiți, la ce poză. Pesemne că e frumos.

Sarah încuviințează.

— Da, presupun că da. Dar tot mai încerc să îmi dau seama cine vreau să fiu. O să ajung și acolo. La fel și tu.

Sarah se uită spre mal.

— Ai grijă! strigă ea spre Jacob. Să stai pe mal! Să nu intri în apă!

Holly își aduce aminte de ceva, ea și Alexis alergând pe plajă, râzând. Yin-yang-ului ei. Dar Holly *poate* să existe și fără Alexis. Dovedește asta prin simplul fapt că se află aici cu Sarah. Oftează și își duce genunchii la piept.

Sarah îi copiază poziția, trăgându-și în sus costumul de baie negru spălăcit.

— Doar de la Lisette ai furat?

Holly se încordează gândindu-se la stiloul din aur al lui Charlie, aducându-și aminte, dintr-odată, că e încă în consola jeepului ei. Alungă acea amintire.

— Doar de la Lisette, răspunde și apoi își drege glasul. Nu aș lua niciodată nimic de la tine. Sau de la altcineva.

Sarah dă din cap.

— Atunci ascultă, Holly, cred că ar trebui să le spui tatălui tău și lui Lisette ceea ce tocmai mi-ai spus mie. Despre cum te fac să te simți.

Holly își imaginează cum ar fi să le spună totul. Ce părere are despre „ședințele ei de afaceri”, cum s-au folosit de ea fără să o întrebe vreodată ce își dorește, cum e sigură că Lisette știe cum încheie ea târgurile, și totuși

mamei sale vitrege nu pare să-i pese. Nu, acesta e micul ei secret. Și acum nu mai contează. Dacă ei nu au nevoie de ea, va trebui să nu aibă nici ea nevoie de ei.

— Mă mai gândesc, răspunde Holly și expiră. Ești cu adevărat incredibilă. Simt că pot să îți spun totul.

Sarah o strânge puțin de mână.

— Și eu la fel.

Râd amândouă când Jacob vine alergând și aterizează pe ele, aruncând cu nisip peste tot.

— Îmbrățișare de grup!

O oră mai târziu, își fac bagajele după ce au luat tot soarele și tot nisipul, și se întorc acasă.

Daniel apare și el la ora două, cu geanta de golf pe umăr exact când Holly urcă de la subsol ca să facă duș.

Pare șocat să o vadă.

— A, bună, Holly.

Îi observă părul ud.

— Ăă, Sarah e în camera obscură? Nu știam că vii și azi. E sâmbătă.

Se uită în jur.

— Jacob unde e?

Mai bine era Sarah cea care îi dădea vestea. Zâmbește nesigură pe ea.

— Am rămas aici peste noapte, în camera de oaspeți de la subsol. Eu, ăăă, păi, sunt...

Trebuie să-și aleagă cu grijă cuvintele deoarece Daniel și tatăl ei se cunosc.

— Am avut o mică ceartă cu tata și mama mea vitregă.

El face ochii mari și Sarah apare la balustradă la etaj, pielea ei strălucind după timpul petrecut la plajă.

— Bună, scumpule!

El se uită în sus.

— Am auzit că am avut un oaspete azi-noapte.

Îi aruncă lui Holly un zâmbet plăcut și fermecător, dar fata observă urma de iritare de pe fața lui.

— Da, Holly o să stea în camera de oaspeți câteva nopți. Jacob e în culmea fericirii, explică ea, zâmbind. La fel și eu. În fine, putem să vorbim mai târziu despre asta. Ai ratat o zi superbă la plajă. Cum a fost la golf cu

Stan?

Holly simte o mică speranță la gândul că Sarah ar putea să o invite să rămână mai mult timp la ei și în același timp mijește ochii. Daniel minte. Nu ar fi putut să joace golf cu Stan Fielding pentru că e sâmbătă, e Sabatul. Stan nu este cel mai devotat evreu, dar nu încapse îndoială că s-a dus la sinagogă astăzi. Nu avea cum să nu se ducă.

— A fost super. Am luat prânzul la club apoi, de asta am întârziat atât.

— Lui Jacob i-ar plăcea să joace baschet cu tine, dacă ai chef, spune Sarah.

Jacob coboară scările spre tatăl lui, ca și cum nu are nicio grijă pe lume. Însă Holly simte brusc o piatră pe inima.

— Cine a câștigat? Tu sau Stan? întreabă Holly, dar nu poate să-și alunge asprimea din voce.

Fața bărbatului zvâcnește ușor.

— Stan.

Pe Holly nu o deranjează că o păcălește pe ea, dar o înfurie să-l vadă cum o păcălește pe Sarah.

De ce? se întreabă ea. De ce minte?

Holly nu știe. Dar o să afle.

13.

Sarah

Acum

Afară latră un câine și eu scap lăntișorul Tarei – de la magazinul Unique – pe podea. Fir-ar să fie. Cu degete tremurânde, mă pun în patru labe ca să-l ridic. Trebuie să mă întorc la parter ca să nu vină Tara sau Daniel să mă caute. El o să creadă că sunt nebună pentru că îmi bag nasul în dormitorul ei, și cu siguranță nu mă simt bine făcând asta. Dar comportamentul ei e ciudat. O știu doar de două zile, și de cele mai multe ori a stat numai pe capul meu. De ce? E prea mult pentru o femeie prietenoasă în relație cu niște vecini noi. Trebuie să existe un motiv pentru care este interesată de noi. Lăntișorul din Vancouver ar putea fi un indiciu?

Nu mai am timp să mă gândesc la asta acum. Pun lăntișorul la loc în copac și cobor pe vârfuri scările, cu ochii în patru. O zbughesc spre toaleta secundară ca să-mi spăl degetul de sânge. Sângele. O, nu. O fi curs în dormitorul Tarei?

— Sarah?

Daniel vine spre mine din bucătărie exact când ies din toaletă. E singur. Mă ia de umeri.

— Ești albă ca varul.

Mă gândesc dacă să-i zic lui Daniel despre lăntișor, dar vine Tara din spatele lui.

— Aici erai! Știu că e mare casă, dar am crezut că o să trebuiască să trimitem o echipă de căutare după tine.

Tara râde, dar nu e râsul ei. Îmi dă un plasture.

Chicotesc agitată și mi-l pun, simțind cum îmi curge transpirația la ceafă.

— E gata cina. A scăzut temperatura, așa că m-am gândit că băieții ar putea să mănânce și să se uite la un film în sufragerie, iar adulții pot mânca

în bucătărie.

— Sună bine. Mă duc să văd ce face Jacob, anunț eu și-i las pe Tara și Daniel în bucătărie.

Mă duc în camera în care Jacob și Cody stau pe jos chiar în fața televizorului și se uită la *Phineas și Ferb*.

— Fără *Avengers*? îl întreb pe Jacob și îl sărut pe cap.

Cody clatină din cap.

— Tara nu mă lasă să mă uit la filme cu multe băți.

Tara? Nu mami? Nu mi-l pot imagina pe Jacob zicându-mi „Sarah”, dar nu o s-o judec, nu pentru asta cel puțin. Fiecare familie are dinamica sa.

— Păi, arată foarte amuzant.

Ezit, dar nu mă pot abține.

— Dar poate ar trebui să vă dați puțin mai în spate? Sunteți groaznic de aproape de televizor.

Se dau amândoi câțiva centimetri mai în spate. Zâmbesc și îi las ca să mă alătur Tarei și lui Daniel la masa albă din bucătărie, care gеме din cauza farfuriilor cu friptură și porumb și a bolului cu salată mediteraneeană din mijloc.

— Deci, vorbiți-mi despre Vancouver. Întotdeauna mi-am dorit să ajung acolo.

Tara îmi pasează bolul cu salată.

Legumele proaspete arată delicios, dar mi se usucă gâtul. Iar începe, își bagă nasul, face să pară ca și cum nu a mai fost niciodată acolo. O minți? Nu-mi dau seama. Îi arunc o privire lui Daniel și îmi pun o porție de salată plus o friptură în farfurie, deși nu știu dacă o să reușesc să înghit fără să mă înec. Curge sânge din ea, chiar în centrul farfuriei.

— E frumos. Forest View, locul în care am stat noi, e foarte aproape de pădure, așa că făceam multe plimbări, ne duceam la plajă, la schi, răspunde Daniel, apoi bagă o bucată mare de carne în gură.

— Dacă vă plac plimbările, e o potecă foarte drăguță la capătul drumului.

Tara zâmbește spre Daniel și ia o lingură de salată din bol. Nu se atinge de friptură. Mă prinde că mă uit la ea.

— Sunt vegetariană, explică ea. Nu mă deranjează să gătesc carne, dar prefer să n-o mănânc.

— Bravo ție, spune Daniel. Mă gândesc și eu din când în când să devin

vegetarian, dar îmi place prea mult carnea.

Ca să dovedească asta, Daniel mai bagă o bucată mare de friptură în gură.

Când a menționat el vreodată că vrea să devină vegetarian? Poate că asta e o altă față a noului Daniel care a devenit în ultimul an, cel care, practic, a dispărut din căsnicia noastră. Mă uit la el și la începutul de barbă alb cu negru de pe bărbie pe care îl are acum, nu fața proaspăt rasă; tricoul și pantalonii, nu costumele scumpe și cravatele din dressingul nostru de pe strada Cliffside. O să fim fericiți aici în Toronto, unde nu vom avea pe nimeni de impresionat în afară de vecini?

Îmi dau seama că e rândul meu să pun întrebări.

— De cât timp stați pe strada Lilac?

— De o lună doar.

Tara bagă furculița într-o roșie cherry, dar nu o ridică din farfurie.

— A, de curând.

Femeia dă din cap.

— De asta mă bucur așa de tare că sunteți aici. Nu am întâlnit mulți oameni încă. Părinți, cel puțin.

În sfârșit, înghit o bucată de friptură.

— De unde v-ați mutat tu și Cody? întreb.

— De ici și colo. Am trecut dintr-un loc în altul.

Iau o gură de vin. Pe ea nu o deranjează să își bage nasul în viețile noastre, punând o tonă de întrebări personale, dar acum, când mi-a venit mie rândul, nu oferă nimic concret. Dacă crede că asta o să mă oprească, se înșală.

— Cu ce se ocupă tatăl lui Cody? întreb, zâmbind în timp ce mestec o bucată oribilă de friptură.

Tara se uită în farfuria ei, împingând salata de colo-colo.

— Cu una, cu alta, răspunde.

— Călătorește mult? insist iar, știind după felul în care ține buzele strâns că întrec măsura.

Dar este totuși o întrebare obișnuită pentru o discuție obișnuită cu o vecină pe care încerc să o cunosc, o vecină cu un interes excesiv față de viața mea.

— Ești mai curioasă tu așa de felul tău, nu? mi-o retează Tara, rânjind.

Dar simt fiori pe șira spinării. Mă dau bătută. E clar că nu vrea să

vorbească despre tatăl lui Cody. Dacă vreau să ajung la fundul gropii, va trebui să o sap cu mâna mea.

— Păi, ar fi super să îl întâlnim și noi când se întoarce, intervine Daniel care bea fără nicio treabă din bere ca și cum totul este normal. Cum îl cheamă? întreabă el.

Îi arunc un mic zâmbet recunoscător, deși nu am habar dacă insistă intenționat.

— Îl cheamă Nick, răspunde Tara înțepată.

Se uită spre sufragerie unde băieții râd.

— Probabil ar trebui să vorbim despre altceva, zice ea încet. Cody suferă de anxietate de despărțire. I se declanșează când vorbim despre Nick. Sper că înțelegeți.

Acum mă simt groaznic. Nu am vrut niciodată să-l rănesc pe Cody. Dar știu cum e să ai un copil cu anxietate de separare. Deși nu l-a adus pe domnul Blinkers aici și nu a menționat-o nici măcar o dată pe Holly astăzi, Jacob s-a asigurat că iepurașul este băgat bine sub păături în dormitorul lui. Cred că este atât de dornic să petreacă timp cu Cody deoarece îi e dor de alt fel de legătură decât cea pe care o are cu mine și cu Daniel.

Conversația se mută spre știri, cărți și televiziune, și este cât se poate de amabilă având în vedere că trei oameni merg pe vârfuri când vine vorba de trecutul lor, din diverse motive. După prăjitura cu brânză fără zahăr, făcută în casă, care a fost surprinzător de delicioasă, ne luăm la revedere la ușa de la intrare.

În timp ce Jacob se încalță cu noii lui pantofi sport cu șireturi – șireturile sunt strânse într-o fundă frumoasă, dar încă învață cum să și le lege singur –, zâmbesc spre Tara.

— Mulțumim pentru cină. Ai fost foarte primitoare.

— A fost plăcerea mea. Ne-ar plăcea să ne vizitați din nou. Nu uitați, sunt chiar vizavi.

Acesta e semnalul meu să îi întorc oferta, dar nu o fac. Mi-ar plăcea să am și eu spațiu pentru o zi.

Deschide ușa și ieșim pe verandă în aerul rece. E șapte și puțin și soarele începe să coboare deasupra vârfurilor copacilor în ravena din capătul drumului, o strălucire în roz și portocaliu. E frumos, dar întorc privirea deoarece pădurile îmi amintesc de lucrurile la care am renunțat – casa mea din Vancouver, fotografiatul și tot ce zumzăie în adâncul relației

mele cu Daniel. Încă mai există o prăpastie; nu suntem complet sinceri unul cu altul. Am făcut lucruri pe care nicio mamă sau soție bună nu ar trebui să le facă.

Iar Tara? Care e treaba cu ea? E părinte singur, dar are propria afacere de design, o casă curată, un copil cuminte și energia de a ține pasul cu el. Ceva nu merge. Sau poate eu sunt cea care nu se poate descurca cu toate.

Cody și Jacob dau pumnul, zâmbind.

— Mulțumește-i Tarei, Jake.

— Mulțumesc, Tara, repetă Jacob, apoi sare cele trei trepte ale verandei și aterizează pe alee.

Expir când atinge pământul în siguranță. Îl urmez, coborând cu grijă fiecare treaptă.

— O să fiu cu ochii pe tine.

Mă întorc atât de brusc să mă uit la Tara încât simt furnicături calde la ceafă.

— Poftim?

Femeia pare surprinsă de răspunsul meu abrupt.

— Am zis că o să fiu cu ochii pe tine. Mâine-dimineață putem să îi ducem pe băieți împreună la școală.

Dau din cap, tremurând, dar încercând să ascund asta.

— Sună bine.

Daniel fluieră vesel în timp ce eu tac când traversăm poteca îngustă care leagă cele două case. Jacob deja a luat-o înainte, alergând spre ușa de la intrare. Ajung pe verandă și mă uit în sus la geamul de la dormitorul Tarei. Se aprinde o lumină și, dincolo de perdeaua albă transparentă, văd umbra ei. Nu se mișcă de la geam, și abia aștept să intru în casă. Nu știu dacă mă vede că mă uit în sus, nu știu dacă a descoperit că i-am umblat prin lucruri.

Mă simt diferit când intrăm în casă, dar nu-mi dau seama de ce. Nu pare nimic nelalocul său. Nu a dispărut nimic. Dar simt un nod în stomac.

Daniel închide ușa după noi și o încuie.

— Amice, du-te să te schimbi în pijama.

Jacob se descaltă în mijlocul holului, fugind pe holul interminabil, dispărând din raza mea vizuală. Se întoarce apoi alergând. Fuge iar și strigă:

— Mâine mă duc la școală cu Cody!

Într-un final, se oprește, cu respirația tăiată.

— O să stăm unul lângă altul și o să ne jucăm împreună în pauză. Poate să vină aici mâine după școală, mami? Putem să ne luăm și noi trambulină?
Eu râd.

— Le luăm pe rând, puiule. Să începem cu o baie, bine?

— Vrei să mă ocup eu? întreabă Daniel.

Eu zâmbesc.

— Mersi, nu e nevoie.

După ce îl bag pe Jacob în cadă, înconjurat de câteva jucării pe care le-a adus din Vancouver și o casoletă Tupperware de la bucătărie, mă așez pe trepte. Nu îmi place că nu e nimic care să acopere fereastra de deasupra căzii. Iau un prosop mare și pufos și îl prind de colțuri în cadrul geamului.

Jacob nu pare să observe deoarece e prea ocupat să vorbească despre trambulină, unde o să stea el și Cody la prânz și când o să-l revadă pe Roscoe. Inspiră o secundă, apoi ia sticla cu șampon și își toarnă prea mult în palmă, după care și-l pune în păr. E atât de frumos încât aproape că uit să respir.

Ia una din jucării și o pune în caserolă, apoi întoarce caserola.

— Acum ești la închisoare.

La început nu mi se pare cine știe ce. Dar apoi continuă:

— Uite, Cody, tati e la închisoare.

Inima îmi bate mai tare.

— De ce e tati la închisoare? întreb eu, încercând să îmi păstrez vocea calmă.

— E un criminal, răspunde Jacob pe un ton nonșalant, îmi aleg bine cuvintele.

— Ce crimă a comis?

Copilul meu ridică din umerii săi mici.

— Nu știi. A făcut ceva rău, așa că nu mai poate să vină acasă mult timp.

Vorbește despre tatăl lui Cody, Nick? Acolo se află și de asta Tara e atât de reticentă să vorbească despre el. Îl las pe Jacob să se mai joace un minut în timp ce clătesc cu blândețe șamponul din ochii lui.

În timp ce îl pieptăn, întreb:

— Cody vorbește despre tatăl lui?

— Tocmai ți-am zis. Tatăl lui e la închisoare, la fel ca tipii răi.

Deci asta e. Deși știam ce spune Jacob prin jocul său, tot sunt șocată să

aud cuvintele care îi ies pe gură fără nicio jenă. Vorbesc pe un ton calm:

— Știi de ce e la închisoare?

El clatină din cap.

— Ce trist. Trebuie să fie greu pentru Cody.

Îi dau fiului meu un prosop ca să își șteargă apa din ochi.

În sine mea se dă o luptă între emoții diferite în timp ce Jacob iese din cadă și se șterge cu prosopul. Teamă provocată de faptul că tatăl lui Cody e un criminal, iar Tara știe mai multe despre mine decât ce i-am spus eu, că ascunde ceva mai rău decât un soț condamnat la închisoare. Sunt și curioasă ce crimă a comis tatăl lui Cody.

Îl bag pe Jacob sub pături cu domnul Blinkers, mă asigur că jaluzelele sunt închise de tot și apoi mă așez lângă el. Scarpin pielea netedă și perfectă de pe spatele lui mic și simt cum mă cuprinde un val de dragoste. Scumpul meu băiat, dar are atâta agitație în el, din cauza mea, a lui Holly, și acum a noului său prieten al cărui tată este un criminal, ceva ce Jacob a văzut doar la televizor. Copilul meu inocent, la fel ca mine, învață mult prea devreme că viața este grea și haotică.

Cobor la parter să vorbesc cu Daniel despre ce mi-a zis Jacob și despre cum ar trebui să abordăm situația. Dar nu-l găsesc acolo. Găsesc o hârtie ruptă pe măsuța de cafea cu un mesaj scris pe ea.

Trebuie să mă întâlnesc cu șeful să semnez niște acte înainte să încep mâine. Revin repede. Te iubesc, D.

Nu. Iar se întâmplă asta? Daniel dispare ca să se ocupe de ale lui și mă lasă pe mine cu toate pe cap acasă, mă lasă să îmi pun întrebarea dacă spune adevărul sau mă minte? *Încetează*, îmi zic eu. S-a oferit să îi facă baie lui Jacob. Ar fi trebuit să accept. A fost aici, lângă mine, în ultimele două zile de când suntem aici. Încearcă, chiar încearcă. Cu siguranță acesta e adevărul. Are o carieră nouă și vrea să facă o primă impresie bună. Dar mi-aș dori să fi venit sus pentru cinci secunde ca să mă anunțe.

Cât timp e plecat, și eu sunt singură cu Jacob în casa asta ca un mausoleu, decid să verific camerele de supraveghere. Deschid aplicația, dar e ceva în neregulă cu camera din laterala casei. Nu văd poteca și nici zidul casei Tarei. Văd doar iarbă și pământ în cadru.

Revin la imaginile de pe toate camerele filmate de la ora patru după-amiaza când am plecat acasă la Tara. Pe la patru și un sfert, camera din dreptul garajului îi surprinde pe Emily și Roscoe trecând prin fața casei

noastre, atunci când trebuie să fi fost în dormitorul Tarei și am auzit un lătrat. În ora care a urmat, am văzut mașini trecând și două mame cu cafele în mână împingând cărucioare pe strada Lilac. La șase seara, bărbatul ciudat de peste drum iese din casă cu un furtun după el și începe să ude tufișul uscat și maroniu din grădina sa. Asta e ciudat, dar apoi se mișcă, și furtunul udă trotuarul în timp ce se holbează la casa noastră timp de două minute fără să-și mute privirea.

Mă cutremur. Într-un final, își târăște furtunul într-o parte a casei, îl lasă jos și intră înăuntru. Camera de pe potecă nu arată nicio activitate până la ora șase și un sfert, când imaginea tremură ca și cum cineva mișcă camera, dar nu apare în cadru. Apoi văd doar pământ. Iarbă și pământ tot restul filmării.

Becul e la o înălțime de aproximativ 1,72 m. Daniel e singurul din noi trei suficient de înalt ca să ajungă și el nu a fost acasă atunci. Cineva a mișcat camera. Cineva care e cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât mine.

Să fi fost Tara? A reușit cumva să se furișeze în timp ce noi eram în casa ei, poate când s-a dus la baie după cină și băieții erau ocupați cu filmul lor? Sau să fi fost bărbatul ciudat de vizavi?

Oricine a fost a știut unde se află camera și nu a vrut să fie văzut.

Oricine a fost, se pricepe și mai bine la urmărit oamenii decât mine.

14.

Holly

Înainte

E duminică seara. Au trecut nouă zile de când Holly a apărut pe bicicletă în miez de noapte la familia Goldman acasă și Sarah a invitat-o să intre. E extraordinar cât de multe se pot schimba în mai puțin de două săptămâni. Holly însăși s-a schimbat mult de-a lungul zilelor petrecute cu o familie nouă, o familie mai bună. Aici se simte acceptată pentru cine este cu adevărat, sau cine vrea să fie. Nu mai este copleșită de obligații de afaceri, este liberă să devină un om mai bun, pentru Jacob și mai ales pentru Sarah. Vrea să fie femeia pe care Sarah o vede în ea.

Acum stau toți patru pe scaune la masa din curtea din spate, păsările ciripind în pădurea de lângă casa lor. Râd de Jacob care s-a murdărit de afine la gură. Plăcinta pe care a luat-o Sarah de la Lonsdale Quay Market, la fel ca salata de avocado pe care a făcut-o și coastele pe care le-a gătit la grătar Daniel au fost toate perfecte.

Holly se apleacă și îl șterge pe Jacob la gură, pe buze, nas și frunte.

— Ai ceva mic pe față.

Sarah și Daniel râd, și au un schimb de priviri în care Holly vede recunoștință. Nu știe dacă cinele lor în familie erau la fel de distractive și înainte să se alăture ea, dar vrea să se asigure că și ei văd cât de bine se integrează acolo. Holly nu mai vrea să plece niciodată din casa asta. Nu are niciun plan să elibereze dormitorul de la subsolul familiei Goldman. Dacă Sarah i-ar cere chiar acum să-și schimbe numele de familie din Monroe în Goldman, ar face-o. Ar face-o fără să stea pe gânduri.

Dar se teme că zilele ei aici sunt numărate. Ieri, Sarah a întrebat-o ce planuri are, iar Holly a fost nevoită s-o întrebe dacă mai poate sta câteva zile. Sarah a fost de acord, dar apoi, chiar înainte de cina din această seara, prin coloana de aerisire din dressingul din dormitorul ei, i-a auzit pe Sarah și Daniel vorbind despre ea.

— Să îl sun pe John? Măcar să afle și el că a fost aici în tot acest timp? a

întrebat Daniel.

— Încă nu. Să mai așteptăm puțin. Holly nu e un copil și nu ar trebui să o tratăm ca pe un copil. Dar nu pot să cred că el nici măcar nu i-a dat mesaj. Iar Lisette? Știu că, practic, nu e mama ei, dar, pe bune acum, nici măcar un telefon? Nu sunt niște părinți buni, Dan. Felul în care au tratat-o este îngrozitor.

S-au mai auzit niște mormăieli indescifrabile, apoi Daniel a concluzionat:

— Probabil nu ar trebui să ne implicăm.

Holly nu a mai putut să audă răspunsul lui Sarah pentru că a început să curgă apă prin țevile de la etaj și apoi s-au auzit niște pași ușori pe scările spre subsol. A zburat în pat ca Daniel și Sarah să nu știe că a tras cu urechea.

— La masă! a anunțat Sarah și a bătut la ușă.

Acum, după cină, Holly o ajută pe Sarah să strângă și Jacob coboară la parter în pijama, curat după baia pe care i-a făcut-o Daniel.

— Pot să-l culc eu pe Jacob, zice Holly.

Copilul se luminează la față.

— Holly, îmi citești o poveste?

— Desigur, răspunde fata. Îți citesc chiar trei dacă fugi și le alegi tu pentru mine.

Băiatul o zbughește imediat și Sarah zâmbește.

— Cum m-am descurcat eu fără tine? Dar, ascultă, nu trebuie să îți citești o poveste dacă vrei să te retragi în seara asta și să faci ce vrei tu.

— Vreau să-i citesc.

Se uită în jur.

— Daniel unde e?

Sarah își dă ochii peste cap și arată pe geam spre curtea din spate.

— Dacă nu e plecat în oraș, e la cabană. Nici măcar eu nu am voie în peștera lui.

Holly dă din cap, dar se întreabă dacă pe Sarah o deranjează că petrece atât de mult timp departe de casă, își face vreodată griji de ce are nevoie de propriul lui spațiu, de mica lui peșteră?

— Aă, după ce îl culc pe Jacob, vrei să ne uităm la un film? o întreabă Holly pe Sarah, simțindu-se, dintr-odată, nesigură pe ea. Nu am văzut niciodată *Frumușica* și am observat că ai DVD-ul în sufragerie.

— Te-ai uitat vreodată la un DVD? o tachinează Sarah.
Holly râde.
— Când eram mică.
— Mi-ar plăcea. Dan o să iasă mai târziu cu Stan Fielding și alți bărbați de la fraternitate să bea ceva.
La auzul numelui lui Stan, Holly simte furnicături în piept.
— Așa s-au cunoscut el și Stan? Printr-o fraternitate?
— Da, s-au întâlnit la Universitatea Toronto când erau studenți, și amândoi au ajuns aici în același timp.
Ridică din umeri.
— Nu-i știu pe Stan și Gloria la fel de bine ca el, dar Stan e unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Daniel.
Vrea să întrebe dacă Daniel este prieten și cu Charlie Lang, dar se stinge lumina la cabană, apoi Daniel intră ca să-și ia la revedere înainte să plece să se vadă cu băieții.
După ce Holly îi citește trei povești lui Jacob și a adormit, închide ușor ușa în urma ei și se așază lângă Sarah pe canapea. E în culmea fericirii stând cu Sarah și mâncând înghețată în timp ce se uită la un film. Dar toată seara se gândește doar la Daniel și la cabana lui stupidă. Pentru ce are nevoie de ea? De ce un tată are nevoie de o peșteră în care nu are nimeni din familia lui voie să intre? *Mai vedem noi dacă reușești să mă ții departe de ea*, își spune Holly. Și un plan începe să se contureze în mintea sa. Este imposibil de pus în aplicare în noaptea aceasta, dar nu contează. Poate să fie foarte răbdătoare, atunci când vrea.
La unsprezece seara, Sarah stă strânsă pe canapea, dormind. A adormit pe la jumătatea filmului. Nu vrea să o trezească văzând-o că stă așa confortabil, așa că Holly o învelește cu o pătură și coboară pe vârfuri la subsol, unde se bagă în pat și închide ochii. Se gândește la *Frumușica*. Nu a avut cum să nu țină cu Vivian, care își vindea corpul pentru bani, dar o făcea cu anumite condiții. Era o afacere. Holly înțelege asta. Mai mult decât atât. Asta își dorește și ea.

*

A doua zi, la unu după-amiaza, după ce Holly l-a dus pe Jacob în camera lui pentru ora lui liniștită – în care de obicei copilul se joacă cu lego sau construiește un cort din perne și așternuturi –, se duce direct pe canapeaua din sufragerie. După o dimineață de înot și după un prânz luat la piscină,

are nevoie de o scurtă pauză. Copilul acela are energie infinită. Daniel e la serviciu, iar Sarah a plecat cu treabă, așa că are timp pentru ea doar până la două.

Exact când Holly se așază, telefonul țiuie pe măsuta de cafea de sticlă. Un alt mesaj de la Alexis.

Alexis: Putem să luăm cina împreună săptămâna asta, te rog?

Mi-e dor de tine.

Holly: Bineînțeles! Zi-mi ora și locul.

Alexis: Ce zici de mâine-seară la opt? E un restaurant vegan nou aproape de mine.

Holly: LOL. Ce vrei tu. Să-mi dai mâine mesaj cu adresa.

Lasă telefonul jos. Urăște restaurantele vegane, dar îi e datoare lui Alexis pentru că a lăsat-o cu ochii în soare.

Nu are stare și se uită încontinuu la ușile cabanei lui Daniel, care e goală. Acum este momentul perfect să arunce un ochi.

Privirea i se îndreaptă spre camera de supraveghere din vaza neagră de pe șemineu, față în față cu canapeaua. E în sufragerie din prima zi în care a venit la interviul pentru postul de bonă. Nu-și dă seama dacă e pornită, așa că, să fie sigură, se face că se uită în sus înainte să iasă în curtea din spate.

Ravena din dreptul curții se întinde cât vezi cu ochii, și inspiră mirosul puternic de pin care vine dinspre pădurea de lângă piscină. Dacă iese cum vrea ea, aceasta o să fie casa ei, piscina ei, familia ei. Sarah a zis-o cu gura ei că e de părere că Holly ar trebui tratată mai bine, că merită mai mult. Nu știe dacă ar trebui să o întrebe pe Sarah direct cât poate să stea exact, sau să nu scoată niciun cuvânt și să spere că Sarah și Daniel nu îi vor spune că a venit timpul să plece.

Se uită la cabană și apoi în sus la fereastra deschisă a lui Jacob. Îl aude cum cântă singur. Perfect. Are atenția distrasă. Sarah e plecată de jumătate de oră și a zis că o să se întoarcă la sfârșitul după-amiezii, așa că Holly are suficient timp la dispoziție ca să arunce repede o privire în peștera lui Daniel. E greșit ce vrea să facă, asta-i clar, dar atât timp cât nu e prinsă, nimeni nu are de ce să se supere.

E evident că Jacob își adoră tatăl. Holly nu are o relație sănătoasă cu părintele său ca să poată judeca, pentru că tatăl ei și Lisette sunt complet

codependenți, dar deși Daniel nu prea o bagă uneori în seamă pe Sarah, e drăgăstos față de ea atunci când nu se concentrează la telefon. Până acum a fost bun și primitiv față de Holly, dar a mințit-o de două ori pe Sarah, din câte știe ea. Mai întâi la petrecerea familiei Fielding când Holly a fost martoră la cearta tensionată dintre el și Charlie Lang și când Daniel s-a prefăcut că vorbește cu bona, și apoi când le-a zis lui Sarah și lui Holly că a fost să joace golf cu Stan. Dacă nu a fost cu Stan sâmbătă dimineața când ea a mers cu Sarah și Jacob la plaja Kitsilano, atunci unde a fost? Poate cabana o să-i dea un indiciu.

Are pila de unghii pregătită ca să desfacă lacătul amărât de la ușa cabanei, dar când iese afară și încearcă mânerul, descoperă că e descuiat. Deschide, intră și apoi închide ușa. E un șopron simplu și elegant, din lemn de cedru, cu o canapea bej deschis și câteva poze de familie făcute de Sarah expuse pe pereți, toate cu filtru sepia. Două ferestre de dimensiune medie, una spre pădure și cealaltă spre piscină, conferă un aer de cabană de munte. Holly nu e la fel de neliniștită aici cum a fost în camera obscură a lui Sarah. Femeia este intuitivă, dar Daniel e expert în finanțe și tehnologie. El pare puțin neștiutor când vine vorba de ce se petrece în propria casă.

Holly nu este sigură cât de des se duce Sarah în pădure să facă poze noaptea, și nu știe dacă Daniel știe de asta. Cu siguranță e interesat de hobby-ul soției sale, dar nu l-a auzit niciodată întrebând-o pe Sarah de pozele ei. În timp ce Sarah e atentă la detalii, Daniel pare să fie inconștient cam de orice.

Holly se concentrează pe un birou mic din lemn din dreapta canapelei. Deschide sertarul de jos mai întâi și găsește albumele vechi de școală de când Daniel era un adolescent deșirat și timid în Toronto. A fost membru al cluburilor de știința calculatoarelor și Dungeons & Dragons. Se abține să nu râdă. Exact așa și l-a imaginat în adolescență. În celelalte sertare se află hârtii inofensive și tabele, suvernire ciudate ca un glob de zăpadă și jetoane de cazino. Mai e și o hârtiuță galbenă cu un șir de numere, lipită în partea dreaptă a unui sertar: 1 – 1 – 5 – 2 – 3 – 4 – 2. O parolă? Pentru ce? Până acum, misiunea aceasta de spionaj e un fiasco. E doar dulapul plictisitor al unui bărbat de vârstă a doua.

Se uită repede pe fereastra din față. Nicio urmă de Jacob. Ar trebui să plece, dar instinctul o determină să se pună în genunchi și să bage capul pe sub pernele de pe canapea. A găsit lucruri tari în canapele înainte, ca atunci

când a găsit un buton de la Gucci într-un divan la Clubul Canyon pe care l-a și șterpelit. Bagă mâna pe sub perne, găsește niște monede, niște scame și ceva pătrășos. Îl scoate. E telefonul cât palma de mare pe care Daniel l-a băgat în buzunar când l-a privit din firida de la Clubul Canyon. Și e blocat.

— Holly! Unde ești? Sunt gata! aude de afară din fața cabanei.

Bagă telefonul în buzunarul pantalonilor scurți. Inima îi bate tare. Deschide ușa.

Jacob stă cu capul într-o parte, mijind ochii spre ea.

— Te-am găsit! zice el. De ce ești în cabana lui tati? Ne jucăm de-a v-ați ascunselea?

— Îl căutam pe domnul Blinkers ca să-i facem o baie.

— E în camera mea, prostuțo. Nu am voie în cabană. Ți-am spus asta.

Pentru că tati ascunde ceva, se gândește ea.

— Ar trebui să ai costumul de baie pe tine. Du-te să te schimbi și apoi mă aștepți în bucătărie. Putem să facem înghețată pe băț și o mâncăm după masa de seară.

Zâmbește, așteaptă până când pleacă și apoi intră iar repede în cabană.

Scoate telefonul lui Daniel din buzunar. Dacă s-a chinuit atât să îl acopere cu perne într-un spațiu în care știe că Sarah nu ar intra, ascunde el ceva. Speră, de dragul lui Sarah, că nu va găsi nimic, dar vrea să fie sigură.

Îi trebuie o parolă. Fir-ar. Dar apoi își amintește de hârtiuța lipită. Se duce și deschide primul sertar, uitându-se bine la numere.

1 – 1 – 5 – 2 – 3 – 4 – 2.

Cu degete tremurânde, Holly tastează seria de cifre.

Îl deblochează. Închide ochii o secundă. Chiar vrea să facă asta? Să invadeze intimitatea lui Daniel? E clar că e un telefon de rezervă. Dacă bărbatul descoperă că a fost în cabană, apoi că i-a deschis telefonul secret, o s-o dea afară. Nu o să mai rămână cu nimic.

Trage aer adânc în piept și se uită la cele două aplicații pe care le vede pe ecran, Monero și CoverMe. Nu a mai auzit de niciuna din ele. Apasă pe fiecare, dar necesită altă parolă ca să fie deschise și nu există alte parole sau hârtiuțe în jur. Nu sunt mesaje normale și nici conturi de e-mail pe telefon. Doar aplicații.

Dacă ar avea o amantă, se așteaptă să găsească mesaje sexuale. Dependență de filme porno? În istoricul lui de căutări găsește doar numele a diverse baruri și restaurante din Vancouver, totul e curat. Dar tot simte

fiori. Nu are habar ce e cu telefonul acesta, dar ceva pare foarte greșit.

— Holly! Te aștept în bucătărie! Unde ești?

Aproape că țipă din cauza întreruperii bruște. Inima i se izbește de coaste. Cât timp a stat în cabană? Parcă a trecut doar o secundă. Sarah ar putea să sosească în orice moment. Holly ridică fereastra mică cu vedere la pădure, nu la casă, și strigă:

— Vin imediat!

Apoi închide fereastra, își scoate telefonul din buzunar și face capturi de ecran la aplicațiile de pe telefonul lui Daniel. Mai târziu, când o să fie singură la ea în cameră, o să caute ce naiba sunt Monero și CoverMe astea. Mai are doar câteva minute. Instalează repede o aplicație de urmărire nedetectabilă pe care a văzut-o pe Tiktok pe telefonul lui Daniel. Se presupune că îi va putea urmări fiecare mișcare fără ca el să știe că e în telefonul lui.

Dacă Daniel face ceva rău, Holly trebuie să afle exact ce face. Termină și bagă telefonul la loc sub pernele de pe canapea.

Când iese din cabană, aude foșnete din pădure. Își protejează ochii de soare ca să se uite printre copacii deși și crengile lor aspre, grămezile de frunze acoperind pământul. I se pare că vede ceva, sau pe cineva, ascunzându-se în spatele unui brad Douglas. Holly miște ochii în depărtare și își ține respirația ca să audă orice posibilă mișcare. Cu excepția păsărilor care ciripesc și a frunzelor care se mișcă în briză, e liniște.

Merge pe vârfuri spre laterala cabanei, cu spatele la piscină, ca să privească dintr-un alt unghi pădurea. Cu coada ochiului, zărește ceva mișcându-se atât de repede încât trece ca prin ceață.

Dar când se uită iar, orice – sau oricine – a fost, a dispărut.

15.

Sarah

Acum

E aproape nouă jumate seara, și Daniel e plecat deja de peste o oră la întâlnirea cu șeful său. Stau pe canapea în sufragerie cu telefonul în mână, expusă și vulnerabilă, singură, în timp ce Jacob doarme la etaj. Nu îmi place faptul că pe laterala casei camera e îndreptată în jos și nu o să poată să surprindă persoana care ar putea să încerce să intre iar în curtea din spate.

Nu vreau să întrerup întâlnirea de afaceri a lui Daniel, dar e duminică seara, fiul nostru o să înceapă o nouă școală mâine, iar Daniel deja știe că îmi este frică în casa asta. Ce naiba face? Nu se poartă corect față de mine. Îi dau mesaj, încercând să vorbesc degajat pentru că nu vreau să încep o ceartă. Nu vreau ca lucrurile să se înrăutățească și să scape de sub control așa cum s-a întâmplat în Vancouver.

Poți să-mi spui la cât să te aștept acasă?

Aud un zumzet încet, dar nu vine de la telefonul meu. Mă duc la bucătărie, de unde mi se pare că se aude sunetul. Telefonul lui Daniel stă la încărcat pe blat. Ce naiba?

Și-a lăsat telefonul aici? Nu îi stă în caracter să fie așa uituc.

Neliniștită, urc sus să văd cum e Jacob, care doarme adânc cu cuvertura dată la o parte. Domnul Blinkers e pe jos. Otez și cobor iar în sufragerie. E devreme să mă culc, dar sunt așa de obosită. Nu știu dacă ar trebui să-l aștept pe Daniel ca să îl cert și să îi zic și că cineva a mișcat camera, sau să mă duc la culcare și să o las pe mâine dimineață. Mâine o să fie o zi mare. O să mă întâlnesc cu profesoara lui Jacob, o să ne pregătim pentru noul an școlar, o să completez formulare, o să aflu regulile școlii și o să încerc să-mi găsesc un loc în noul nostru cartier. Nu vreau să mai fiu singură ca înainte, fără prieteni adevărați cu care să vorbesc, prefăcându-mă că sunt la fel ca celelalte mame fericite care își duc copiii să se joace cu alții când în

realitate îmi fac mereu griji că o să i se întâmple ceva rău lui Jacob dacă nu sunt acolo. Îmi doresc o comunitate. Vreau să existe alte femei cu care să mă simt în siguranță. Gândul acesta mă face să tânjesc după o conexiune sinceră.

Nu mai am cum să dorm acum. Mă uit la televizor. Citesc o carte. Orice ca să îmi distrag atenția pentru că mă panichez. Mă duc la bucătărie să îmi torn un pahar cu apă și aprind lumina din curtea din spate. Nu e nimeni acolo, slavă cerului.

Chiar și cu luminile aprinse, tot e întuneric în casă. Revin în sufragerie. Prin perdelele de la fereastra single, simt o briză. A deschis Daniel geamul cât am fost la etaj și i-am făcut baie lui Jacob și a uitat să îl închidă înainte să plece? Îmi târăsc picioarele până acolo, și chiar înainte să îl închid, aud pași în iarba udă de pe potecă. Se aprinde o lumină slabă.

Apoi apare o umbră la fereastră, dincolo de perdea. Țip.

— Sarah? șoptește o voce de femeie.

Dau la o parte perdelele și mijesc ochii prin geam.

E ea. Iar. Tara, cu părul ei blond dat pe spate într-o bentiță din material și fața umedă, îmi face puțin cu mâna.

— Mi-am amintit că am lăsat foarfecă de grădină lângă casă, și nu voiam să se împiedice vreunul din copii de ea și să se rănească.

Ridică unealta de grădinarit ascuțită.

Nu cred nici măcar pentru o secundă că de asta se află în fața casei mele în întuneric. Nu știu ce are femeia asta. Ea a mișcat camera? Și dacă da, de ce?

— Mă bucur că ți-ai adus aminte, comentez eu, privind-o cum mă analizează.

Ochii ei se plimbă pe fața mea, apoi se uită în stânga ca să vadă în sufragerie în spatele meu.

Afișează o mină spășită.

— Scuze de deranj. Rămâne să ne vedem mâine dimineață în fața casei? Stă chiar sub lumina pe care camera de supraveghere o aruncă pe iarbă.

— Ai dat tu cumva peste becul ăla? Are senzor de mișcare pentru potecă. Stă în direcția greșită.

Mă concentrez pe ochii ei, căutând răspunsuri.

Tara ridică din umeri.

— Poate? Vrei să îl mut la loc?

— E în regulă. O să facă Daniel asta mai târziu.

Aștept câteva secunde.

— Deci, continui eu, tocmai acum mi-a trecut prin cap, Nick se întoarce curând?

— Nu știu, Sarah, se răstește ea.

— Aa? răspund, fără să mă dau bătută.

Măcar nu i-am zis „Nicky” soțului ei.

— Ascultă, nu prea vreau să vorbesc despre Nick. Bine?

Ține gura într-o linie încordată și subțire.

— Sigur, zic eu pe un ton vesel. Nicio problemă. Și îmi pare rău că insist. O seară bună.

Acestea fiind spuse, se întoarce și o ia pe potecă. Îi aud pașii prin iarbă în timp ce se întoarce la ea acasă.

Ascult cum închide ușa de la intrare înainte să închid geamul și să trag draperiile. Ce naiba urmărește Tara? Și cine o fi Nick ăsta al ei? Chiar îi este rușine că soțul ei e la închisoare, sau e ceva mai sinistru de atât? Doamne, faptul că e în închisoare e deja destul de sinistru. Mă trântesc pe canapea, cu ochii pe geam în cazul în care se întoarce, pentru că mereu pare să revină. E ca o urticarie nașpa.

Sunt prea încinsă și Daniel tot nu a venit acasă. Pun mâna pe telefon și îl caut pe tatăl lui Cody, Nick Conroy, tatăl și soțul criminal și misterios.

Găsesc un cântăreț rock în Missouri, un instalator în Atlanta și un personaj rău din *Smallville*. Nu apare nimic infam, niciun arest și nicio condamnare pentru nimeni din cei pe care reușesc să îi găsesc. Asta nu înseamnă că nu are cazier. Lărgesc căutarea la „Nick Conroy: Toronto” și, pentru orice eventualitate, „Nick Conroy: Vancouver”. Sunt prea multe rezultate, și neavând habar cum arată, nu știu de unde să încep. Înot prin noroi.

Sunt atentă la ușa de la intrare sperând că o să se deschidă și o să intre Daniel. Stau cu telefonul în mână, uitându-mă iar la mesajul amenințător. *Te văd*.

Înainte să-mi pierd curajul, dau telefonul pe vibrații, îl bag în talia de la pantaloni, iau cheile de pe măsuta de la intrare și ies din casă. Luna se ascunde după nori și stelele nu sunt la fel de vizibile aici ca în Forest View deoarece e prea multă poluare, chiar și în nordul orașului Toronto.

Încui ușa de la intrare, rugându-mă ca Jacob să nu se trezească și să nu

vină să mă caute. O să fiu doar în fața casei, dar nu vreau să alertez niciunul din vecini că sunt aici să umblu la camera de supraveghere. În secunda în care calc pe prima treaptă a verandei, lumina de la camera de la intrare se aprinde și mă face vizibilă pentru toată lumea. Ei bine, măcar funcționează.

O iau pe furiș spre potecă. Becul de pe zidul de cărămidă are prindere rotativă care ar trebui să stea într-un unghi de patruzeci și cinci de grade ca să capteze cât mai mult posibil din potecă. Acum stă îndreptat fix în jos. E posibil să se fi lovit o pasăre de el în zbor și să îl și mișcat, dar intuiția îmi spune că au fost mâini de om.

Știu că e greșit, și Daniel o să fie furios pe mine pentru ce urmează să fac. Dar el nu e aici. Depinde de mine să aflu ce nu vrea Tara să aflăm despre Nick, și de ce suntem scopul atenției ei nebunești.

Deschid ușa dintr-o parte a garajului, un spațiu mare pentru două mașini, cu podea de beton și un stand cu rafturi din lemn pe peretele din spate în care stau o cutie cu unelte, obiecte de grădinărit, precum mănuși, o foarfecă și cabluri electrice. Nu e nimic pe care să pot sta ca să ajung la bec. Apoi zăresc niște cutii maro de sticle de lapte pe raftul din capătul opus al garajului. Cât de încet pot, iau două cutii și ascult să văd dacă se aude ceva de la Jacob. Casa pare liniștită.

Deschid ușa laterală cu piciorul, scot cele două cutii afară și închid ușa. Apoi pun cutiile una peste alta, trag aer în piept pentru că mi-e frică să nu cad și mă urc pe ele. Abia ajung la bec. Și îndrept camera fix spre geamul de la bucătăria Tarei. Apoi opresc de pe telefon senzorul de mișcare pentru această cameră doar. O să înregistreze în continuare. Doar că nu o să se mai aprindă de fiecare dată când se mișcă cineva în preajmă.

Cu grijă, cobor de pe cutiile de lapte, le pun la loc în garaj și mă șterg pe colanți. Justific ceea ce am făcut asigurându-mă că nu am îndreptat camera spre dormitorul Tarei sau al lui Cody. Urmează să mă întorc în casă, când simt un fior de frică pe șira spinării. Nu sunt singură.

Mă întorc. Bărbatul de peste drum stă pe verandă în întuneric, îmbrăcat cu o maletă bej și aceiași pantaloni pe care îi poartă mereu. Cel mai probabil a văzut tot ce am făcut. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce vede. De fapt, aș prefera să nu mai vadă deloc. Dacă aș putea, i-aș baricada întreaga verandă ca să nu mai poată să se holbeze la nimeni. Îi arunc cea mai amenințătoare privire a mea înainte să intru în casă. Alerg sus și lipesc urechea de ușa lui Jacob.

Încă doarme, neștiind că mama lui începe să-și piardă mințile și că tatăl lui e într-o ședință extrem de importantă la aproape zece seara într-o zi de duminică.

Acum regret că nu l-am confruntat pe bărbatul de vizavi. De ce sunt eu mereu cea care pleacă? De ce accept frica în loc să confrunt sursa ei? Gata cu asta. Ies iar afară, încui ușa și pornesc spre casa bărbatului. S-a lăsat frig și am doar o bluză subțire, așa că mă cuprind cu ambele brațe când ajung la veranda lui.

El se încordează vizibil înainte să se ridice și să se apropie de mine. Sub lumina slabă de pe verandă, ochii lui albaștri sunt reci și cercetători. Îi tremură mâna pe balustradă, poate din cauza frigului nopții, sau a emoției.

Decid că cel mai bine este să mă port frumos.

— Bună. Probabil ai vrut să ieși puțin aer, la fel ca mine. Sunt Sarah Goldman, noua vecină.

Întind mâna și se uită la ea de parcă nu știe ce să facă cu ea.

— Eu sunt Ezra. Supraveghez cartierul.

Las mâna jos. Nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau e o glumă. Fața lui nu trădează nicio emoție. Are pomeții atât de ascuțiți încât ar putea tăia în sticlă; ochii lui sunt goi – e un bărbat singur și ciudat care probabil nu are toate țiglele pe casă.

— Mă bucur că avem un supraveghetor al cartierului, răspund eu. Tocmai ne-am mutat ieri, și am văzut pe cineva în grădină azi-noapte. Mi s-a părut că am auzit ceva iar mai devreme, mint eu, așa că am ieșit să verific.

Turui pentru că singurul semn că mă ascultă este mușchiul care îi zvâcnește în maxilarul ascuțit.

— Ai văzut pe cineva intrând în grădina mea sau pe poteca mea?

Arăt spre stradă.

El clatină din cap.

— Ești cu ochii pe Jacob?

Îmi îngheață sângele în vene. De unde știe cum îl cheamă pe fiul meu? Dar înainte să apuc să zic ceva, vorbește iar.

— Ai grijă. Nu știi niciodată cine sunt vecinii tăi cu adevărat.

Apoi se întoarce și intră în casă. Aud scrâșnetul lacătului de pe partea cealaltă a ușii.

Rămân pe verandă cu gura căscată. Vreau să bat la ușa lui și să îi cer să-

mi explice, dar nu sunt sigură că mă aflu în siguranță aici singură. Alerg înapoi acasă, încui ușa și cad pe canapea. Brusc, mi se strecoară o nouă grijă în minte. Daniel încă nu a venit acasă, și bărbatul ăsta înfricoșător probabil l-a văzut când a plecat. Dacă...

Nu. Nu o să permit minții să o ia în direcția aia. Trebuie să încetez să mai trag concluzii pripite, să mai scriu povești de groază în cap. Probabil e un bărbat antisocial care nu are nimic de făcut. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

Următorul lucru de care sunt conștientă e că cineva mă scutură. Cum e posibil asta? Cum de am adormit?

— Sarah?

— Ce e? strig eu.

Sunt amețită și confuză. Mijesc ochii spre Daniel, a cărui față e albă ca varul și plină de groază.

— Nu îl găsesc pe Jacob.

16.

Holly

Înainte

Holly își ține respirația și se sprijină de cabană, privind în pădure să vadă cine se ascunde printre copaci. E sigură că a văzut o persoană alergând pe acolo acum un minut. Dacă încearcă cineva să se furișeze pe proprietate? Și a văzut-o intrând în cabana lui Daniel? A fost acolo cel puțin cincisprezece minute, i-a spart telefonul și a instalat o aplicație de urmărire pe el. Nu e sigură cât e ceasul, dar trebuie să fie în jur de două jumate. Doamne. Jacob nu a mai strigat-o din bucătărie. Oare și-a dat seama cum să descuie poarta și a plecat pe ravenă ca să o caute?

Se duce iar în partea din față a cabanei și, cu inima în gât, deschide poarta care dă spre platou și calcă pe stânca ierboasă. Observă prăpastia amețitoare pe fundul căreia curge râul Capilano. Se uită peste tot după corpul mic al lui Jacob, sau după oricine altcineva. Nu e nimeni.

Pesemne că Sarah nu are frică de înălțime de face poze aici. Nici Holly nu are, dar totuși, valea abruptă și împădurită e plină de crengi ascuțite, și e greu să treci printre ele fără să te ții de copaci ca să-ți menții echilibrul. Nu expiră decât abia când ajunge iar în vârf. Mai scanează o dată pădurea. Nu poate să meargă departe având în vedere că Jacob e singur în casă și, într-un final, renunță când nu găsește niciun indiciu că a fost cineva acolo.

— Ciudat, comentează ea în timp ce se întoarce la piscină.

— Ce e ciudat?

Scoate un țipăt. Daniel și Jacob ies pe ușile glisante din sufragerie. Îi cade cerul în cap și începe să transpire. Daniel nu ar fi trebuit să vină acasă decât câteva ore mai târziu. Bine măcar că Sarah a fost plecată mult timp, așa că nu a prins-o pe Holly în apropierea cabanei. Nu poate să-și mai asume riscuri stupide ca ăsta. Sarah și Daniel nu or s-o mai lase să stea la ei dacă or să vadă că nu pot avea încredere în ea.

Răsuflă tremurând, și spune adevărul, sau cel puțin o parte din el.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva alergând prin pădure spre poartă, și am vrut să verific. Mi-am făcut griji că încearcă cineva să intre pe proprietate sau în piscină.

Daniel ridică din sprâncene.

— Și l-ai lăsat pe Jacob singur în casă?

Îi arde fața.

— Jacob trebuia să stea în bucătărie și să mă aștepte. Am fost în pădure doar un minut.

E îngrozită că o să o concedieze și o s-o dea afară. Afișează o expresie cât mai spășită.

— Îmi pare foarte rău.

— E în regulă. Dar poate data viitoare aștepți să vin acasă ca să verific eu. Probabil a fost doar un raton.

Bărbatul ridică din umeri și închide ușa. Apoi zâmbește, și iertarea lui o face pe Holly să se simtă ca o idioată. Apoi devine iar serios.

— Sarah mi-a dat mesaj să vin acasă pentru că nu putea să te contacteze.

Lui Holly i se face frică. Acum chiar că a dat-o în bară ca lumea. Dar e și confuză, totodată.

— Nu am primit niciun mesaj.

Încet, scoate telefonul din buzunarul de la pantaloni. Nu-și mai aduce aminte dacă a lăsat deschisă pagina cu capturile de ecran pe care le-a făcut aplicațiilor lui Daniel. Fir-ar. A lăsat-o deschisă. Apasă până când toate paginile se închid, apoi intră pe ecranul principal. Acum vede că Sarah a încercat să o contacteze de trei ori. La naiba.

Imediat îi trimite un mesaj ca să-i ceară scuze.

Sarah îi răspunde doar: *E în regulă.*

Dar nu e în regulă, și știe asta.

— Spune-i lui Holly gluma ta, tati! îi întrerupe Jacob, ținându-l pe marginea piscinei.

— Ai grijă, Jakey, îl avertizează tânăra.

— Zici că ești Sarah, comentează Daniel râzând, dar simte puțin că o judecă.

Bărbatul ia loc la masa de pe verandă. E îmbrăcat într-un costum albastru marin astăzi și cămașa albastru deschis arată bine pe pielea lui ușor bronzată. Nu are aceeași prezență puternică pe care o are tatăl ei, dar e clar

că se simte bine în pielea lui. Poate deoarece crede că scapă basma curată cu ce face pe telefonul pe care îl ține ascuns sub pernele de pe canapea la câțiva metri de ei. Nu ar mai sta așa cu nasul pe sus dacă ar ști că Holly i-a descoperit secretul.

— Unde e Sarah? întreabă ea, și se așază lângă el la masă pentru că nu știe ce altceva să facă.

— La coafor, răspunde și strânge din buze. Eu eram într-o ședință.

— Îmi pare foarte rău că ai fost scos din ședință. Nu mi-am dat seama că am telefonul pe silențios. Probabil că am apăsător din greșeală butonul.

— Gluma, tati! repetă Jacob și fuge să se urce în poala tatălui său.

— Așa e. Bine, ce i-a spus roșia înceată celorlalte roșii?

Jacob și Holly întreabă amândoi:

— Ce?

— Nu vă faceți griji pentru mine. Voi o să vă faceți ketchup.

Holly se face că râde, dar în sinea ei e copleșită de sentimente contradictorii.

Ușa glisantă se deschide și apare Sarah.

— Ce e așa de amuzant?

Holly rămâne cu gura căscată. Și Daniel pare să rămână fără cuvinte când o vede.

Părul blond închis și tern al lui Sarah a fost transformat în bucle blond platinat, care seamănă mult cu părul lucios al lui Holly.

Fata privește cum fața lui Sarah trece de la entuziasm la tristețe în doar câteva secunde. Numai Holly se duce să stea în fața lui Sarah.

— Arăți minunat! spune ea, deși, de fapt, prefera felul în care arăta Sarah înainte, mai mult ca o mamă decât ca una dintre prietenele de societate exagerat de aranjate ale lui Lisette.

— Da? Încă nu sunt sigură...

Înainte să termine de vorbit, Jacob izbucnește în plâns.

Sarah se duce repede la fiul său.

— Ce e, scumpule? întreabă ea.

— Nu mai arăți ca tine. Nu-mi place deloc!

Acestea fiind zise, dă fuga în casă.

— Păi, asta nu a fost reacția la care m-am așteptat, spune Sarah în liniștea care urmează.

Se uită la soțul ei, așteptând să primească o reacție.

— Deci? Ce părere ai?

Într-un final, Daniel se ridică și se apropie de soția sa.

— Arăți... diferit. E frumos. Doar că... cred că avem nevoie de puțin timp ca să ne obișnuim cu schimbarea.

Lui Sarah îi cade fața, se întoarce și bombăne:

— Mereu e vorba doar de voi doi.

Dar Holly o aude. O aude clar. Încep să apară frânturi în căsnicia lor, și asta o face să se simtă prost.

Daniel își trage soția în brațele sale.

— Îmi pare rău. Sunt un prost. Serios, scumpo. Arăți superb. Mi-ar plăcea să te iau într-o escapadă romantică chiar acum.

Sarah se luminează la față. I-a venit rândul lui Holly să își întoarcă privirea.

— Ce te oprește? Luăm cina în seara asta? sugerează Sarah. Doar noi doi? Poate are Holly grijă de copil?

Se uită cu speranță în ochi la bonă.

— Bineînțeles! o asigură Holly, pentru că nu are altceva de zis.

Daniel se schimbă la față.

— Îmi pare așa de rău, scumpo. Chiar aș vrea, dar am o ședință târzie la birou. Am venit acasă doar să verific cum e Jacob așa cum ai vrut, dar trebuie să fug înapoi.

Lui Holly îi vine să se ascundă fiindcă e vina ei că a trebuit să vină acasă mai devreme, și o doare să o vadă pe Sarah umilită astfel de bărbatul care ar trebui să o iubească. Oriunde s-ar duce Daniel, Holly bănuiește că *nu* înapoi la birou.

— Sarah, îmi pare foarte rău că nu ți-am răspuns la mesaje. Mă simt îngrozitor. Nu o să se mai întâmple.

Sarah pălește și pare supărată. Își atinge părul stânjenită și lui Holly îi vine s-o îmbrățișeze. Așa că asta și face. Sarah e încordată la început, dar apoi o simte cum se relaxează în brațele ei.

Holly depune un jurământ față de ea însăși în acel moment. O să afle unde își petrece Daniel tot timpul și unde pleacă în seara asta. Ce înseamnă aplicațiile de pe telefonul lui. O să facă asta pentru binele lui Sarah, pentru Jacob și pentru familia pe care o iubește.

Intră cu toții în casă și când Jacob vine în sufragerie pentru ora de uitat la televizor, iar Holly anunță:

— Mă duc în camera mea, dacă e OK.

Părănd distrasă, Sarah dă din cap. Daniel nu zice nimic și urcă la etaj.

Odată ce e în camera ei de la subsol – primul loc al ei pe care nu l-a atins Lisette, o cameră în care deja a plănuisit să decoreze cu tablouri mișto pereții –, Holly se pune turcește în pat și se uită la capturile de ecran cu aplicațiile lui Daniel. Începe cu Monero.

Când tastează numele în bara de căutare, aude cum se închide ușa de la intrare. Daniel pleacă la „serviciu”. E liniște în casă. Holly se întoarce la căutarea ei. Potrivit Google, Monero este o formă privată și securizată de cryptomonedă, ca Bitcoin. Nu e controlată de guvern. Folosește adrese false, așa că expeditorul și destinatarul fondurilor nu pot fi detectați. Știe foarte puține despre cryptomonedă. E plauzibil ca Daniel să o folosească pentru postul lui de manager-șef la Code Tek. Dar de ce pe un telefon secret?

Mai departe, caută CoverMe, care este mai suspicioasă. E o aplicație de mesaje cu „criptare de grad militar”. *Grad militar?*

Daniel își acoperă urmele digitale. Ceea ce înseamnă că ascunde ceva? Ce naiba o face?

Pași ușori se aud pe podeaua de deasupra ei. Ar trebui să se ducă sus s-o ajute pe Sarah să pregătească cina. Dar, înainte de asta, verifică aplicația pe care a descărcat-o în secret pe telefonul lui Daniel. Chiuie încet când un punctuleț roșu arată că Daniel este, într-adevăr, la Code Tek. A spus adevărul legat de asta, măcar atât. Poate că Holly se înșală în privința lui? Poate că există explicații logice pentru toate? Așa speră, dar aplicațiile de pe telefonul lui sunt un motiv de îngrijorare.

În bucătărie, Sarah stă la aragaz, amestecând în cratița cu pui și broccoli, care sfârâie. Holly i se alătură și observă că Sarah și-a prins noua coafură stilată într-o coadă de cal ciufulită. Are ochii roșii. Televizorul se aude tare din sufragerie și Jacob stă lipit de ecran deși a trecut limita de o oră.

Holly scoate trei farfurii din dulap și spune:

— Mie chiar îmi place părul tău.

Sarah zâmbește cu tristețe.

— Presupun că tuturor le place să arăt mereu la fel. Nu se pot face schimbări.

Observă că îi tremură puțin mâinile.

— A fost o greșeală. Nu știu la ce m-am gândit. Cred că am încercat să

fiu tânără și la modă.

Holly clatină din cap.

— Nu contează ce cred alții. Contează doar dacă îți place ție. Îți place?

Sarah se uită fix la ea, cu o hotărâre de fier în ochi.

— Știi ceva? Îl ador. Nu-mi pasă dacă îi place și altcuiva. A venit timpul să fac și eu un lucru pentru mine însămi.

Holly o atinge pe umăr pe Sarah.

— Te văd, Sarah. Faci atât de multe și nu primești suficient la schimb. Ești obosită și sătulă. Meriți o pauză. Pentru asta sunt eu aici.

Sarah se luminează la față și i se citește aprecierea în ochii albaștri. Apoi mijește ochii.

— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje mai devreme?

Holly se luptă cu valul de panică ce o cuprinde.

— Îmi pare așa de rău. Mi-am dat telefonul pe silențios fără să-mi dau seama și nu am văzut notificările. O să fiu mai atentă.

Sarah lasă spatula jos și oprește aragazul.

— În regulă. Cu toții facem greșeli. Și, pentru prima dată, Daniel a trebuit să vadă și el cum e să fii sunat, dintr-odată, și să trebuiască să fugi, așa cum mi se întâmplă mie de fiecare dată când mă sună de la școala lui Jacob pentru că s-a lovit la cap sau a avut loc un incident în clasă.

Își mușcă buza, apoi râde.

— Asta a sunat prost.

— Nu, înțeleg. Vrei ajutor din partea partenerului tău. Are logică.

Jacob își face apariția bucuros în bucătărie. Și-a revenit după criza de mai devreme provocată de noua coafură a mamei sale și se așază toți la masă. Sarah nu zice nimic în timp ce pune niște legume și pui în farfuria lui Jacob, mișcându-și gura ca și cum încearcă să nu plângă. E evident că încă e foarte rănită. Holly ar face orice ca să nu mai trebuiască să treacă iar prin nicio durere. Trebuie doar să-și dea seama ce face Daniel exact.

Jacob se strâmbă la farfuria sa.

— Broccoli e dezgustător.

— Tu glumești? intervine Holly. Asta mănâncă toți atleții faimoși și supereroii.

Jacob râde.

— Știu că încerci să mă faci să-l mănânc.

— Te rog mănâncă și gata, zice Sarah, pe un ton neobișnuit de tăios.

Jacob face cum îi spune mama lui, dar nu îi convine.

Sarah se uită la fiul său.

— Dacă ai terminat cu împinsul legumelor prin farfurie, poți, te rog, să arunci resturile în compost și să pui farfuria în mașina de spălat vase?

Jacob cascadează gura la ea.

— Am doar șase ani.

Holly își dă scaunul înapoi.

— Îți arăt eu cum. Copiii de șase ani trebuie să învețe să-și ajute mamele, să știi.

Se ridică și îi arată lui Jacob cum se face. În timp ce băiatul pune farfuria și tacâmurile, Holly își scoate telefonul cât de subtil poate și verifică aplicația de urmărire. Pe la șapte jumate, Daniel a plecat de la birou. Holly speră că nu se vede pe fața ei când observă unde se află acum: un club de striptease pe strada Seymour. *A știut* că minte. Dar nu simte nicio justificare, doar dezamăgire. Și dezgust.

Sarah se ridică de la masă și îl sărută pe Jacob pe cap.

— Te-ai descurcat foarte bine curățând. Poți să te duci în sufragerie să colorezi sau să faci un puzzle.

— Vreau să stau cu Holly.

— De fapt, Jakey, eu o să ies. Sora mea vitregă vrea să mă întâlnesc cu ea și cu niște prieteni la plajă ca să facem un foc.

Se uită la Sarah.

— Dacă se poate?

— Ești în afara programului. Sigur că se poate.

O atinge pe braț pe Holly.

— Ce ar fi s-o inviți pe Alexis la cină cândva săptămâna asta? Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Sigur! răspunde Holly, dar știe că nu o să se întâmple asta.

Nu vrea să se întâmple.

— Pot să vin cu tine la plajă? întreabă Jacob, cu ochii mari și plini de speranță.

Lui Holly i se strânge inima.

— Scuze, Jakey. Sunt doar copii mari. Dar poate mâine mergem la plajă doar noi doi.

Jacob face botic, dar sărută mâna lui Holly înainte să fugă în sufragerie.

— Termin eu de strâns în bucătărie, Sarah, spune Holly.

— Te ajut.

Sarah clătește o farfurie și i-o dă lui Holly.

— O să fie și tipul acela acolo? La plajă? întreabă Sarah. Sau... tipa?

Holly se gândește la Luke, care probabil e în patul altei studente acum și deja a și uitat de ea. Și niciunul dintre investitorii tatălui ei nu ar merge vreodată la un foc de tabără pe plajă.

— Tipul ăla nu a însemnat nimic. Doar puțină distracție, zice Holly. Nu vreau să fiu legată de nimeni.

— Trebuie să fie frumos să fii așa independentă.

Sarah ridică o mână.

— Scuze. Nu sunt în apele mele. O să îmi plâng de milă cu o comedie romantică și o înghețată în față după ce îl culc pe Jacob.

Pe la opt jumate, după ce bucătăria e curată și Holly l-a băgat pe Jacob în pat pentru că nu a putut să-l refuze când a implorat-o, Holly arde de nerăbdare să plece. Nu mai are timp să se schimbe de pantalonii scurți de blugi și de tricoul alb. Îi e teamă că Daniel o să plece înainte să ajungă ea la barul de striptease.

Sarah o conduce până la ușă. Se îmbrățișează și Holly nu poate rezista să nu-și lipească fața de părul lui Sarah. Miroase a căpșuni.

— Dacă ai nevoie să fac mai multe, să îmi spui. Știi că asta a fost cea mai bună vară din viața mea.

Sarah se uită bine la ea.

— Încă nu s-a terminat, glumește femeia. Mai e o lună întreagă.

Dar devine serioasă când ridică privirea spre Holly.

— Însemni mult pentru noi. Pentru mine.

O strânge de mână pe Holly. Corpul ei plin de căldură acum se răcește brusc când Sarah o întreabă:

— Ai vorbit cu tatăl tău și cu Lisette despre întoarcerea ta acasă?

Sunt acasă, gândește Holly, dar clatină din cap.

— Nu o să mai fiu niciodată primită acolo.

I se zbate inima.

— Vă sunt atât de recunoscătoare că mă lăsați să stau aici până îmi dau seama ce să fac mai departe.

Sarah zâmbește și Holly deschide ușa de la intrare, ia bicicleta din garaj și îi face cu mâna lui Sarah, care o privește de pe verandă cum pleacă.

Cum a putut vreodată să creadă că Daniel e soțul și tatăl perfect? În timp

ce Sarah îl hrănește și îl îngrijește pe Jacob, el are parte de dansuri în poală și poate chiar mai mult de atât. Bărbații sunt bolnavi la cap, se gândește ea. Holly trebuie să pună capăt acestei probleme, pentru binele tuturor.

17.

Sarah

Acum

— Cum adică nu îl găsești pe Jacob?

Sar de pe canapea, complet trează.

Daniel ține mâinile strânse pumn și e cenușiu la față. E îmbrăcat cu pantalonii de birou și o cămașă albastră șifonată care arată de parcă a dormit în ea. Nu știu la ce oră a venit azi-noapte de la ședința cu șeful său, și nici cât e ceasul acum.

— Nu e în pat și nici la parter. Tocmai am verificat.

— Cum să nu fie în pat?

Mă uit la ceasul de pe consola televizorului.

— E abia șapte și un sfert dimineața.

Sunt cuprinsă de teroare pură. Îl împing pe Daniel și strig numele fiului nostru cât de tare pot.

Iau telefonul de pe măsuta de cafea, apoi urc câte două trepte deodată până în camera lui Jacob unde îmi stă inima în loc când văd că patul lui e gol, așternuturile lui sunt date la o parte și domnul Blinkers e pe jos. Mă uit sub pat și în dressing după orice indiciu care să-mi spună unde ar fi putut să dispară. Nu îi văd pijamaua și nimic care să-mi spună unde e băiețelul meu.

— Jacob! strig iar, alergând la parter unde Daniel fuge de colo-colo, deschizând șifoniere și țipând după fiul nostru în liniștea oribilă din casa cea goală.

— Verific la subsol. Tu uită-te în curtea din spate.

Coboară scările în fugă.

Trag atât de tare de ușa glisantă care dă în curte încât aproape că o rup înainte să fug urlând „Jacob!” iar și iar, dar în zadar.

Încep să transpir, deschid poarta și ies desculță în fața casei. Crenguțe mă înțepă în tălpi, dar nu simt nicio durere. Stau în mijlocul străzii și

plâng după Jacob.

Aud cum se izbește o ușă, dar Daniel vine alergând spre mine, cu teamă în ochi.

— Nu-l găsesc nicăieri!

Îmi vibrează telefonul în mână.

Primesc un mesaj de la un număr privat.

Lipsește ceva?

Cad în brațele lui Daniel și încep să bocesc cu zgomot, atât de tare încât abia mai pot respira. Apoi îi arăt mesajul.

Se uită la ecran, apoi la mine. Se strâmbă confuz.

— Ce înseamnă asta?

— Sun la poliție!

Apăs pe „9” când aud lătrături și îi văd pe Roscoe și Emily venind spre noi, trei case mai încolo. Sper din tot sufletul să îl văd pe Jacob după câine, dar nu e nicăieri.

Emily se grăbește spre noi.

— Sarah, ce s-a întâmplat? îl plimbam pe Roscoe și am auzit un țipăt.

— Jacob a dispărut! Nu era în pat, și nu îl găsim nicăieri!

Ezra iese pe verandă și duce mâna la ochi din cauza soarelui. Îl apuc de braț pe Daniel.

— Omul ăla știe numele lui Jacob. Am vorbit cu el aseară când ai fost plecat. Mă duc la el chiar acum. Tu sună la poliție!

Împing telefonul spre Daniel.

— Vin cu tine, zice Emily, dar când face un pas înainte, Roscoe trage tare de lesă, mergând undeva în spatele nostru.

— Mami? aud eu.

Mă întorc imediat. Tara și Cody sunt pe veranda ei. Jacob stă lângă ei.

Fiul meu îmi observă fața plină de lacrimi și cascade gura. Eu și Daniel fugim amândoi spre el. Roscoe latră și mai tare și o trage pe Emily pe gazonul Tarei în timp ce eu îl iau în brațe pe Jacob și-l strâng atât de tare că țipă.

— Mami, ce e? întreabă el.

Slăbesc puțin strânsoarea, dar nu prea mult.

— Am crezut că ai dispărut!

Îmi curg iar lacrimi din ochi. Nu le pot opri.

Daniel își pune brațele în jurul nostru și își lipește pieptul de obrazul

meu, unde îi simt inima bătând tare.

— Mă bucur așa de mult că totul e bine, zice Emily, încercând în zadar să îl oprească pe Roscoe să mai sară pe Jacob, care îl aduce și pe câine în îmbrățișarea noastră de familie.

— Doamne, îmi pare așa de rău.

Tara își acoperă gura cu mâna.

Jacob se retrage din brațele noastre.

— M-am pregătit singur, mami. Tu dormeai pe canapea și nu am vrut să te trezesc.

Acum, fiul meu frumos începe să plângă.

— Am făcut un lucru bun. Am crezut că o să te bucuri.

Îl iau de mână.

— Scumpule, nu poți să pleci așa fără să ne spui mie și lui tati unde ești. Să nu mai faci asta niciodată. Ai înțeles?

El dă din cap solemn, și Daniel îl ceartă cu severitate.

— Chiar ne-ai speriat, Jake. Să ne spui mereu unde pleci, chiar dacă dormim.

Tara stă cu ambele mâini la piept. E palidă și mai are un pic și începe să plângă.

— A bătut la ușa noastră. Am crezut că știți că e aici. Nici nu știu ce să spun, Sarah. Îmi pare extrem de rău.

O studiez pe Tara, căutând o fisură în masca ei, vreo dovadă că a făcut asta intenționat, dar nu văd în fața mea decât o mamă care este cu adevărat îngrozită de ce a provocat fără intenție.

Nu contează asta. Nu-mi pasă cum se simte ea. Acum, nu îmi pasă decât de faptul că Jacob e în siguranță. Îi mângâi fața și mă uit în jos la hainele lui. Poartă șosete diferite și are tricoul pe dos.

— M-ai speriat așa de tare. Dar sunt foarte mândră de tine că te-ai îmbrăcat și te-ai pregătit pentru școală.

Mă chinui să îmi mențin tonul egal, pentru că încă mai urlu în sinea mea, gândindu-mă că viața pe care am știut-o până acum s-a terminat.

— Unde ți-ai pus pijamaua?

— În spălătoria de la parter, ca să fie spălată.

Băiatul meu puternic și dulce încearcă să fie de ajutor, să fie mai independent și să se gândească și la alții.

Emily se apropie și le dă lui Jacob și Cody câte o gustare de câine. Cody

arată la fel de șocat ca Jacob.

— Puteți să îl faceți pe Roscoe să șadă, băieți? întreabă Emily.

— Roscoe, șezi, zic ei la unison.

Căinele îi ascultă și băieții chicotesc. Pentru ei, această traumă s-a terminat. Eu s-ar putea să n-o uit niciodată.

Daniel pune un braț pe umerii mei.

— Totul e bine când se termină cu bine.

Mă încordez, aducându-mi aminte de mesajul zeflemitor. Cum poate să zică asta? De ce e mereu atât de imparțial?

Lipsește ceva?

Da, îmi lipsește ceva. Îmi lipsesc multe. De ce și-a lăsat telefonul acasă azi-noapte? La cât a ajuns acasă? Nu pot să menționez asta în momentul de față, în prejma vecinilor și a copiilor. Dar îi dau mâna la o parte de pe umăr.

— Tu mi-ai dat mesaj azi-dimineață? o întreb pe Tara și vocea mea sună tăioasă și acuzatoare.

Sunt supărată pe toată lumea și nu pot să ascund asta. Femeia mijeste ochii.

— Nu. Nu am numărul tău. Probabil ar trebui să facem schimb de numere, acum că stau să mă gândesc. Oricum, aș fi bătut imediat la ușa ta dacă aș fi știut că nu tu l-ai trimis pe Jacob.

Fața ei poartă o mască vinovată convingătoare.

— Îmi pare atât de rău. Eu... nici nu pot să-mi imaginez. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi reacționat exact la fel. E cel mai groaznic coșmar al unei mame.

Abia poate să îngaime ultimele cuvinte și începe să plângă.

Par rece și agresivă. Nu e nici opt ceasul și deja a fost o dimineață infernală.

Emily lungește lesa lui Roscoe și vine la mine.

— Ești bine, Sarah? întreabă ea încet. Știu că nu e același lucru, dar după ce Roscoe a fugit odată pe ușă și a luat-o spre pădure, au trecut câteva ore până când am putut să respir din nou.

Dau din cap. Exact asta este. Îmi țin respirația. Revăd totul în minte. Nu doar groaza că aș fi putut să îmi pierd fiul, ci fiecare întâmplare amenințătoare care a avut loc de când am sosit noi vineri – camerele ascunse, domnul Blinkers, intrusul din grădină, camera care a fost mișcată, mesajele.

Daniel s-a dus la Jacob și Cody. Măinile lui mari îl mângâie pe cap pe fiul nostru. Simt cum mi se face grață și am nevoie de un moment ca să îmi revin. Încă îmi pompează adrenalina în vene.

Mă uit în jur. La Tara, Emily, veranda lui Ezra de vizavi unde nu mai stă să se uite la noi, și la soțul meu care dă la o parte fiecare grijă a mea și dispare din nou la fel cum a făcut în Vancouver. În cine pot avea încredere în Blossom Court? Și dacă nu pot avea încredere în soțul meu, atunci ce fac?

Îmi aduc aminte de camerele din fața casei, pe care ar fi trebuit să le verific în clipa în care am aflat că Jacob nu mai era. L-aș fi văzut plecând din casă. M-am panicat și am presupus ce era mai rău, așa cum fac mereu.

Te văd.

E o amenințare în aceste cuvinte, care mocnește aproape de suprafață. O să încep prin a vorbi cu Daniel imediat ce intrăm în casă.

Din fericire, sunt în picioarele goale, așa că am o scuză să mă duc în casă.

— Voi luați-o spre școală, bine? O să mă încalț și vă prindem din urmă.

Tara dă din cap și rămâne cu Emily, Roscoe și Cody. O văd pe Emily punând un braț pe umerii Tarei, probabil ca s-o asigure că totul a fost doar un accident și că nu a fost vina ei.

Mă întorc spre Jacob, care încă arată neliniștit și vinovat.

— Haide, scumpule. Să intrăm și poți să-ți pui niște unt pe pâine în bucătărie. Apoi te duc la școală.

Face ochii mari la mine.

— Cu un cuțit?

Daniel zâmbește.

— Un cuțit de unt, amice. Îl găsești în sertarul de sus în insula din bucătărie.

Cuțitele ascuțite sunt puse bine într-un suport din lemn înalt pe blat pentru ca Jacob să nu ajungă la ele, așa că nu îmi fac griji când fuge în bucătărie, cu umerii lui mici dați pe spate de mândrie. Până și un mic pas spre independență îl face să fie mai încrezător.

Daniel închide ușa după noi.

— Ce intens a fost.

— Daniel. Ar fi putut să se întâmple ceva teribil adineauri. Știu că nu s-a întâmplat, dar totuși. Iar bărbatul de peste drum, Ezra, e ciudat. Știe cum îl

cheamă pe fiul nostru. Dar nu despre asta vreau să vorbesc.

Îi citesc neliniștea în ochi.

— Mesajul ciudat pe care l-ai primit? Lipsește ceva?

— Știi ce înseamnă? Cine l-a trimis?

Mă uit la el cu atenție.

El ridică din umeri.

— N-am habar. Sincronizarea e ciudată, dar probabil a fost un spam. Te-ai înscris la vreun program de loialitate sau ceva de genul?

— Nu.

Mesajul nu era singurul lucru care mă deranja.

— Arăți de parcă ai dormit în hainele astea. La cât s-a terminat ședința cu șeful tău?

— Am ajuns foarte târziu. Pe la unu. Îmi pare rău. Eu și Steve, șeful meu, ne-am înțeles foarte bine și am stat de vorbă mult timp. Am fost la un local gen Fox and Kirkin.

Își trece o mână prin păr.

— Poți să-l suni dacă nu mă crezi.

Vreau să-l cred. Unde altundeva ar fi putut să fie? Nu știe pe nimeni aici.

— Nu o să-l sun pe șeful tău.

Oftez, dar nu îl las să scape așa ușor.

— Dar sunt nervoasă, Dan. Nu doar că ne-ai lăsat aici ore întregi, și ți-ai uitat telefonul, dar de ce a vrut șeful tău să te vadă într-o seară de duminică?

Întinde mâna spre mine, dar mă dau înapoi. Expiră și zice:

— Am prima întâlnire cu un client cu o firmă de inginerie aerospațială în după-amiaza asta, și Steve nu vine la birou azi. A vrut să ne vedem în persoană și să-mi dea mai multe informații. Sunt un idiot pentru că mi-am uitat telefonul aici.

— De ce nu ai împrumutat telefonul lui Steve ca să mă contactezi? Măcar ca să-mi spui că o să vii târziu acasă.

— Nu gândeam. Am fost distras.

Mă uit urât la el.

— Nu te-ai gândit la mine. Ca de obicei. Te gândești doar la tine.

Clatină din cap.

— Nu a fost intenționat, Sarah. Scuze. Doar că... mă concentrez pe un nou început. Și am dat-o în bară.

— Mutatul aici se presupunea că avea să schimbe asta. Ai promis că nu o să te mai lași acaparat de serviciu.

— Știu. Or să se schimbe lucrurile. Ți promit. Nu se va mai repeta.

Încearcă iar să mă îmbrățișeze, dar îl evit.

Nu am energia să vorbesc în dodii cu el, dar nu am terminat încă. Trebuie să-i spun ce s-a petrecut noaptea trecută.

— Cineva a mișcat camera din laterala casei.

— Mă duc acum să verific.

Fir-ar.

— Nu e nevoie. M-am ocupat eu de ea.

Nu vreau să știe că am îndreptat camera spre casa Tarei.

El dă din cap.

— Îmi pare foarte rău pentru azi-noapte, scumpo.

Își dă părul de pe frunte.

— Te rog dă-mi o șansă și o să îți arăt că mă descurc mai bine. Nu o să îți pară rău.

Se uită la ceas și se strâmbă.

— Trebuie să mă duc să mă schimb. Nu ar trebui să întârzii în prima zi.

Se apleacă și mă sărută. Ezit și mă uit la el, la soțul pe care îl am de cincisprezece ani, la bărbatul idealist care s-a lăsat într-un genunchi în cafeneaua în care ne-am întâlnit pentru prima dată și mi-a zis că vrea să aibă grijă de mine pentru totdeauna. Încă mai simte la fel? Eu mai simt la fel? Nu mai știu nimic. Dar îl las să mă sărute, apoi fuge sus.

După ce mă spăl pe dinți, nu mă mai deranjez să mă schimb de colanți și de bluza în care am adormit, și îl încurajez pe Jacob să își ia șosete la fel, o pereche curată de pantaloni și să-și pună tricoul cum trebuie. Apoi aștept cât de răbdătoare pot la intrare. Jacob a decis că acum este momentul să își lărgească șireturile de la încălțăminte ca să încerce să le lege, degețelele lui chinându-se. Într-un final, ajungem afară unde Daniel tocmai scoate mașina pe alee și ne face cu mâna. Eu și Jacob traversăm repede strada Lilac, facem stânga pe strada Daisy și apoi ajungem la școala Blossom Court fix când sună primul clopoțel. Este nerezonabil de cald, și aerul umed mi se lipește de piele și mă mănâncă.

Tara își mușcă buza când ne alăturăm ei, lui Cody, Emily și Roscoe la poarta de la intrare. Presupun că Emily a mers cu ei tot drumul până la școală. În panica de mai devreme, nici n-am observat că Tara poartă

lănțișorul ăla nenorocit cu pandantiv de la Unique pe care l-am văzut aseară în dormitorul ei. Mă întreb dacă a făcut-o intenționat.

— Te simți mai bine? mă întreabă Emily pe un ton blând.

Oftez.

— Presupun că da. Mă bucur doar că Jacob e bine. Tara se uită la mine cu ochii umflați de la plâns.

— Îmi pare atât de rău. Nu o să se mai întâmple niciodată.

Nu, nu o să se mai întâmple, mă gândesc eu, dar dau din cap și atât.

Copii și părinți trec pe lângă noi, și Emily zice:

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru elevul din după-amiaza aceasta. S-au înscris mulți copii anul acesta. Să aveți o zi bună, băieți!

Face cu mâna și pleacă pe trotuar împreună cu Roscoe.

Eu și Tara îi ducem pe băieți spre partea din spate a școlii ca să se poată alătura colegilor. Ceilalți părinți sunt și ei acolo. Mi-ar plăcea să mă despart de Tara pentru o clipă și să întâlnesc și alți părinți, dar ea stă lipită de mine ca o lipitoare.

— Acolo e Valerie.

Arată spre o femeie micuță de culoare cu o mapă în mână, care stă în fața unui șir de copii mici.

— Haide. O să-ți fac cunoștință. Nu vreau ca profesoara lui Jacob să creadă că eu și Tara suntem cele mai bune prietene, că poate să vorbească cu Tara despre Jacob, dar deja e lângă profesoară, așa că nu am de ales și trebuie să vin și eu.

— Valerie, ea este Sarah Goldman, mama lui Jacob.

— Încântată de cunoștință, spun eu și întind mâna. Jacob e foarte entuziasmat că o să fie în clasa dumneavoastră.

Mă gândesc dacă să menționez comportamentul lui agitat din trecut și problemele cu atenția, dar când îl văd cum se înghionțește cu Cody la rând și arată atât de fericit, decid să îl las să aibă parte de începutul nou de care are nevoie.

— Suntem încântați să îl primim.

Valerie zâmbește spre mine și apoi bate din palme.

— Bine, prieteni. A venit timpul să spuneți bună dimineața persoanei din fața și din spatele vostru.

Îmi place imediat energia ei. După ce ne sărutăm băieții de la revedere și privim cum clasa lor intră înăuntru, eu și Tara o luăm împreună spre partea

din față a casei.

Arăt spre lăntișor.

— E drăguț, comentez eu.

Se uită în jos la el.

— Mersi.

— De unde l-ai luat?

Mijește ochii puțin, dar apoi ridică din umeri.

— Nu îmi mai aduc aminte.

Mda. Mă foiesc pe picioare și mă uit în jur, ca și cum absorb scena înainte să spun:

— Mi-aș dori ca Daniel să fi venit și el la prima zi de școală a lui Jacob. E bine pentru un copil ca tatăl lui să participe la evenimentele importante, nu crezi?

— Mhm, e tot ce primesc drept răspuns, dar dacă crede că asta o să mă oprească, se înșală.

— Nick se implică cu școala? întreb. Trebuie să fie greu având în vedere că e plecat.

Zâmbesc ca să arăt că nu sunt băgăcioasă, ci doar caut solidaritate. Ai crede că ar fi mai directă după dezastrul de azi-dimineață. Nu poate să îmi dea măcar o informație?

Se întoarce spre mine, cu ochii mari și neutri.

— De fapt, eu și Nick suntem separați.

— Separați?

E un cuvânt interesant. Separați pentru că soțul ei e la închisoare?

Nu răspunde la început, doar își aranjează geanta pe umăr. Într-un final, spune:

— Eu trebuie să fug. Trebuie să mai ajung undeva în dimineața asta.

În ochii ei văd o umbră, genul pe care sunt obișnuită să o observ și să o surprind cu camera foto.

— Totul e bine? întreb.

— Da, sigur, răspunde Tara, dar zăresc grimasa rapidă care îi face colțurile gurii să se lase în jos.

— Înainte să pleci, putem să facem schimb de numere? Pentru orice eventualitate? întreb.

— Bineînțeles, răspunde. Dă-mi numărul tău, și îți dau mesaj cu al meu.

Dictez cifrele, pe care le trece în telefon, apoi pleacă repede de parcă cu

o rețineam. Pentru prima dată, ea încearcă să scape de mine. Și repede.

Când ajung acasă și am toată casa pentru mine, îmi dau seama că nu am mâncat micul-dejun. Îmi pregătesc niște brânză și covrigei și mă așez pe canapea cu telefonul în mână. Privirea mi se oprește la aplicația cu camerele de supraveghere. Becul din laterala casei încă este îndreptat spre bucătăria Tarei. Urăsc că știe mai multe despre mine decât știu eu despre ea. A venit timpul să schimb asta.

Filmulețul e destul de neclar, dar se vede bucătăria luminoasă, care e goală, și un laptop pe masă. Îmi vine o idee. Rar intru pe Facebook, nici măcar nu l-am mai accesat de când am ajuns aici. Îl foloseam mai mult ca să comunic cu mamele foștilor colegi ai lui Jacob de la școala privată unde părinții chiar se implicau. Îi trimit Tarei o cerere de prietenie. Un minut mai târziu, acceptă.

Apoi primesc un mesaj. De la un număr necunoscut.

Mă cuprinde groaza. Deschid mesajul.

Sunt eu, Tara. Sper că prima zi a lui Jakey o să fie minunată. O zi bună!

Îi răspund la mesaj:

Mersi! Și ție la fel!

Dar apoi îmi pică fisa. O singură persoană i-a mai zis fiului meu „Jakey”, și acea persoană e Holly.

18.

Holly

Înainte

În timp ce Holly pleacă cu bicicleta de la familia Goldman și se îndreaptă spre punctulețul de pe hartă unde se află Daniel, începe să aibă dubii. Chiar e atât de rău dacă Daniel primește dansuri în poală într-un bar mizerabil? Dacă Sarah știe și nu are nicio problemă cu asta? Și care e treaba cu aplicațiile de cryptomonedă și mesaje secrete? Totul protejat cu parolă. Au legătură între ele? Holly e hotărâtă să afle.

Dorința de a o proteja pe Sarah o determină să pedaleze timp de patruzeci de minute prin labirintul de dreapta și stânga pe străzi rezidențiale, ceața deasă ascunzând drumul din fața ei până când ajunge la autostrada aglomerată. Mașinile trec în viteză pe lângă ea, și părul care nu e acoperit de cască o lovește peste față. În sfârșit, la aproape nouă jumate seara, face dreapta pe strada Seymour de pe Robson și își duce bicicleta pe trotuar până vede un indicator magenta neon pe care scrie „Pinky’s” la intrarea în bar.

Își dă jos casca, își scutură părul și își leagă bicicleta și casca în fața clubului unde un paznic imens blochează ușa, abia aruncându-i o privire când vine în fața lui.

— Cât costă intrarea? întreabă ea, încercând să sune ca și cum face asta tot timpul.

El o examinează din cap până-n picioare.

— Ce cauți aici?

— Vreau să intru în club. Care e problema?

Dându-și seama că s-ar putea să creadă că e minoră, Holly bagă mâna în rucsac și-și caută portofelul.

— Am buletinul la mine.

— Nu-mi pasă de buletinul tău. Ce ar fi să-ți iei bicicleta și să te întorci

în cartierul de șmecheri de unde ai venit?

De-a dreptul confuză și supărată, Holly nu se mișcă din loc. Are tot dreptul să meargă la un club de striptease dacă asta vrea. Și asta îi și spune.

— Nu e genul tău de club.

Ce nesimțit. Dar nu are ce să facă de vreme ce namila asta de om o împiedică să intre. Poate dacă și-ar fi băgat niște copănele de pui în sutien și s-ar fi încălțat cu pantofi stileto, ar fi fost genul ei de club.

Se întoarce la bicicletă și verifică aplicația de pe telefon unde punctulețul roșu arată că Daniel încă se află acolo. Oftează și tocmai e pe punctul de a descuia bicicleta și a renunța în seara asta când observă doi bărbați îndesați care vin pe aleea de lângă club. Lungește gâtul și îi vede intrând pe o intrare din spate. Apoi verifică să vadă dacă tâmpitul ăla de paznic se uită la ea. Nu. E distras de cineva care intră în club, un bărbat înalt într-un costum negru elegant.

Holly aleargă pe alee, direct spre ușa din spate, unde mai găsește un paznic la intrare. Securitatea parcă e exagerată pentru un club de striptease de doi bani.

E întuneric aici, așa că abia îl vede pe bărbat, care e chiar și mai intimidant decât cel din față. Se uită la ea dezgustat ca și cum e o bucată de carne blocată între dinții cuiva.

— Ce cauți aici? întreabă el, încrucișându-și brațele groase și sfredelind-o cu privirea.

— Încerc să găsesc intrarea pentru angajați. Sunt nouă, încep azi.

— A, da? face bărbatul, uitându-se la ea din cap până în picioare. Ai greșit ușa.

Ea înclină capul spre ușă.

— Asta e intrarea, nu?

— Clubul de striptease e în față, dulceată. Asta e intrarea la celălalt club.

Holly ridică din sprâncene.

— Celălalt club?

— Uite, răspunde bărbatul. Cine e șeful tău? Asta e tot ce trebuie să știi? Pe cine ai venit să vezi?

Ea se gândește puțin, apoi răspunde, întâlnindu-i privirea.

— Daniel Goldman.

— Așteaptă aici.

Bărbatul deschide ușa și intră. Pune piciorul în ușă ca să nu se închidă.

Se uită înăuntru și vede un nor de fum deasupra unei mese rotunde unde cinci bărbați joacă cărți. Scrumiere, jetoane de poker și bani în mijlocul mesei. Toți bărbații se întorc spre ea, fiecare îmbrăcat cu un costum scump, cu expresii serioase pe fețele bronzate. Pare o scenă scoasă dintr-un film prost cu mafioți, ca un clișeu, încât aproape că izbucnește în râs.

Dar când Daniel iese dintr-o cameră laterală, îi dispare tot amuzamentul.

Face ochii atât de mari încât mai au puțin și-i iese din cap.

— Holly? Ce naiba faci tu aici?

Fiecare mușchi al corpului ei se încordează. Daniel arată mai mult înfricoșat decât supărat.

— Eu... eu...

Tot ce vrea să spună pare prostesc.

— Nu ar trebui să fii aici, zice el.

Se freacă pe față cu ambele mâini.

— Pleacă odată.

Vorbește pe un ton dur. Vorbește cu ea așa cum vorbește tatăl ei ori de câte ori ar trebui să tacă, ori de câte ori este desconsiderată. Dar, de data asta, nu o să îi permită unui bărbat să-i spună ce să facă. Se ține fermă pe poziție în ușă.

— De ce joci cărți în spatele unui club de striptease?

— Nu e ceea ce pare, susține el și se uită în spate la camera plină de fum.

— A, nu? Poate că îmi explică Sarah atunci?

Daniel oftează și i se pleoștesc umerii.

— Uite, hai cu mine undeva ca să vorbim în liniște, bine?

Ea dă din cap și îl urmează pe o alee, fix până lângă un tomberon. Mirosul îngrozitor o face să i se facă greață, dar se abține. Simte cum îi crește pulsul.

Se întoarce spre ea mânios.

— Nu înțeleg de ce ești aici. Cum ai știut unde să mă găsești?

Farurile unei mașini care trece pe strada Seymour luminează aleea pentru câteva secunde. Se vede pe chipul lui Daniel că e alarmat.

— Sarah știe unde ești? întreabă el.

— Nu. Sarah știe unde ești *tu*? îi dă ea replica.

Se uită la ea cu furie în ochi și maxilarul încordat de supărare.

— O să-i distrugi pe Sarah și Jacob dacă pomenești ceva despre asta.

Astea sunt chestii de adulți. Tu ești un copil.

Îi fierbe sângele în vene. Cum îndrăznește să o submineze? Chiar crede că doar de asta e nevoie ca să o sperie? De o insultă? Se înșală. Nu e decât un alt bărbat patetic care crede că un costum din trei piese îl urcă pe un pedestal, care crede că poate să ducă o viață dublă.

— Sunt mai inteligentă decât crezi tu, Daniel, zice ea, încrucișându-și brațele. Despre ce e vorba? Scoți fete la produs sau faci pariuri ilegale? Sau amândouă? Vreau doar să am toate detaliile corecte pentru când o să îi povestesc soției tale.

Se dă suficient de aproape de el încât vede cum încep să i se formeze broboane de transpirație pe frunte.

El își pleacă capul.

— Nu face asta, șoptește el. Te rog. Promite-mi că n-o să-i spui nimic.

Ridică capul, copleșit de vină.

— Promite-mi chiar acum.

Holly nu se poate abține să nu simtă o urmă de simpatie. Dar orice face el e greșit și probabil periculos. Mai rău decât atât – e secret.

— Dacă vrei să iau măcar în calcul ideea de a tăcea, va trebui să îmi explici, spune ea. Dacă nu, Sarah o să afle totul.

Strânge mâinile pumn pe lângă corp.

— Te-am văzut când te-ai certat cu Charlie Lang la petrecerea organizată de familia Fielding. E implicat în mica ta afacere ilegală de aici?

Bărbatul face ochii mari.

— De cât timp mă urmărești?

— Suficient de mult încât să știu că nu ești cine crede soția ta că ești.

Rămâne șocată când Daniel își duce mâinile la față. Plânge. L-a făcut pe acest bărbat adult să plângă.

— Nu scot fete la produs, zice el printre degete. Vreau să fie clar asta. E o afacere doar pentru bărbați. Nu e implicată nicio femeie. Nu aș face asta.

— Păi, e bine atunci. Sunt sigură că Sarah o să fie încântată să audă asta.

Dar, în secret, Holly e ușurată că e vorba de pariuri și nu de cealaltă posibilitate. Începe să pună piesele cap la cap, pornind de la cearta pe care a auzit-o din firida de la Clubul Canyon, când Daniel i-a zis lui Charlie că lucra la ceva și că mai avea nevoie de puțin timp, și terminând cu aplicațiile de cryptomonede și mesaje secrete de pe telefonul ascuns.

— Iată ce cred eu, concluzionează ea. Faci afaceri ilegale împreună cu

Charlie Lang.

Așteaptă până când bărbatul se adună și se îndreaptă de spate.

— De unde îl cunoști pe Charlie Lang?

— De la tata. E un investitor al Health ProX.

În acel moment își dă seama. S-ar putea să fie și mai rău decât a crezut ea.

— Și tata e implicat? întreabă înainte să stea să se gândească de două dori.

Holly nu e sigură că vrea să audă răspunsul, dar e prea târziu acum.

Din fericire, Daniel clatină din cap. Se uită în jurul tomberonului și își coboară vocea.

— Holly. Am datorii. Multe. M-am afundat prea mult ca să mai scap, și nu pot să le distrug viețile lui Sarah și Jacob. Trebuie doar să termin ce am început, și ei nu au de ce să afle. Odată ce scap, nu o să mă mai întorc aici niciodată. Nu trebuie să te bagi. Nu ai cum să înțelegi.

Dar înțelege. Și ea a făcut lucruri teribile. Lucruri despre care nu ar vrea ca tatăl ei sau Sarah să afle vreodată.

În acel moment, îi atrage atenția ceva din capătul aleii. Un păr lung și șaten care trece pe lângă zidul din cărămidă al salonului de tatuaje de lângă Pinky's. Nu, e imposibil. Nu se poate.

Holly se concentrează din nou pe bărbatul distrus din fața ei.

— Ascultă, Daniel, zice ea. Cel care are de făcut o alegere aici nu ești tu. Ci eu. Așa că ai face bine să începi să vorbești.

19.

Sarah

Acum

Tara i-a spus *Jakey* fiului meu, numai Holly a mai făcut asta. Cine e femeia asta? Și ce urmărește?

Continui să investighez viața Tarei. Mă uit peste lista ei mică de prieteni pe Facebook. Nu recunosc niciun nume și Cody nu apare în nicio poză. Sunt fotografiile cu mobila pe care a reînvisat-o și cu exerciții fizice. Postările ei sunt nevinovate și puține: cărți, filme și rețete vegetariene. Mă uit apoi la grupurile în care e: yoga, gătit și decor interior. Dar jos e un grup în care suntem membre amândouă – *Mama știe cel mai bine*, un grup pentru părinți extrem de popular în care e înscrisă aproape fiecare mamă pe care o cunosc.

Eu nu am postat niciodată acolo, dar aveam obiceiul să îl urmăresc, citind fiecare postare pe care o găseam despre băieți cu multă energie ca să descopăr strategii și un simț de camaraderie. Scriu numele Tarei în bara de căutare și îmi apar câteva postări. Cele mai multe fac reclamă la mica ei afacere – Designul Tarei – și cer recomandări de medici pediatri și dentiști în Blossom Court.

Dar una dintre postări mă face să mă opresc. Îi răspunde unei mame care are un băiat cu alergii.

Nepotul meu e alergic la arahide, așa că evităm dulciurile și zahărul extrem de procesat. Ne place mult roșcova în locul ciocolatei. Să încercați!

Nepotul, nu fiul. Intuiția mea a fost corectă. Tara minte legat de cine este. E mătușa lui Cody, nu mama lui. Deci cine sunt părinții lui? Și unde sunt? Și de ce minte privind relația ei cu băiatul?

Caut în toate postările și pozele ei încă o dată orice indiciu cum că a locuit în Vancouver, sau că o cunoaște cumva pe Holly. Nu găsesc nimic, dar îmi apare o notificare pe pagină. Când dau click pe ea, e o postare de la fratele meu, Nathan. O cină de Sabat⁽⁵⁾ cu mama și familia lui la el acasă în

Burnaby.

Mi-e dor de sora mea mai mare, a comentat el și m-a etichetat.

Și mie mi-e dor de el. Mi-aș dori ca relația noastră să fie de așa natură încât să îi pot cere sfaturi, dar nu a fost niciodată așa ceva între noi. Nu ne-am arătat niciodată slăbiciunile unul față de celălalt. Ascundem totul, unul față de celălalt și uneori față de noi înșine.

Sună la ușă. Înlemnesc, apoi mă uit pe cameră să văd cine e la intrare. E doar compania de transporturi cu restul lucrurilor noastre din Vancouver.

Camionul este imens, și când doi bărbați forțoși deschid ușile din spate și dau drumul unei rampe, nu sunt sigură că vreau aici toate lucrurile noastre din Vancouver. Sunt o parte dintr-o viață pe care am lăsat-o în urmă, sau pe care îmi doresc cu disperare s-o las în urmă. De vreme ce casa închiriată e mobilată, am vândut toate canapelele, scaunele, paturile și șifonierele din casa de pe strada Cliffside, așa că aceste cutii conțin amintirile noastre, haine, jucăriile lui Jacob și toate pozele pe care le-am făcut în viața mea, cu excepția celor cu Holly.

Deschid ușa de la intrare pentru ei și mă duc în capătul verandei ca să nu le stau în drum oamenilor în timp ce cară lucrurile în casă. Dar în același timp sunt cu ochii pe ei.

Peste drum, perdelele albe ale lui Ezra se dau la o parte și știu că se uită la mine. Nu știu de ce. Arunc o privire casei Tarei, care e goală deoarece nu a venit deloc acasă azi.

Apoi o zăresc pe Emily, care îl plimbă pe Roscoe pe trotuar spre ravenă. A zis că numele ei de familie este Lawrence. Poate că o să o caut și pe ea nițel. Mă sprijin de peretele de pe verandă și scot telefonul. Sunt atentă când la cei de la firma de mutări care cară cutiile pe holul de la intrare, când la ce găsesc pe internet despre Emily. Site-ul ei web este curat și simplu, prezintă detaliile diplomei ei de profesorat de la Universitatea Bishop și declarații pozitive din partea a trei părinți foarte mulțumiți, care laudă răbdarea și creativitatea lui Emily față de copiii lor. Poate că firea ei bună și prietenoasă chiar este sinceră.

Nu știu cât timp stau pe verandă, gândindu-mă și nefăcând mare lucru, în timp ce bărbații intră și ies din casă, când unul vine la mine și spune:

— Doamnă Goldman? Am terminat.

Le mulțumesc și mă uit la ei cum izbesc ușile, se urcă în camion și pleacă. Intru iar în casă unde cutiile sunt puse la perete pe holul de la

intrare. Nu am energie să despachetez. Stau în bucătărie cu telefonul lângă mine și mă întreb ce ar trebui să fac acum că Jacob e la școală toată ziua și Daniel e la noul lui serviciu.

Nu pot să iau decizii legat de asta în momentul de față pentru că, nu știu cum se face, dar deja e trecut de trei. Trebuie să mă duc la școala Blossom Court ca să-l aștept pe Jacob să iasă și să vorbesc cu profesoara lui despre prima zi. Pare ciudat că Tara nu mi-a dat mesaj și nici nu m-a sunat ca să îmi spună să mergem împreună sau că ne vedem la școală, după ce a petrecut mult timp lipită de mine în ultimele zile. Iar Daniel mi-a dat mesaj doar o dată ca să vadă ce face.

La început, mă simt singură în timp ce mă plimb pe lângă peluzele perfecte și casele mari din cărămidă care arată toate la fel. Dar în vreme ce parcurg străzi ca Willow și Magnolia, mă minunez de cât de sigur și curat pare totul. Trebuie să încetez să-mi mai fac griji. Poate că există o explicație logică pentru toate. Și, în plus, nu s-a întâmplat nimic, de fapt. Nu am fost jefuiți și nici atacați, sau... mai rău.

Daniel și poliția au dreptate. Fac din țânțar armăsar, văd semne de pericol care nu există. Această realizare mă calmează, și inspir aerul curat și rece în timp ce mă îndrept spre bulevardul Blossom Court. Fac dreapta. Lumini roșii pâlpâie în față.

Alerg spre școală în fața căreia e parcată o ambulanță. Cineva e cărat pe o targă afară din clădire.

20.

Holly

Înainte

— Neața, murmură Sarah, căscând, când intră în bucătărie marți dimineața.

Noul ei păr frumos e încâlcit și are cearcăne mari sub ochi.

— Te-ai distrat la focul de tabără de ieri cu prietenii tăi? întreabă ea și își toarnă din cafeaua pe care a făcut-o Daniel înainte să plece la serviciu.

Holly e surprinsă că nu a băut tot ibricul. Abia a reușit să doarmă după ce a intrat pe vârfuri la douăsprezece jumate în casă, cam la douăzeci de minute după Daniel. După ce l-a încurajat să dezvăluie marele secret pe care îl are față de Sarah, au plecat de pe aleea din spatele clubului de striptease și s-au dus la un alt bar din apropiere, o văgăună în care nu avea să îi recunoască nimeni. Au comandat amândoi câte o Cola, dar Holly abia dacă a băut din a ei. A ascultat povestea lui Daniel, atentă și îngrozită. I-a explicat cum dintr-un bărbat muncitor și familist dornic să urce pe scara profesională la serviciu a ajuns să fie manipulat ca să se implice în conducerea unui cerc de pariuri ilegale și cu mize mari.

L-a întâlnit pe Charlie la un cazinou, și s-au înțeles bine din prima. Charlie a fost cel care l-a recomandat pe Daniel comitetului de la Clubul Canvon. Daniel nu și-a dat seama de ce. Acum e prins în rețeaua de jocuri ilegale și îmbârligată a lui Charlie Lang, din care fac parte cei mai bogați și cei mai puternici membri ai Clubului Canyon. Și nu există nicio cale prin care să scape de datoriile față de Charlie.

— O să fie vai de mine dacă nu îi plătesc jumătate de milion de dolari lui Charlie sau nu recrutez mai mulți membri pentru jocurile lui de noroc.

S-a lăsat pe spătarul scaunului din piele roasă.

— Nu poți să spui asta nimănui, Holly. Te implor.

— Nu poți să-mi spui ce să fac, Daniel. Eu sunt în avantaj aici. Încă nu

știu ce o să fac. Trebuie să mă gândesc.

Bărbatul s-a uitat la verighetă. Fața lui era schimonosită de vinovăție și îngrijorare.

— Îmi iubesc familia mai mult decât orice, dar m-am afundat prea mult. Nu am cum să ies decât făcând ceea ce vrea Charlie. Dacă aș putea să rezolv treaba cu Charlie, o să găsesc o cale de scăpare. Și apoi nu o să mai am niciodată de-a face cu el. Jur.

— Juri? Deci promisiunile tale încă mai înseamnă ceva?

El oftează.

— Da, înseamnă. Ce vrei de la mine, Holly?

— Ce vreau eu este să găsești orice cale posibilă – vorbesc serios – ca să o faci pe Sarah să se simtă mai bine, pentru că trăiești în minciună și i-ai distrus viața.

— Bineînțeles că asta o să fac. Dar ce te interesează pe tine?

Cum de nu înțelege?

— Pentru că acum fac parte din familie.

Daniel se freacă între sprâncene.

— Ba nu. Nu ar trebui să te bagi în asta. Te rog, prefă-te că nu ai auzit niciodată de asta.

— Nu pot, Daniel.

Nu poate să mai lase încă un secret întunecat și rușinos să îi distrugă viața. Familia Goldman era singura ei șansă să aibă o familie adevărată. Și asta era asul ei din mânecă.

— Trebuie să faci ceva pentru mine.

El a părut speriat și s-a lipit și mai mult de masă.

Holly s-a aplecat deasupra mesei până când au rămas doar câțiva centimetri între ei.

— Va trebui să o convingi pe Sarah să mă angajeze ca bonă care locuiește cu voi. Nu doar pe timp de vară. Vreau să stau pe termen lung.

El se împotrivește.

— Cât de mult?

— Pentru totdeauna.

— Holly...

Ridică mâinile în semn de protest.

— Dacă nu, o să îi spun lui Sarah și o să vorbesc și cu poliția despre tot ce ai făcut cu Charlie. O vei pierde pe Sarah și o să ajungi la închisoare.

Holly a încercat să fie stăpână pe ea, dar avea pulsul foarte mare. Atât din cauza ultimatumului pe care l-a impus, cât și a viitorului în casa lor care era atât de aproape de ea încât mai că putea să îl atingă.

Bărbatul a albit de tot.

— Nu ai face asta.

— Ba da.

Nu era sigură dacă ar răni-o pe Sarah atât de tare, dar nu trebuia el să știe asta.

A funcționat pentru că el a închis ochii și a dat din cap.

— Bine. O s-o fac.

Pe cât de supărată este în dimineața asta din cauza înșelăciunii și a stupidității lui Daniel, rămâne totuși un tată, un bărbat care își iubește soția și fiul. Și această revelație o face pe Holly să se simtă prost din cauza amenințării pe care a făcut-o aseară. După ce au terminat de băut, i-a pus bicicleta în portbagaj și a dus-o cu mașina până pe strada Cliffside deoarece nu a vrut s-o lase să pedaleze singură prin întuneric. Au făcut în așa fel încât să nu intre pe ușă în același timp în cazul în care Sarah era trează și exista posibilitatea să îi vadă.

Apoi, în această dimineață, Alexis i-a trimis un mesaj concis.

Alexis: Plec cu cortul cu niște prieteni la Roberts Creek. Dacă îți pasă.

Sunt atâtea lucruri cu care trebuie să țină pasul, atâtea lucruri pentru care se simte prost încât nu știe ce să facă mai întâi. I-a răspuns lui Alexis, dar nu este de ajuns ca să se scuze pentru toate dățile în care a lăsat-o baltă.

Holly: Distracție plăcută! Te iubesc. Îți promit că ne vedem după ce te întorci.

Nu a primit niciun răspuns. Și nu vrea nici s-o mintă direct pe Sarah legat de focul de tabără la care ar fi trebuit să se ducă aseară, dar cum poate să răspundă sincer la întrebare? Nu răspunde decât:

— Mmm.

E confuză și i se face rău când se gândește la ce să facă în continuare. Dacă Daniel își ține promisiunea pe care i-a făcut-o, o să primească exact ce vrea: o să rămână la familia Goldman. Dar trebuie să îl ajute și ea pe Daniel înainte să își destrame familia. Nu are cum să scape de Charlie decât dacă aduce mai mulți oameni în jocurile lui de noroc, sau dacă plătește o sumă de aproape șase cifre pe care i o datorează lui Charlie. E o situație imposibilă... numai dacă nu o rezolvă Holly.

Dar acum trebuie să se concentreze pe Sarah. Tot ce face Holly, face pentru ea. A pierdut o familie; nu are de gând să stea cu mâinile în sân și să privească cum, încet – încet, se destramă noua ei familie.

— Am făcut niște planuri pentru noi, anunță Holly zâmbind, entuziasmată să vadă expresia lui Sarah după ce află ce surpriză a aranjat Holly pentru ziua de azi.

A pregătit-o înainte să se trezească Sarah.

— Jacob se spală pe dinți. M-am dus sus acum câteva minute

— Planuri? I-am promis lui Jacob că îl duc la Granville Island Water Park în după-amiaza aceasta. Mergem în fiecare an.

Sarah se așază la masă unde Holly nu a făcut decât să se uite la cereale.

— M-am gândit că am putea merge împreună.

— Am o altă idee.

Zâmbește.

— Jacob o să meargă la prietenul lui acasă, la Leo, ca să se joace cu el azi.

Sarah se uită imediat la ea.

— Cum ai făcut rost de numărul mamei lui Leo?

Sarah pare puțin enervată. Oare Holly a mers prea departe?

— A, am dat peste ei în weekend. Karen s-a prezentat și mi-a zis că ea și Jacob sunt prieteni buni, așa că am făcut planuri pentru astăzi.

Numai că nu s-a întâmplat chiar așa. A făcut rost de numărul mamei lui Leo uitându-se în agenda de pe telefon a lui Sarah în dimineața aceasta. A fost ușor. Telefonul stătea pe blatul din bucătărie. Sarah nici măcar nu are parolă la el.

Sarah se holbează la ea fără să vorbească.

Holly nu se poate opri din vorbit.

— Am făcut programare la manichiură și pedichiură pentru noi. Am vrut să fac ceva drăguț pentru tine pentru că tu mereu ai grijă de toată lumea. Inclusiv de mine.

Sarah pare că vrea să spună ceva, dar se oprește. Se trânteste la loc pe scaun și se freacă la ochi. Lui Holly îi vine s-o îmbrățișeze, s-o asigure că totul o să fie bine, dar trebuie să aibă grijă. Nu-și dorește decât ca totul să fie în regulă.

— E... foarte frumos din partea ta, Holly. Sunt de-a dreptul epuizată. M-am săturat să fiu singura care menține familia unită, și tu ești singura care

pare să observe că am nevoie de o pauză.

Holly o ia de mână.

— Nu știu cum este să fii mamă, și e clar că nu am avut niciodată un exemplu real. Dar să știi că ești o mamă extraordinară.

Sarah îi strânge mâna, apoi îi dă drumul și se ridică.

— I-ai zis lui Jacob că o să meargă la Leo? Abia aștepta să meargă la parcul de distracții, și nu vreau să îl dezamănesc.

Holly dă din cap.

— Se bucură că îl vede pe Leo. I-am zis să nu îți spună nimic despre asta înaintea mea.

Sarah devine serioasă.

— L-ai pus pe fiul meu să mintă?

Holly se simte groaznic. Planul ei de a o face pe Sarah să se simtă mai bine e un dezastru.

— Nu, nu aș face niciodată asta. Am vrut să fie o surpriză frumoasă pentru tine.

Sarah oftează.

— Bineînțeles. Doamne. Nu știu ce am. Îți mulțumesc, Holly. Sincer.

Umerii lui Holly se relaxează de ușurare.

— Cu plăcere. Vara asta trebuie să fie despre tine și pasiunea ta pentru fotografiat, mai știi? De asta mă aflu aici. Ai postat doar două poze pe Instagram, și sunt poze dinaintea verii. Nu am văzut nimic din ce ai făcut de când am început să am grijă de Jacob.

Nu mai spune nimic, deocamdată. Trebuie să se țină aproape de Sarah, să o țină de partea ei. Dacă ar afla vreodată ce riscuri își asumă Daniel în raport cu viețile lor, ar fi complet distrusă. Holly o s-o protejeze.

*

Sarah și Holly stau cu picioarele în ligheane cu apă fierbinte și spumă și se relaxează pe scaune de masaj. Sarah a condus, și când l-au lăsat pe Jacob acasă la Leo, Holly a fost ușurată că mama lui, Karen, doar le-a făcut cu mâna de pe verandă. Holly nu a vrut să fie prinsă cu minciuna despre întâlnirea lui Karen în weekend. Nu a întâlnit-o niciodată în persoană. I-a dat mesaj lui Karen pe telefon.

Au stat într-o liniște confortabilă în drum spre salon, și după ce Sarah a parcat afară și au intrat în spațiul răcoros care mirosea a lavandă, s-a văzut că Sarah s-a relaxat. Holly aproape că îi aude oasele cum oftează. Acum,

două fete stau pe scăunele în fața lor și încep să le maseze picioarele. Sarah tot bagă mâna în geanta pe care a pus-o lângă ea pe mânerul scaunului.

— Să știi că mama lui Leo are numărul meu în cazul în care vrea să mă contacteze.

— Cum am reușit să supraviețuiesc fără tine?

Sarah geme când îi sunt masate tălpile.

— Ai ajuns târziu azi-noapte.

Lui Holly îi crește pulsul.

— Te-am trezit?

Sarah clatină din cap.

— Puțin. Pentru prima dată, am adormit imediat la loc. Comentariul meu a fost doar o observație, nu te-am judecat.

Dacă ar avea o mamă, Holly presupune că așa ar fi o conversație cu ea. Blândă, îi va aduce aminte încontinuu că e deschisă să o asculte, dar fără să pună presiune pe ea să dezvăluie totul. Așa că îi dă lui Sarah ceea ce vrea.

— A fost plăcut să mă revăd cu niște prieteni.

— Și Alexis? Ai spus că și ea vine.

— Da, răspunde Holly.

Numără până la trei pentru ca următoarea întrebare să nu fie evidentă.

— Presupun că a fost bine să evadez pentru o noapte și să nu îmi fac griji unde o să locuiesc pe viitor.

Holly se uită în jos și așteaptă ca afirmația ei să își facă efectul, ca Sarah să îi spună că ea și Daniel au stat de vorbă chiar înainte să plece el la serviciu de dimineață.

— O, Holly. Știu că ai trecut prin multe. Atâta incertitudine.

Holly ridică privirea s-o vadă pe Sarah, care pare îngrozită, mușcându-și buza.

— Ai nevoie de bani? Dacă da, poți să-mi spui.

— Nu! sare Holly. Ești mai mult decât generoasă cu plata pentru îngrijirea copilului. Dar nu pot să stau prea mult fără să plătesc chirie și mâncând din mâncarea voastră. Nu vreau să-mi prelungesc prea mult șederea.

Ia o gură de apă cu castravete de pe măsuta de lângă scaun.

— Și trebuie să ai grijă de familia ta. Sunt sigură că e greu cu un singur venit.

Se oprește aici, sperând că astfel conversația o va lua în direcția pe care

o vrea ea, dar Sarah tocmai închide ochii în timp ce angajata o freacă cu sare pe picioare. Îi e greu să își dea seama cum a luat Sarah comentariul ei.

Femeia deschide ochii și se întoarce spre Holly.

— Știi ce vrei să faci la toamnă? o întreabă.

Vrea să nu mai plece niciodată de la familia Goldman. Acum că i-a spus-o clar lui Daniel, nu trebuie decât să facă să se adeverească. Dar e evident că Daniel încă nu a adus în discuție subiectul, așa că inventează ceva.

— S-ar putea să vorbesc cu profesorul de psihologie să lucrez pentru el și să fac un master în psihologie clinică, răspunde ea.

E o minciună sfruntată, dar arată că are inițiativă.

— Ai fi o psihologă minunată, spune Sarah. Reușești să vezi în sufletele oamenilor.

— Te văd pe tine, zice Holly.

Sarah îi întâlnește privirea. Își drege glasul.

— Și eu te văd.

Holly înghite în sec.

O oră mai târziu, oja roz aprins identică sclipește pe degetele de la mâini și de la picioare. La casă, Holly își scoate portofelul, dar Sarah pune cardul de credit pe masă.

— Fac eu cinste.

— Dar eu am făcut programarea. Sunt sigură că ai destule alte cheltuieli, nu? întreabă Holly, sperând ca de data aceasta să înțeleagă mesajul.

— Nu-ți face griji pentru asta, zice ea. Mie și lui Daniel ne merge bine. Mai mult decât bine, de fapt, zâmbește Sarah. Dacă Daniel își permite Clubul Canyon, clar pot să plătesc și eu pentru mani/pedi.

Acesta nu este comportamentul unei soții care bănuiește că soțul ei i-a ruinat. Sarah chiar nu are habar.

Pe drum să îl ia pe Jacob, Sarah fredonează cântecul din anii '90 care se aude la radio; Holly abia așteaptă să se termine ziua. I-a venit o idee legată de cum ar putea să îl ajute pe Daniel să scape de datoria față de Charlie Lang, dar încă nu a conturat-o în totalitate. E atât de pierdută în gânduri încât Sarah a deschis ușa, cu un picior afară din mașină ca să se ducă spre veranda lui Leo înainte ca Holly să observe. Nu o poate lăsa pe Sarah să vorbească cu Karen, așa că sare imediat.

— Îl iau eu pe Jacob. Rămâi aici.

— Mersi, zice Sarah, închizând ușa și bătând cu degetele cu manichiură

proaspătă în volan.

Holly îl ia pe Jacob, le face cu mâna lui Karen și băiețelului grasuț de lângă ea și îl ia de mână pe Jacob ca să-l conducă până la mașina Highlander, unde îi pune centura în scaunul lui special.

— Bună, mami!

— Bună, scumpule. Cum a fost la Leo?

— Am făcut înghețată!

Se linge pe buze acolo unde mai are niște urme de ciocolată.

— Aveam de gând să aduc și acasă, dar a trebuit s-o mănânc pe toată.

Sarah râde.

— Bineînțeles că a trebuit.

Parcurg cele trei minute până la casa de pe strada Cliffside, și când Sarah trage mașina în garaj, Holly este și surprinsă, și ușurată să vadă Audiul lui Daniel deja parcat acolo.

Sarah se încruntă.

— Ce ciudat!

Se uită la ceas.

— E abia patru și un sfert.

Sarah intră în antreul care dă spre casă și strigă.

— Dan? Ești aici?

El răspunde.

— Da!

Vine și el în antreu și Jacob îl îmbrățișează.

— O să fie partide de golf la Clubul Canyon în seara asta, așa că am plecat mai devreme de la serviciu azi.

Holly se uită la el, dar bărbatul refuză să-i întâlnească privirea.

— Tati! Am mâncat înghețată de ciocolată la Leo acasă!

Daniel îl sărută pe Jacob deasupra gurii.

— Delicios!

Jacob chicotește.

— Pot să mă uit la televizor?

— Du-te, scumpule, îl îndeamnă Sarah.

După ce Jacob a fugit, ridică degetele spre Daniel.

— Eu și Holly ne-am făcut unghiile.

— Drăguț.

Încă îi evită privirea lui Holly, dar asta nu o oprește.

— Eu și Sarah am avut o zi minunată. Foarte relaxantă. Și am avut o conversație mișto.

Daniel pălește.

— Despre ce ați vorbit?

Sarah îi face cu ochiul lui Holly, și apoi îi răspunde lui Daniel.

— Tu nu ai înțelege.

Holly râde.

— Știi tu, chestii de fete.

El înghite în sec și Holly vede cât se străduiește să zâmbească, dar au început să îi apară broboane de transpirație deasupra buzei de sus. Fata se întoarce spre Sarah.

— Îți mulțumesc din nou pentru că ai plătit pentru azi, Sarah, spune Holly cu subînțeles, uitându-se la Daniel. Chiar nu era nevoie.

Daniel se strâmbă.

— A fost plăcerea mea.

Sarah îl atinge pe braț pe Daniel.

— O să vii la cină?

— Nu pot. O să luăm și cina. E o chestie de promovare personală.

— Am crezut că ai spus că jucați golf, spune Sarah.

Bărbatul se înroșește pe gât, chiar deasupra gulerului.

— Da, e o chestie de promovare personală pentru toți membrii noi ai clubului de golf.

— Bine, atunci poți măcar să scoți tu vasele din mașina de spălat înainte să pleci? Nu m-ar deranja să mă întind puțin.

Daniel pare pe punctul de a refuza, dar Holly îi surprinde privirea și dă ușor din cap.

— Sigur.

O sărută pe obraz.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Și Sarah urcă scările, lăsându-i singuri pe Holly și Daniel.

— Te ajut eu cu vasele, zice Holly tare, în cazul în care Sarah o poate auzi.

Se duc amândoi la bucătărie, unde Daniel deschide mașina de spălat vase și apoi se sprijină de blat.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre seara asta, Holly, șoptește el pe un

ton dur.

— Dar trebuie. Sunt singura persoană cu care poți să vorbești.

El clatină din cap.

— Nu. Te implor să nu te mai bagi în asta.

Holly se dă mai aproape.

— Ai nevoie de mine, Daniel. O să fac ca totul să fie mai bine pentru tine.

Se uită la ea obosit.

— Despre ce vorbești?

Încă își formulează strategia.

— Toate la timpul lor. Vreau doar să înțelegi că aici este locul meu, Daniel.

Bărbatul pare mut de uimire, așa că Holly clarifică:

— Lucrez la un plan.

— Pentru ce?

— Să te ajut să scapi de datorii.

Pașii se aud chiar în spatele ei înainte să apuce să se îndepărteze de Daniel și ca el să apuce să-și alunge șocul de pe față.

— Hei, spune Sarah când intră în cameră. Ce șușotiți voi doi aici?

Holly și Daniel se îndepărtează unul de celălalt. Ce a auzit Sarah? Își pleacă capul într-o parte și se uită de la soțul ei la Holly și înapoi.

Nu, își spune Holly în timp ce observă suspiciunea de pe fața lui Sarah. Nu e ceea ce crezi. Jur.

21.

Sarah

Acum

Alerg atât de repede pe bulevardul Blossom Court spre ambulanța parcată în curbă în fața școlii lui Jacob încât aproape că mă împiedic de o groapă din asfalt. Lucruri amenințătoare îmi răsună în cap în timp ce-l caut agitată pe Jacob. Inima îmi bate atât de repede încât mă chinui să respir. Un grup mare de părinți și copii înconjoară ambulanța. Nu reușesc să văd dincolo de aglomerație dacă pe targă e un copil sau un adult; bărbat sau femeie.

Jacob nu e cu clasa lui, care stă în șir lângă zidul de cărămidă din partea cealaltă a terenului de joacă. Valerie Martin, profesoara lui, nu e nici ea cu ei.

Cele mai groaznice scenarii îmi apar în minte – Jacob s-a lovit la cap; a căzut din locul de cățărat; a căzut pe scări – când sunt sigură că cineva pândește printre copacii mari vizavi de școală.

Zăresc ceva bej, ca pantalonii omniprezenți ai lui Ezra.

Împing prin mulțimea de părinți ca să ajung la ambulanță când cineva mă atinge pe spate.

— Doamna Goldman?

Mă răsucesc. Valerie stă în fața mea, cu Jacob lângă ea, tremurând.

— Ești rănit?

Mă pun în genunchi ca să-l examinez.

— Nu. C-Cody.

Bocește și îi tremură corpul, și eu mă uit întrebătoare la profesoara lui și apoi la ambulanță exact când Tara urcă în spate.

Înainte să se închidă ușile, femeia se uită la mine. Fața ei se înăsprește și apoi ambulanța pleacă urlând.

— Nu eu l-am omorât pe Cody!

Jacob își lipește fața de puloverul meu croșetat, plângând necontrolat.

Casc gura îngrozită. Dar Valerie clatină din cap și-l atinge pe umăr pe Jacob.

— Cody o să fie bine. Pentru asta există Epipen, mai știi? I-am dat medicamente, așa că o să fie bine.

Se îndreaptă de spate și îmi aruncă un zâmbet șters. Arată speriată, dar încearcă să ascundă asta de dragul fiului meu.

— Se pare că Cody a mâncat un baton cu ciocolată care conținea arahide, explică Valerie.

— Dumnezeule. Cum s-a întâmplat asta? Tara e atât de atentă.

Jacob este alb ca varul.

— O să moară? O să moară Cody? șoptește el.

Îl trag pe Jacob mai aproape de mine.

— Scumpule, o să fie bine. O s-o sunăm pe Tara mai târziu să vedem ce face, bine? Dar or să aibă grijă de el la spital.

Mă uit iar la biata lui profesoară, care dă din cap.

Stresul întregii situații, cât de rapid poate să se petreacă ceva care îți poate schimba viața, mă copleșește, și îmi îngrop fața în mâini. Jacob îmi dă mâinile la o parte, cu fața palidă de frică din pricina reacției mele. Valerie pune o mână pe brațul meu, cu blândețe.

— A fost un accident. Un alt elev i-a dat lui Cody un baton cu ciocolată care conținea arahide.

— Mami, ar fi trebuit să îi spun lui Cody să nu-l mănânce. Se presupune că sunt prietenul lui.

Lacrimile lui Jacob curg pe obraji. Valerie îl bate ușor pe spate, apoi mimează spre mine:

— Totul o să fie bine.

Se îndreaptă spre alți părinți neliniștiți ca să stea de vorbă și cu ei.

Jacob nu se oprește din plâns decât abia când Emily și Roscoe apar în fața școlii. Jacob fuge și se aruncă asupra câinelui, îngropându-și fața în blana lui.

— Ce se întâmplă? întreabă Emily, pe un ton îngrijorat. Am venit să mă văd cu un elev pentru meditații, și e un haos total aici.

O pun repede la curent.

— O, e îngrozitor, spune ea. Tara sigur se simte groaznic.

— Era cu el în ambulanță, o informez eu.

— O să fie bine Cody? întreabă fiul meu și ridică privirea spre Emily.

— Bineînțeles că o să fie, răspunde femeia. Nu-i așa, Roscoe?

Ca la un semnal, Roscoe dă din coadă și, în sfârșit, fiul meu se oprește din plâns.

— Pot să îl plimb eu pe Roscoe? întreabă Jacob pe o voce slabă.

— I-ar plăcea asta. Ce ar fi să îl plimbi în sus și în jos pe iarba de acolo?

Emily îi dă lesa și arată spre un loc în afara proprietății școlii, dar nu chiar lângă șosea. După ce s-a îndepărtat, femeia mă îmbrățișează, repede și strâns.

— M-am gândit că ai nevoie de câteva momente.

Îmi cad umerii și o parte din tensiune scade, îmbrățișarea lui Emily mă consolează. Răsuflu.

— Ce zi blestemată.

Ea dă din cap.

— Se pare că profesoara a făcut tot ce trebuie.

— Da.

Îmi duc mâinile la gură, ca și cum mă rog. Apoi îmi dau seama că Emily caută pe cineva în mulțime.

— Du-te dacă ai treabă. Știu că trebuie să te întâlnești cu un elev.

— Încă nu l-am zărit. E în clasa a șasea și merge greu cu școala.

Zâmbește.

— Dar tu și Jacob probabil vreți să vă duceți acasă. Lasă-l să se plimbe puțin. E în regulă.

Chiar trebuie să mă duc acasă. Am cutii peste cutii pe holul de la intrare, dar nu știu cum pot să mă concentrez pe ele acum. Nu pot să mă gândesc decât la privirea glacială pe care mi-a aruncat-o Tara când s-a urcat în ambulanță. Plus faptul că aș putea să jur că l-am văzut pe Ezra pe undeva pe aici. Abia aștept să ajung acasă, să fiu în siguranță. Apoi mă cutremur. Nicăieri nu mai pare sigur. Dar măcar Jacob nu mai plânge acum că i-a fost acordată responsabilitatea de a-l plimba pe Roscoe. Se concentrează pe câine, care adulmecă un petic de iarbă de lângă gardul școlii.

— Mulțumesc, Emily. Roscoe e ca o magie. Câinele ăsta îl face pe Jacob să se simtă mai bine de fiecare dată când îl vede. Chiar apreciez că îl împărți cu noi.

Ea zâmbește.

— Mă gândesc și la mine. Roscoe e cam hiperactiv, așa că mă ajută să

mai iau și eu o pauză când băieții îi acordă atenție.

Face cu mâna cuiva.

— Acolo e elevul meu. Ascultă, Jacob poate să vină oricând să se joace cu Roscoe. Și dacă ești vreodată în căutarea unui meditator pentru fiul tău, să îți aduci aminte de mine.

— Știi ceva? S-ar putea să accept oferta asta. O să vorbesc și cu Daniel.

— Super. Trebuie să plec. Ia-o ușor, bine?

Îl strig pe Jacob ca să ni-l aducă pe Roscoe, și băiatul vine împreună cu câinele. Jacob se apleacă să îl pupe pe câine pe cap și apoi îi dă lesa înapoi lui Emily.

— Ești foarte responsabil, Jacob.

Arată mai fericit, fața lui e mai calmă în ciuda urmelor de lacrimi. Înțeleg de ce Emily are atât de multe recenzii pozitive ca meditatoare. Se descurcă minunat cu copiii.

Emily și Roscoe pornesc spre grupul de elevi până când nu îi mai văd decât părul albastru sărind în vânt.

Jacob vine lângă mine.

— Chiar o să fie bine Cody?

Îl iau de mână.

— O să fie bine. Să mergem acasă.

Jacob tace tot drumul până acasă. Știu că e cufundat în gânduri, își face griji pentru prietenul lui. Nu am cum să rezolv această problemă pentru el, și mă doare. Îmi trec degetele prin părul lui mătăsos. Dacă i s-ar întâmpla ceva fiului meu, nu aș supraviețui niciodată.

Cu mâna pe umărul lui osos, intrăm în casă, unde mă aștept ca Jacob să o zbughească spre cutiile care au scris numele lui pe ele. Dar rămâne lângă ușa de la intrare, cu degetul în gură.

— Crezi că lui Cody i-ar plăcea niște fursecuri după ce se întoarce de la spital? întreb eu.

Jacob dă din cap și găsesc o rețetă de fursecuri cu lămâie, fără zahăr și fără alune, adun ingredientele, bolurile și lingurile și pun totul pe blatul din fața noastră.

— Bine, dragule, poți să iei o cană de făină și să o pui în bolul argintiu, te rog?

În timp ce el se concentrează, comentez:

— Nu a fost vina ta că a mâncat Cody batonul acela de ciocolată. Eu știu

asta, la fel și el.

Copilul toarnă făina în bol, vărsând jumătate pe lângă. Nu zic nimic și îi dau recipientul de măsurat praf de copt. Nu se uită la mine când spune:

— Unii prietenii nu se iartă niciodată. Unii prieteni nu ajung să se revadă niciodată.

Știu că nu mai vorbește despre Cody acum. Am evitat să o menționez pe Holly deoarece e o discuție pe care nu vreau să o port. Sunt atât de mult lucruri pe care nu le pot explica deoarece este prea mic ca să înțeleagă cât de mult pot să înșele aparențele, și este o lecție pe care nu o poate învăța încă.

Iau cu blândețe recipientul de măsurat și îl pun pe blat. Mă aplec și îi cuprind fața cu ambele mâini.

— Unele prietenii trebuie să se sfârșească dacă nu sunt bune pentru tine. Dar Cody e un prieten bun, și la fel ești și tu.

— Vreau să te iert, spune el încet.

Declarația aceasta e ca un pumn în burtă.

— Pentru ce să mă ierți?

— Pentru că te-ai certat cu Holly și ai făcut-o să plece. Nu ai venit să mă găsești sub pat. M-ai lăsat acolo singur.

Mi se rupe inima. Holly l-a lăsat singur în casă în ziua în care a demisionat. Nu a trimis un mesaj, nici nu a sunat, dar bineînțeles că furia lui este îndreptată spre mine.

— Nu am vrut niciodată să te rănesc, scumpule. Nu eu am fost cea care te-a lăsat singur. Au fost câteva lucruri pe care le-a făcut Holly...

Mă opresc ca să mă adun.

— Nu ar fi trebuit să te lase singur. A fost iresponsabilă. Nu am vrut decât să plec la o plimbare ca să iau aer după ce am stat de vorbă cu Holly. Datoria ei era să aibă grijă de tine cât timp eu eram plecată. Înțelegi?

El dă din cap, dar îmi dau seama că face asta doar ca să mă mulțumească pe mine. Nu am fost niciodată sigură ce a auzit Jacob la sfârșitul lui august, în acea dimineață, cu două săptămâni în urmă. Atunci a fost ultima dată când am vorbit cu Holly. Am vrut să cred că a prins doar sfârșitul certăii noastre teribile, dar e clar că a mai auzit și altceva. Am privit-o pe Holly cum a trecut cu atâta nonșalanță pe lângă piscina mea, picioarele ei atât de lungi și zvelte în pantalonii scurți de blugi, fără să aibă nevoie de machiaj pe pielea ușor bronzată. Am spumegat. Cine naiba era șmechera asta

mincinoasă în care avusesem încredere, pe mâna căreia mi-am lăsat fiul și cele mai profunde sentimente?

Asta a fost după ce am descoperit că ascunde lucruri, că face lucruri îngrozitoare în casa mea atunci când nu sunt acolo. Și totuși stătea acolo fără nicio treabă, prefăcându-se că e nevinovată ca întotdeauna, o nimfă grațioasă curățându-mi piscina. Am vrut să o bag cu capul sub apă până când mă imploră să o cruț, atât de supărată am fost.

M-am dus la ea, incapabilă să îmi controlez furia și durerea care ieșeau din mine. Întotdeauna am fost doar o rampă de lansare ca să își poată potoli setea de nestăvilit pentru atenția bărbaților. Văzusem dovezile pe camerele de supraveghere.

Am stat în fața ei pe marginea piscinei. S-a oprit imediat din curățat.

— Ce se întâmplă? întreabă ea. Te rog, nu știu ce te-a supărat așa de tare.

A trebuit să mă opresc să nu o apuc și să o scutur.

— Știi exact ce m-a supărat atât de tare.

A dus mâna la lănțișorul ăla cu yin pe care îl purta mereu. Cum de putea să stea așa și să facă pe proasta?

Am izbucnit:

— Vreau adevărul. Îmi ești datoare cu asta după tot ce am făcut pentru tine, după tot sprijinul pe care ți l-am oferit.

M-am apropiat de ea și am mârâit.

— Ce faci aici, de fapt? De-a ce te joci?

S-a prefăcut că e confuză din cauza întrebării mele. Dar am știut ce actriță bună este. S-a oprit pentru o clipă, a dat din cap, apoi a zis:

— Nu din cauza jocurilor *mele* ar trebui să-ți faci griji. Apoi s-a dat înapoi de pe marginea piscinei.

Fata asta prefăcută voia să mă ducă de nas?

— Spre cine ar trebui să arăt cu degetul, dacă nu tu ești responsabilă pentru ce ai făcut în casa mea?

— Întreabă-ți soțul.

Eram cu o falcă în cer și una-n pământ și m-am pus în fața lui Holly.

— Stai departe de soțul meu. Ai înțeles?

— Nu, nu înțeleg. Ce vrei să sugerezi?

— Taci și ascultă, am zis. Uite ce o să se întâmple. O să-ți termini ziua și apoi pleci. Îți faci bagajele și nu o să-i pomenești nimic fiului meu. Ți-ai

găsit alt loc în care să locuiești. Atâta tot. Te muți în altă parte.

M-am simțit bine preluând controlul, deși fața ei s-a strâmbat. A început să verse lacrimi de crocodil. Nu am crezut în ele, nici măcar o secundă. Și-a șters lacrimile cu palmele și s-a îndreptat de spate, ca să troneze deasupra înălțimii mele mici.

— Ce ți-a zis Daniel? a întrebat ea.

Am inspirat iute. Ce încerca să spună? Nu voiam ca gura ei să-i rostească numele.

— Să nu-i mai pronunți niciodată numele, am avertizat-o.

Holly s-a prefăcut că e uimită.

— De ce faci asta, Sarah? Nu am făcut absolut nimic ca să te rănesc.

Eram pornită pe ea, și încă nu terminasem.

— Cu excepția faptului că ai mințit. M-ai înșelat. Mi-ai trădat încrederea. Ești o manipuloare și o conspiratoare, și nu vreau să te mai apropii vreodată de noi. Locul tău nu este în această familie, Holly.

M-am dat foarte aproape de ea.

— Am vândut casa. Ne mutăm la Toronto.

Practic, nu era adevărat. Nu vânduserăm casă, dar Daniel se ocupa de asta. Acceptasem doar cu o zi în urmă să părăsesc orașul Vancouver, și Daniel acceptase postul de la Strategic Solutions. S-au oferit să îi găsească o casă complet mobilată pentru șase luni, dar tot mai trebuia să anunțe la Code Tek și să confirme vânzarea privată a casei noastre cumpărătorului interesat din Clubul Canyon. Deciseserăm să o anunțăm pe Holly abia după ce vindeam casă, dar acum nu mai conta. Voiam ca ea să dispară. De lângă mine, de lângă fiul meu, din viața noastră. Imediat.

— Am văzut ce ai făcut, i-am aruncat-o.

Holly a răspuns, dar nu știu ce a zis pentru că în acel moment am auzit un scârțâit din spate și m-am întors. Jacob stătea pe terasă, uitându-se când la mine, când la bona lui preferată în timp ce ne certam amândouă pe marginea piscinei.

— De ce vă certați? a întrebat el.

I-am oferit un zâmbet tremurat. Trebuia să bag o minciună – și asta repede.

— Nu ne certăm, scumpule. E doar o conversație între adulți. Există o diferență.

Am arătat spre masa de pe verandă și l-am rugat să ridice umbrela. Eram

disperată să îi distrag atenția de la tensiunea dintre mine și Holly. Dar Jacob nu s-a mișcat deloc până când nu a repetat Holly rugămintea mea.

— Ascultă-ți mama, Jakey.

Gelozia m-a înțepat în inimă. Fiul meu era și el sub vraja ei.

— Mami, am reușit! a zis Jacob un minut mai târziu, stând mândru lângă umbrela deschisă.

Am zâmbit spre fiul meu în timp ce pieptul încă îmi ardea din cauza supărării.

— Foarte bine, dragule. Mă duc să mă plimb puțin, bine?

Lui Holly i-am zis următoarele:

— Să ai grijă de el. Să-i spui exact ce am stabilit și nimic mai mult. Mă întorc repede.

I-am întors spatele. Ultimul lucru pe am auzit-o zicând a fost:

— Nu o să scapi basma curată.

La vremea respectivă, am crezut că sunt doar vorbe pline de ranchiună. M-am gândit că o să-i zică fiului meu că pleacă în timp ce eu mă învârt în cerc prin Forest View și mă gândesc ce să fac în continuare. Trebuia să îmi țin supărarea în frâu. Când am ajuns pe la jumătatea drumului spre râul Capilano, l-am sunat pe Daniel și i-am relatat confruntarea cu Holly.

— Vin acasă cât de repede pot. Mă ocup eu de ea, bine, Sarah? Las-o în seama mea.

Am fost ușurată pentru că nu trebuia să mai am de-a face cu Holly.

Dar când Daniel mi-a dat mesaj o oră mai târziu să vin acasă imediat, am fost îngrozită că a pățit ceva rău Jacob. Temerile mele au fost întemeiate pentru că l-am auzit plângând în clipa în care am deschis ușa casei. Am fugit pe scări spre camera lui, unde Daniel îl legăna în brațe.

— A plecat. Niciun mesaj. Niciun telefon. I-a zis lui Jacob să intre în casă să se joace de-a v-ați ascunselea, că o să vină să-l găsească. Nu s-a mai întors.

M-am trântit lângă ei și l-am luat în brațe pe Jacob. Plângea atât de tare încât aproape că intrase în hiperventilație. După ce s-a liniștit suficient, mi-a zis:

— Am stat sub pat ore întregi! Mi-a fost așa de frică. Unde e Holly? Unde a plecat?

Acum știu că plecarea noastră a fost începutul declinului ei, și încă nu știu cât de departe este în stare să meargă.

Nu pot să îi explic toate aceste lucruri lui Jacob, și nu mai contează oricum. Ar trebui să fie plecată. Daniel l-a auzit pe John Monroe la Clubul Canyon spunând cuiva că a plecat într-o vacanță lungă într-o zonă tropicală, confirmată de ultima ei postare de pe Instagram.

Nu o să îi permit lui Holly să îmi mai rănească fiul și familia. Nu mă complic, îmi îndrept din nou atenția spre Cody și spre prezent.

— Scumpule, lui Holly nu îi pasă de familia noastră așa cum am crezut noi că-i pasă, dar lui Cody, da.

Jacob ridică privirea spre mine, ochii lui plini de speranță.

— Dar, mami, lui Holly îi pasă. Cu siguranță îi pasă de tine. Mi-a zis chiar înainte să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, când ai plecat să te plimbi după ce te-ai supărat.

Apuc marginea hiatului.

— Ce a zis mai exact?

— A zis: „Spune-i lui mami să aibă grijă de ea”. Vezi? Îi pasă de tine, mami. Chiar îi pasă.

Nu, mă gândesc eu, o să vină după mine, și simt fiori până la os.

22.

Holly

Înainte

Sarah se uită neliniștită la Daniel și la Holly care stau acolo în mijlocul bucătăriei, ca niște complici. Holly își dorește să o înghită pământul. Cum a putut să fie atât de proastă încât să vorbească cu Daniel în bucătăria casei lui? Ar fi trebuit să aștepte, să îl urmeze oriunde avea de gând să meargă diseară ca să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Petele de culoare care apar pe obrazii lui Sarah sunt dovada clară a surprinderii și a suspiciunilor ei – bona și soțul ei se dau înapoi exact când intră ea în cameră? E ca un clișeu, atât de ușor de interpretat greșit. Acum, Holly trebuie să gândească repede deoarece Daniel stă ca un prost lângă ea. E șocant cum bărbatul ăsta a reușit să-și păstreze secretul atâta timp.

— Șopteam despre Zâna Măseluță, spune Holly.

Cuvintele îi ies pe gură fără să apuce să le gândească.

— Lui Jacob i se mișcă un dinte, și puneam la cale un plan ca să îi punem bani sub pernă pentru când o să îi cadă dintele.

— Da, zice Daniel pe un ton neconvingător și fără să mai adauge nici un singur detaliu.

Totuși, se vede că Sarah e ușurată.

— Ce drăguț, remarcă ea. Dar eu și Daniel ne putem descurca cu asta.

Zâmbește și se duce lângă Daniel. Îl sărută pe obraz.

— Am crezut că tragi un pui de somn, spune Daniel, și vocea lui sună, în sfârșit, normal.

— Asta făceam, dar apoi a sunat Nathan. Ne-a invitat pe toți patru la cină diseară.

Se uită cu speranță la Holly.

— Te-am lăudat atâta încât le-ar plăcea să vii și tu.

Îi crește inima în ea. Sarah vrea să întâlnească și ea familia.

— Mi-ar plăcea foarte mult! Pot să aduc ceva? Poate ceva pentru fiicele lui?

— Ce frumos din partea ta, dar o să iau eu o sticlă de vin pe drum. Plecăm la cinci jumate. E bine așa?

— E super.

Daniel face o față tristă.

— Îmi pare rău că nu vin și eu, scumpo.

— Păi, evenimentul ăla cu golf și promovare personală sună prea palpitant ca să zici pas, îl tachinează Sarah, dar Holly îi detectează frustrarea deoarece o vede strângând mâna pumn.

— De fapt, Sarah, mă gândeam că ar fi o idee bună ca Holly să mai rămână aici și la toamnă.

Se uită la Holly și apoi la Sarah.

— A mers așa de bine până acum, și o să ai mai mult timp ca să te ocupi de fotografiat. Poate o angajăm ca bonă care să și locuiască cu noi.

Fata se uită în jos. Normal că un bărbat idiot că el nu înțelege cum stă treaba și nu-și dă seama că s-ar putea să nu fie momentul potrivit. Iritarea lui Sarah se citește în roșeața de pe gât.

— Aș fi preferat să te gândești să discuți asta mai întâi cu mine, în privat, spune ea, fără să încerce să-și ascundă supărarea.

Urmează o liniște stânjenitoare și lungă. Într-un final, Daniel dă din cap.

— Ai dreptate. Scuze. M-a luat gura pe dinainte. În fine, putem să discutăm mai târziu despre asta.

— Cred că Daniel e foarte fericit că ne ajută, îi spune Sarah lui Holly, încercând să detensioneze atmosfera.

Dar nu se străduiește prea mult. Înainte să mai zică cineva ceva, îi sună telefonul lui Holly. Îl scoate din buzunar. E Alexis, o sună pe cameră. Slavă cerului. Sora ei vitregă o salvează din nou.

— Ar trebui să răspund. O să fiu gata să plecăm la fratele tău la cinci jumate.

Practic, fuge din bucătărie, știind că, imediat ce dispare, Sarah o să-l facă bucăți pe Daniel pentru că a invitat-o să se mute cu ei fără să o consulte mai întâi.

În camera sa, acceptă apelul. Pe telefon apare fața lui Alexis și Holly se simte instantaneu mai bine. Îl simte în capul pieptului, brusc și plin de forță – dorul imens față de sora sa vitregă.

— Hei! o salută ea. Mă suni de pe terenul de camping?
Nu poate să vadă în jur din cauza părului des al lui Alexis.
Alexis dă din cap.

— Bine, oarecum. Am rămas fără propan, așa că aștept lângă camionetă cât timp s-au dus niște prietene să mai ia.

— Cu cine ești?

— Cu niște fete de la cursul de asistente.

Își atinge pandantivul cu yang.

— Ascultă, îmi pare rău dacă te-am cam repezit de dimineață. Mi-e dor de tine.

Holly se pleoștește.

— Nu, mie îmi pare rău. Doar că am fost ocupată aici cu Jacob și am încercat să mă asigur că nu sunt plătită degeaba.

Holly râde. Alexis nu.

— O să vorbim mai multe când vin acasă. Îmi fac griji pentru tine, Holly.

— Îți faci griji? De ce?

— A, nu știu de ce. Ai furat brățara mamei, ai decis că nu mai vrei să mergi la facultate sau să lucrezi pentru compania familiei tale și ai fost dată afară. Și pe lângă toate astea... faza din mașină? Și nu mai vrei deloc să te vezi cu mine.

Clatină din cap și schimbă tonul.

— Uite, e ciudat că locuiești cu niște străini în loc să stai cu mine. Ai fost... altfel vara asta.

Holly își înfinge unghiile în palme ca să nu se arate defensivă. Nu vrea să se certe cu Alexis.

— Cum altfel?

— Dubioasă.

— *Dubioasă?*

Râde iar.

— Nu e cuvântul potrivit. Nu chiar. Dar știi la ce mă refer. Faci lucruri care... nu par să-ți stea în caracter. Și nu sunt sigură că familia aceea îți priește.

În acel moment, se aude tare un tunet în telefon.

— Ar fi mai bine să te adăpostești dacă ești afară, zice Holly.

— Da. Bine, o să vorbim mai multe când mă întorc vineri.

Închid amândouă, și Holly aude murmure în conducta de ventilație, apoi

își aude numele. Lipește urechea de tubul rece din metal.

— Nu de asta am angajat-o – ca să facă curat și să gătească. E aici pentru el. Și el o să se ducă la școală la toamnă.

Holly se întinde pe podeaua dressingului. O cuprinde un val de tristețe. Sarah nu vrea să fie cu ea? Nu o să-i fie dor de ea după ce o să plece? O senzație teribilă începe să i se strecoare în piept, ca și cum nu e dorită, ca și cum nu aparține acestui loc.

— Holly o să meargă la universitate, chiar dacă nu la facultatea de medicină. Nu o să fie aici tot timpul.

Daniel vorbește pe o voce moale și încurajatoare. Chiar se străduiește.

— Ești mult mai fericită vara asta, nu te-am mai văzut așa de multe luni. Ești mai calmă.

Chiar este? Holly a muncit din greu ca să o facă pe Sarah să se simtă importantă și să îi ofere timpul și spațiul necesare ca să creeze, dar Daniel nu pare să înțeleagă că Sarah își dorește cel mai mult să aibă atenția lui.

— Nu e bine pentru noi și nici pentru Jacob, Daniel, să ne bazăm mereu pe...

Acesta e ultimul lucru pe care îl aude înainte să fie înăbușită conversația și să piardă cele spuse. Apoi îl aude pe Daniel anunțând că va trebui să zboare la Calgary mâine pentru o conferință.

— Mă întorc joi noapte, dar m-aș simți mai bine dacă aș ști că e Holly aici, că nu ești singură în casă.

— Pot să am grijă de mine, Dan, ripostează Sarah.

— Bineînțeles că poți. Dar știi cum ești uneori.

Se aud foșnete. Ceva scârțâie.

— Bine. Deocamdată, o aude pe Sarah zicând.

Holly dă cu pumnul în aer în semn de victorie și părăsește locul ei de lângă ventilație ca să stea pe pat. Daniel s-a ținut de promisiune, așa că ea o să-și țină gura deocamdată. Și planurile ei încep să se lege. S-a gândit mult cum să facă pentru a-l convinge pe Charlie să îl scutească pe Daniel de datorii. Nu există nicio șansă ca Daniel să îi poată plăti aproape o jumătate de milion de dolari, nu fără să-și ruineze familia odată cu el. Și Holly nu o să permită să se întâmple asta. Dar are nevoie de un avantaj.

Informațiile înseamnă putere, și Holly nu știe suficient despre mănăriile lui Charlie de la Clubul Canyon, câți membri sunt implicați, cât de periculos poate fi. Nu vrea ca Daniel să afle nimic despre relația ei cu

Charlie.

Așteaptă până la patru jumate, când mai e o oră până să plece acasă la Nathan, și urcă la parter. Jacob și Daniel se uită la un film în sufragerie. Dincolo de creștetul lui Jacob, Daniel dă din cap o dată; dă și ea din cap.

— Unde e Sarah? întreabă ea.

— În dormitorul nostru.

Holly se duce sus și bate la ușa camerei lor.

— Eu sunt, zice încet.

— Intră.

Intră în dormitorul lui Sarah.

— O, ce cameră frumoasă, comentează fata, ca și cum e prima dată când o vede.

— Mersi. Odată ce Jacob a încetat să mai se urce în patul nostru la miezul nopții, după ce a împlinit cinci ani, am rearanjat-o ca să arate mai mult a spațiu pentru adulți.

Se înroșește.

— Adică...

Holly râde.

— Înțeleg la ce te referi.

Apoi duce mâna la stomac și se face să o doare.

— Ești bine?

— Am crampe. Apar așa, dintr-odată, explică ea.

— Vrei să iei ceva? Să faci o baie? Pe mine mă mai ajută uneori.

— Cred că ar trebui să mă întind înainte să plecăm la cină.

— Nu e nevoie să vii. Nu mi-aș dori în niciun caz să suferi în timpul unei întâlniri lungi de familie, mai ales când nici măcar nu este familia ta.

Arată spre pat.

— Întinde-te. O să-ți aduc o pernă electrică.

Grija lui Sarah o mulțumește, dar în același timp o tulbură. Acum chiar că are crampe la stomac. Patul e așa de primitiv, și Holly se lasă pe spate, sprijinindu-se de pernele moi, în timp ce Sarah se duce la baie și se întoarce cu o pernă electrică. O bagă în priză și se așază lângă Holly.

— Îmi pare foarte rău, se scuză Holly. Am crampe brutale de la treisprezece ani. De obicei trec după prima zi.

Nu e adevărat. Alexis e cea care are crampe care o țin la pat. Holly abia

dacă sângerează.

— Ascultă, începe Sarah. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă mai devreme la bucătărie, când Daniel a sugerat să lucrezi ca bonă și să locuiești aici. Doar că m-am săturat să ia decizii fără să mă consulte mai întâi.

Oftează.

— Dar nu vreau ca tu să crezi că nu te vreau aici, pentru că te vreau.

Holly încuviințează, simțindu-se caldă pe dinăuntru.

— Înțeleg. Nu-i nimic. Vrei să ai și tu un cuvânt de spus legat de ce se întâmplă în casă pentru că tu ești responsabilă pentru ea.

— Așa este. Exact așa este, afirmă Sarah, și o strânge de mână pe Holly.

Daniel apare în ușă și ochii lui căprui se opresc asupra lui Holly care stă în patul lui.

— O să rămână acasă în seara asta, îi zice Sarah. Nu se simte bine.

Se uită la Holly.

— Știu că trebuie să reparați relația cu familia ta, și noi te vom ajuta cu asta cu cea mai mare plăcere. Și nici nu vreau să investești prea mult timp și energie în noi și Jacob, pentru că ai și tu viața ta.

Sarah se uită la Daniel și zâmbește.

— Dar, bine, așa cum a menționat Daniel mai devreme, dacă ești interesată, pe termen scurt cel puțin, ne-ar plăcea să te ținem angajată ca bonă la noi acasă.

Angajată – lui Holly nu îi place cum sună acest cuvânt, dar în rest îi place tot.

Uitând că ar trebui să aibă dureri, Holly o ia în brațe pe Sarah.

— Da, ador ideea asta! Dumnezeuule, mulțumesc.

Sarah râde și o îmbrățișează și ea.

— O să ne descurcăm cu programul pe care o să îl ai la școală.

Te iubesc, aproape că spune Holly, dar se oprește chiar la timp.

— Iubesc că mă aflu aici. Mă simt ca acasă.

Sarah râde larg.

— Atunci e stabilit. O să-i dăm mâine vestea lui Jacob. Va trebui să vorbim despre logistică mai întâi, cum ar fi salariul, responsabilitățile tale și apoi cred că va veni timpul ca eu și Daniel să vorbim cu tatăl tău și cu Lisette.

— Pot să vorbesc eu cu John, se oferă Daniel, surprinzând privirea lui

Holly.

Poate că nu e chiar atât de prost până la urmă. Niciunul din ei nu are cum să își dorească ca tatăl ei să fie implicat.

— Sună super, spune Holly, o altă minciună sfruntată.

— Grozav!

Sarah se dă jos din pat.

— Ești liberă să stai aici până ne întoarcem eu și Jacob. Dormi. Uită-te la televizor.

Arată spre dulapul vizavi de pat, îl deschide și scoate un ecran. Apoi aruncă telecomanda pe pat.

Ăsta trebuie să fie raiul, se gândește Holly, după ce Sarah și Daniel pleacă din cameră. Așteaptă până când aude picioarele lui Jacob zdupănind pe podeaua de mai jos și ușa de la intrare se închide. Nu mai vrea să plece din dormitorul acesta confortabil, dar după ce trece jumătate de oră, și este sigură că a plecat toată lumea – Sarah și Jacob acasă la Nathan; Daniel la cine știe ce eveniment ficțional cu golf –, se ridică și se duce pe vârfuri până la cabană.

Nu are decât capturi de ecran cu aplicațiile Monero și CoverMe, protejate cu parolă, și povestea lui Daniel despre jocurile de noroc ilegale organizate de Charlie. Dacă are de gând să-l ajute pe Daniel să scape de datorie și din ghearele lui Charlie, va avea nevoie de mai multe detalii.

E șase după-amiaza și soarele încă strălucește cu putere. Analizează repede pădurea după oricine ar putea fi acolo? Nu vede nimic, așa că apasă pe mânerul ușii de la cabană, o lasă foarte puțin întredeschisă ca să poată auzi orice zgomot de afară.

De data aceasta caută cu mai multă atenție în hârtiile din sertarele lui Daniel orice ar putea conține parola pentru aplicația CoverMe și mesajele lui Daniel, sau informații despre alți membri din club care îi sunt și ei datori lui Charlie. E atât de concentrată pe ce are de făcut încât nu observă când ușa se deschide decât abia când e prea târziu.

— Ce cauți aici?

Se întoarce. Sarah stă în fața ei, cu ochii mari de uimire.

23.

Sarah

Acum

Spune-i lui mami să aibă grijă de ea.

Holly s-a folosit de Jacob ca să-mi transmită un mesaj, un mesaj care a ajuns mai târziu decât a crezut ea, dar care totuși a ajuns. Fie că e o amenințare sau o avertizare, asta rămâne încă neclar, dar ce este clar e că s-a folosit de fiul meu drept mesager, și o urăsc pentru asta. O urăsc și pentru că l-a părăsit cu atâta duritate, că a lăsat un copil complet singur, în grija nimănui. Ar fi putut să pățească orice. Orice.

Pesemne că pe față mi se citește frica abjectă pe care o simt, pentru că Jacob mă întreabă:

— Ce am zis, mami? Care e problema?

— Nimic, scumpule. Totul e în regulă. Ce ar fi să te uiți la televizor, și termin eu de făcut fursecurile?

Îl îmbrățișez scurt.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Odată ce aud televizorul pornit, mă întorc în bucătărie și aplec capul ca să ameliores amețeaua bruscă ce face camera să se învâртеască cu mine. Se izbește o ușă din interiorul casei.

Tresar, dar îmi dau seama că e cinci ceasul, și Daniel trebuie să fi intrat în antreu.

— Am venit! strigă el, și, cinci secunde mai târziu, mi se alătură în bucătărie și își bagă telefonul la încărcat.

Apoi își lărgește cravata și mă sărută.

— Am primit mesajul tău despre Cody. Ce primă zi de școală ciudată. Cum e?

— Jacob e bine. Își face griji pentru prietenul său.

— El știi cum e?

Clatin din cap.

— Nu i-am dat mesaj Tarei încă. O s-o fac. Cum a fost la serviciu?

Soțul meu zâmbește.

— Foarte bine. Am întâlnit o parte din ceilalți consultanți din echipa mea și ne-am dus la firma aerospațială pentru o primă sesiune de strategii.

Mă sărută pe buze.

— Ești bine?

Dau din cap deși încă sunt tulburată după ce mi-a zis Jacob despre Holly. Nu pot să aduc vorbă acum deoarece Jacob vine alergând spre Daniel.

— Hai să te uiți la desene cu mine, tati.

Începe să-și tragă tatăl spre sufragerie.

Daniel mimează spre mine:

— Vorbim mai târziu.

Și își urmează fiul afară din bucătărie.

Le acord un minut și apoi arunc o privire în sufragerie, unde stau îmbrățișați pe canapea. Uneori sunt invidioasă pe faptul că Daniel e evident eroul lui Jacob, și o îmbrățișare de-a lui face mai mult decât încercările mele neîndemânatică de a-l consola. Și mă simt vinovată pentru că sunt invidioasă deoarece știu cât de important este un model masculin pentru un băiețel.

Mă întorc și mă concentrez pe fursecuri. Le bag la cuptor înainte să intru în sufragerie, unde mă așez între cei doi băieți ai mei și îl iau pe Jacob în brațe.

— Putem să îi ducem fursecurile lui Cody după ce sunt gata? întreabă el, uitându-se la mine cu speranță în ochi.

— Dacă se întorc de la spital până atunci și Cody se simte mai bine. Rămâne de văzut.

Daniel mă mângâie pe coapsă; îi strâng mâna. Comunicarea tacită dintre părinți care încearcă să își protejeze copilul de problemele de adulți. Arată atât de chipeș în costumul lui gri închis, cu părul șaten și ondulat ciufulit de mânuțele lui Jacob, un strat mic de barbă acoperindu-i maxilarul puternic. Soțul meu, care este o persoană mai bună decât mine. Sau cel puțin asta m-a făcut el să cred.

Să-i spui lui mami să aibă grijă de ea.

După douăzeci de minute, Daniel ciufulește părul lui Jacob.

— Mă duc să fac un duș repede.

Mie îmi spune:

— Să mă anunți dacă vin acasă Tara și Cody.

Pleacă și urcă la etaj.

Îl sărut pe Jacob pe obraz.

— Poți să te mai uiți puțin la televizor. Mă duc să văd ce fac fursecurile.

Mă întorc în bucătărie și mă sprijin de blat ca să mă uit la cronometrul cuptorului. Îi sună telefonul lui Daniel.

Arunc o privire ecranului unde apare Blossom Court Properties înainte să intre mesageria vocală.

Ar putea fi vorba de camere? Nu știu parola lui Daniel, și chiar dacă aș ști-o, nu aș merge atât de departe încât să îi ascult mesaje.

Dar mi-ar plăcea să stau și eu de vorbă cu agentul imobiliar. Să îl întreb de camere și cine a avut mai exact acces în casa noastră înainte să ne mutăm. Decid să caut compania pe Google și sun. Încă se aude dușul când mă așez la masa din bucătărie și apelez.

— Blossom Court Properties. Courtney Pham la telefon, aud eu.

— Bună, Courtney. Sunt Sarah Goldman, soția lui Daniel. Suntem chiriașii de la numărul 227, de pe strada Lilac. Am văzut că l-ai sunat pe soțul meu, dar nu este disponibil acum așa că m-am gândit să te sun eu.

— Bună, Sarah, mă salută Courtney. Da, tocmai l-am sunat ca să vorbim despre depozitul din prima și ultimele luni. Nu sunt suficienți bani în contul dat.

Asta mă surprinde deoarece Daniel se ocupă cum trebuie de partea financiară, mereu a făcut asta. El se ocupă de facturi și ține contabilitatea.

— Îmi pare rău pentru asta, răspund eu. Trebuie să fie o greșeală. O să-i cer lui Daniel să rescrie cecul.

— Bine. Mulțumesc.

Înainte să închidă, spun:

— A, știu că ai vorbit cu Daniel despre asta, dar ești destul de sigură că au fost puse de foștii locatari camerele din casă?

Urmează o pauză stânjenitoare.

— Poftim?

Nu sunt sigură de ce mă întreabă așa.

— Da. Daniel te-a întrebat de ele sâmbătă, când ne-am mutat?

— Nu am mai vorbit cu Daniel la telefon înainte. Până acum am comunicat doar prin e-mail. Ce fel de camere ați găsit?

— C-camere ascunse, mă bâlbâi ei, pentru că nu sunt sigură ce se petrece.

— Ultimii locatari nu au avut camere, și noi clar nu am apelat la nicio firmă de securitate.

— Serious? Bine. Păi, cred că a fost un fel de neînțelegere între mine și soțul meu.

— Păi, să mă suni înapoi dacă vorbești cu soțul tău, dar noi cu siguranță nu am pus camere de supraveghere în casa voastră.

— Bine, zic eu. Mersi.

Apa de sus se oprește.

— Încă ceva: a avut cineva acces la casa aceasta după ce au plecat ultimii locatari și până să ne mutăm noi? Cineva care nu a avut legătură cu grupul vostru de management de proprietăți?

— Doar persoanele care au vizitat-o. Și a mai fost o singură persoană interesată în afară de voi, un bărbat.

Un bărbat. Ezra de vizavi? Nick, soțul criminal al Tarei?

— Știi cum îl cheamă?

Ea pufnește.

— Chiar dacă aș ști, nu aș putea să îți dau numele lui. Nu cred că e un motiv de îngrijorare.

— Mulțumesc. La revedere.

Mă simt dezorientată după ce închid. Sunt cu telefonul încă în mână când Daniel intră în bucătărie într-un trening gri, cu părul ud.

— Banii pentru chirie nu au fost suficienți, anunț eu pe un ton inexpresiv.

El se freacă între sprâncene.

— Fir-ar, comentează. A fost atâta nebunie încât trebuie să fi trimis banii din contul greșit. O să rezolv acum.

Se uită la mine.

— Ce e? A fost o greșeală.

— Chiar ai sunat agentul imobiliar legat de camerele ascunse?

— Sara, bineînțeles că da.

— Courtney a zis că nu.

— Păi, poate că nu am vorbit cu Courtney, dar m-a sunat cineva înapoi ieri și mi-a zis că se poate ca foștii locatari să fi pus camerele pentru siguranță. Și-a cerut scuze pentru că nu a știut de ele. Mi-a propus să

trimită pe cineva să le scoată, dar i-am zis că ne-am ocupat noi de asta.

Daniel se încordează.

— Încerc să fac tot ce-mi ceri. Nu pot să ajut dacă tu încerci să controlezi totul la perfecție.

Are dreptate, dar tot sunt neliniștită din cauza apelului, deși este posibil să nu fi vorbit cu Courtney.

— Pot să mă duc la Cody acum? strigă Jacob din sufragerie.

— Au trecut doar cinci minute de când ai întrebat ultima dată, anunț eu cu iritare în voce.

— Pot să-i dau eu mesaj Tarei dacă vrei.

— Nu, eu ar trebui să-i dau.

Am emoții când scriu și șterg și iar scriu, nesigură ce vreau să spună mesajul meu. Într-un final, scriu ceva simplu.

Îmi pare foarte rău pentru Cody. Jacob vrea să îl vadă când și dacă poate.

Apăs pe trimite.

Trec treizeci de minute fără niciun răspuns. Jacob și Daniel se duc în curtea din spate să se joace. În sfârșit, îmi țiuie telefonul.

Nu e Tara. Iar e numărul privat.

Eu știu totul. Dar tu?

Și a atașat un filmuleț.

24.

Holly

Înainte

Holly, dintr-odată rece ca gheața din cauza fricii, tremură în fața lui Sarah, care stă în cabana în care nu ar fi trebuit să intre niciodată.

— Ce cauți aici? repetă Sarah.

Lui Holly nu-i vine nicio scuză în minte suficient de repede.

— Am... am văzut o lumină. Am intrat ca să o sting, se bâlbâie ea, sperând că nu e atât de roșie la față pe cât simte ea.

Sarah nu își dezlipește privirea de pe ochii ei.

— Daniel nu vrea să intri în cabana lui.

Holly tremură din toate încheieturile, și se încordează cât de tare poate ca să se abțină. Nu funcționează.

— Știu. Îmi pare rău.

Altceva nu-i vine în minte.

Sarah înclină capul într-o parte.

— Deci te simți mai bine?

— Puțin.

Holly simte că îi stau cuvintele în gât.

— Ți-au trecut crampele, presupun?

— Da. Îmi pare foarte rău dacă am greșit cu ceva.

Sarah se uită în jur la cabană.

— Nu am mai intrat aici de atâta timp.

Și Holly se uită în jur ca și cum nu a mai făcut asta niciodată.

— E super că tu ai camera ta obscură, iar Daniel are și el spațiul lui.

Sarah o sfredelește cu privirea.

— Nu că ți-am văzut camera obscură. Doar că...

— E ceva ce vrei să-mi spui, Holly?

Fetei îi bate inima atât de tare încât e sigură că Sarah o aude. Apoi îi vine

o idee.

— Nu mă pricep deloc să țin secrete, declară ea.

Sarah mijește ochii de tot.

— Ce vrei să spui?

Holly nu mai vrea să stea în cabana claustrofobă și are nevoie de un minut ca să formuleze exact ce are de gând să zică.

— Putem să vorbim înăuntru despre asta?

— Deja am condus douăzeci de minute până aici pentru că Jacob l-a uitat pe domnul Blinkers în camera lui și vrea să le arate verișorilor să-i jucăria.

Îi aruncă o privire aspră lui Holly.

— Iubește iepurașul ăla la fel de mult cât te iubește pe tine.

— Și eu îl iubesc.

Chiar așa e, și ar face bine să se gândească la ceva repede altfel o să piardă totul.

O urmează pe Sarah în bucătărie, unde femeia se postează în fața ei și își încrucișează brațele. Arată speriată și supărată.

— Ce trebuie să-mi spui? întreabă ea și trage de pielea de pe gât.

— Daniel a vrut să fie o surpriză.

Holly ridică spășită din umeri, la fel cum face când Alexis e supărată pe ea și încearcă să fie drăguță.

— O să te ducă la un hotel pentru o noapte săptămâna asta. Doar voi doi.

Sarah își lasă mâna jos și răsuflă. Ochii îi strălucesc.

— Țsta e marele secret?

— Da. Am aranjat totul. Eu o să stau cu Jacob, și voi doi puteți să mergeți la o cină romantică, la masaj, la cumpărături, ce vreți voi.

Chicotește și, pentru o secundă, aproape crede și ea că minciuna ei e adevărată.

Sarah mijește ochii.

— Ce legătură are asta cu cabana?

Fata înghite în sec.

— Aveam nevoie de numărul rezervării ca să verific detaliile pentru Daniel cât timp erai plecată. Atâta tot.

Speră din tot sufletul că Sarah nu o să-i ceară să-i arate acel număr.

— Dar crampele?

— Astea sunt reale. Dar mă simt mult mai bine acum.

Sarah clatină din cap. Holly o simte cum se relaxează. Funcționează. A

revenit pe drumul cel bun.

— Hotelul a fost ideea ta sau a lui Daniel? întreabă Sarah.

Dar simte ceva în tonul ei. Holly își drege glasul și răspunde:

— A lui Daniel. În mod sigur a fost ideea lui.

Sarah zâmbește larg.

— Mă îndoiesc de asta. Dar mulțumesc. Nu am mai fost nicăieri singuri de când s-a născut Jacob, și nici nu m-aș fi gândit la asta dacă nu ai fi stat tu aici. Sau dacă nu aș fi avut încredere în tine.

Sarah o privește atentă. E iertată? Nu-și dă seama, dar e mândră de ea pentru că a găsit o minciună extraordinară, și repede. O noapte departe de casă împreună cu soțul ei ca să se poată reconecta – ingenios. Acum nu va trebui decât să-l informeze pe Daniel.

— Să-l lași pe Daniel să-ți zică în felul lui, bine? Să nu menționezi nimic. E foarte entuziasmat. Și... Sarah? Sunt atât de norocoasă să te am. Nu aș face nimic niciodată ca să periclitez asta.

Sarah dă din cap și întinde o mână.

— Scuze că am tras concluzii greșite. E un obicei prost al meu.

— Stai liniștită. Știu cum a părut. Dar nu este așa. Nu este deloc așa. Poți să ai încredere în mine.

— Știu asta, zice Sarah. Și îți sunt recunoscătoare, mai mult decât ai putea să crezi.

*

— Ești sigură că e în regulă? Eu și Daniel am putea să anulăm, spune Sarah neliniștită vineri după-amiază, cu jumătate de oră înainte ca ea și Daniel să se plece la hotelul Pacific Rim. Probabil oricum e prea obosit după conferința de azi. A venit așa târziu din Calgary azi-noapte, și încă lucrează în cabană acum.

Holly simte o piatră în stomac. Sarah și Daniel *trebuie* să plece din casă. Și deși nu e sigură unde a fost Daniel noaptea trecută pentru că și-a închis telefonul secret, se îndoiește că a fost la conferința din Calgary.

— E în regulă. Și el are nevoie de asta la fel de mult ca tine. Eu și Jacob o să ne distrăm de minune, și meritați o noapte de relaxare.

Au trecut cinci zile de când Holly a pregătit această escapadă romantică. Daniel nu a avut de ales decât să se conformeze odată ce i-a zis că o să plece cu Sarah, altfel o să-i spună totul. Din fericire, Sarah nu i-a zis niciodată lui Daniel că a găsit-o în cabana lui.

Daniel nu a fost dornic să plece din Forest View și nici s-o lase pe Holly singură în casa lui. E clar că nu are încredere în ea, nu-i place faptul că deține informații care ar putea să-i facă rău. Dar s-a ținut de promisiune și a lăsat-o să stea aici pe o perioadă nedefinită, așa că o să își respecte și ea partea de înțelegere și o să tacă cu privire la activitățile lui cu pariuri ilegale. Deocamdată.

Dar asta nu îi rezolvă problema cu datoriile față de Charlie. În noaptea asta, o să-și pună planul în aplicare; noaptea aceasta, singură în casă, este perfectă. Poate să îndrepte lucrurile dacă Sarah și Daniel pleacă odată.

Așa că, în vreme ce Sarah se luminează la față de bucurie în timp ce pune niște chili făcut în casă în casoletă pentru Jacob, Daniel îi dă mesaj lui Holly pentru a treia oară pe ziua de azi.

Te rog să nu faci nicio prostie. Nu te băga.

Holly îi răspunde repede: *Drept cine mă iei?*

Cu cât știe mai puține Daniel, cu atât va trebui să mintă mai puțin. Dar Alexis reprezintă o problemă. Deja s-a autoinvitat, o să vină după ce se culcă Jacob. Holly a trebuit să îi spună că soții Goldman or să plece în acea noapte deoarece sora ei vitregă voia să ia cina cu ea. Holly nu mai poate s-o refuze iar. Așa că trebuie să vadă cum îi sincronizează bine pe invitații din această seară. Nu că Charlie ar avea habar că o să vină acolo. Dar în curând o să afle. Și dacă Holly știe ceva sigur despre ciudatul ăsta, e că nu o să poată să reziste invitației ei spontane.

Sarah e atât de fericită. Părul ei platinat îi cade peste umeri și rochia corai pe care Holly i-a sugerat s-o cumpere îi vine perfect pe corp. Pare o femeie total diferită. Dar tot Sarah este pentru că atunci când o picătură de chili îi cade pe rochie, nici măcar nu observă.

— Eu și Daniel nu am mai avut o escapadă romantică de ani buni.

Sarah pune casoleta pe blat lângă celelalte cinci, ca și cum pleacă pentru o săptămână, și se uită la ceas.

— Off. Daniel nu a terminat încă cu treaba. Nu vreau să stăm blocați în trafic.

Holly dă din cap, dar devine din ce în ce mai furioasă. Ce-o tot face acolo?

Chiar atunci, bărbatul intră în bucătărie ca și cum e regele castelului. Dar Holly observă cum părul îi stă ridicat de parcă și-ar fi trecut degetele prin el. Planul ei din seara asta trebuie să funcționeze.

— Mersi pentru că ai grijă de puști cât timp suntem plecați, Holly. Dacă se întâmplă ceva, ai numerele noastre. Să nu răspunzi la ușă după ce se întunecă, adaugă el.

— Are douăzeci și doi de ani, Daniel, nu cincisprezece, intervine Sarah. El râde, dar sună fals.

— Știu. Dar nu se știe niciodată cine umblă pe afară. Se uită în ochii lui Holly.

— Dan, nu o mai speria.

Sarah îl împinge jucăușă.

Holly îi susține privirea. O avertizează să nu acționeze fără să îl consulte. Bărbații. Mereu cred că știu ce e cel mai bine. Dar se înșală în cazul acesta. Și Holly s-a săturat până peste cap să fie subestimată.

— Am face bine să plecăm.

Sarah arată spre lista cu numere lipită pe telefon.

— Bineînțeles că o să fim la distanță de un telefon, dar numărul lui Nathan și al mamei sunt trecute aici, la fel și cele de la spital și al medicului pediatru al lui Jacob.

Daniel pune o mână pe spatele lui Sarah și o conduce afară din bucătărie.

— Holly se descurcă, spune el înainte să se ducă la Jacob, care s-a întors în sufragerie și își organizează toate jocurile de societate pe care vrea să le joace împreună cu Holly în seara aceasta. Pa, amice. Să fii cuminte cu Holly.

Îi ciufulește părul.

Sarah vine lângă ei.

— Pa, Jake. Te iubim și o să fim plecați doar o noapte.

Îl strânge în brațe.

— Pa, zice Jacob, trăgându-se din brațele mamei sale și întorcându-se imediat spre Holly. Candy Land mai întâi? Hedbandz? Țasta e foarte distractiv. Sau Twister? Poți să învârți tu roata pentru mine.

Sarah râde.

— Ei bine, se pare că totul e aranjat.

Îl sărută pe Jacob și Daniel duce gențile până la ușa de la intrare. Holly îi urmează.

— Distracție plăcută! strigă ea când Sarah și Daniel ies, în sfârșit, din casă și se urcă în mașină. Nu închide ușa până când nu e sigură că au

plecat.

Apoi o încuie și se concentrează doar pe Jacob până când vine ora de culcare. Dar e atât de agitat, din cauza jocurilor și a faptului că stă singur cu Holly încât îi ia o veșnicie până când îl calmează suficient ca să se schimbe în pijama. La ora nouă, în sfârșit, îl bagă în pat.

— Stai până adorm, Holly?

Felul moale și dulce în care îi rostește numele îi provoacă un val de dragoste.

— Sigur că da! Închide ochii și o să fiu chiar aici.

Se pune în pat lângă el, corpul lui mic lipit de al ei, și cu domnul Blinkers în brațe. Privește cum îi tresar pleoapele până când respirația lui devine ritmică și apoi adoarme. Ea o să-l ajute să devină un bărbat bun, căruia o să-i pese mai mult de familia sa decât de bani.

După ce copilul adoarme, coboară în sufragerie. Stă în mijlocul ei, uitându-se la camera de supraveghere din vaza neagră de pe șemineu. Nici măcar nu știe dacă Sarah se uită la înregistrări, dar orice o vedea femeia pe această cameră, Holly vrea să arate perfect normal. Ceea ce înseamnă că trebuie să mute vaza. Se plimbă normal prin cameră, dar apoi se duce în spatele vazei ca să nu poată fi filmată. Se apleacă pentru a fi sub nivelul ei, întinde mâna și întoarce vaza pentru ca aparatul să fie cu fața la perete și nu spre încăpere.

Satisfăcută, se ridică și se uită la poza înrămată cu Sarah, Daniel și Jacob în față la Stanley Park Seawall, care atârna lângă ușile glisante ce dau spre piscină. Sunt o familie atât de frumoasă, cum zâmbesc așa la cameră, Sarah și Daniel cu o mână pe umerii lui Jacob, probabil încercând să-l facă să stea la poză. Dar dacă te uiți mai bine, Sarah nu pare fericită. Ochii ei par plini de acea insecuritate pe care Holly a văzut-o după ce Sarah a venit acasă cu noul ei look.

— Am eu grijă de tine, Sarah, șoptește Holly spre poză, imaginându-și că în următoarea fotografie va apărea și ea, iar zâmbetul lui Sarah va fi unul sincer.

Se mai uită o odată repede la ceasul rotund și gri de pe perete, găsește cel mai bun loc pentru telefonul ei ca să înregistreze și ca să nici nu se vadă prea bine ca să nu observe Charlie. Zâmbește când vede plăntuța de pe masa turcoaz din spatele canapelei, între sufragerie și bucătărie. Pune telefonul pe vaza neagră, se duce în mijlocul încăperii și se așază pe jos

doar cu șoldurile ridicate deasupra parchetului. O testează. Perfect. Fața ei nu o să fie vizibilă, dar camera o să îl surprindă pe Charlie în toată gloria lui.

Îi trimite un mesaj.

Sunt singură acasă la Daniel Goldman. Nu o să fie nimeni aici în noaptea asta. Mă gândesc numai la tine. Vino aici.

Treizeci de minute mai târziu, totul e gata. Are exact ceea ce și-a dorit – o filmare cu Charlie făcând ceea ce bărbații dezgustători și limitați că el nu pot rezista să nu facă. Exact de asta are nevoie. O să îi taie toate datoriile lui Daniel și o să-l elibereze. O s-o facă, altfel...

25.

Sarah

Acum

Sunt ușurată că Daniel și Jacob se joacă afară în lada cu nisip și nu mă pot vedea cum mă holbez la modelul roșu în zigzag pe care mi l-a trimis numărul privat. Inima îmi bate atât de repede și nu pot să apăs pe „play”. Nu știu la ce alt lucru infernal sunt pe punctul de a fi martoră. Mă duc în toaleta secundară din dreapta holului, încui ușa și mă așez pe capacul de la toaletă.

Apoi, într-un final, cu mâinile transpirate din cauza agitației, apăs degetul pe ecran.

Starea de trepidație imediată se transformă în confuzie. Văd sufrageria noastră de pe strada Cliffside. Am urmărit această scenă îngrozitoare cu Holly înainte; nu mai vreau să o văd iar. A fost momentul în care am știut că nu pot avea încredere în ea, că ar fi trebuit să am încredere în instinctul meu care mi-a spus tot timpul: Holly este instabilă mental și periculoasă.

Am înregistrat filmulețul cu una dintre camerele de supraveghere din sufragerie. A fost singura dată când eu și Daniel i-am lăsat pe Jacob și Holly singuri acasă peste noapte și am fost la un hotel într-o escapadă romantică. Când am ajuns acasă, bucuroși și reconectați unul cu celălalt pentru prima dată după atâtea luni, Holly a fost inocența întruchipată, atât de fericită să mă vadă, spunându-mi cât de bine a decurs noaptea cu Jacob. M-a mințit în față, și nu am avut nicio bănuială până când nu am verificat aplicația cu camerele de supravegheat de pe telefon, mai târziu.

Am pus două camere – una în vaza neagră de pe șemineu; cealaltă în ceasul rotund și gri de pe perete, din dreapta televizorului. În mod straniu, cea din vaza neagră a fost mișcată și nu a înregistrat decât peretele alb din spatele șemineului, dar camera din ceas a filmat tot ce s-a petrecut în sufragerie în acea noapte.

M-am așteptat să o văd pe Holly mâncând înghețată pe canapea și uitându-se la un film după ce s-a culcat Jacob. În schimb, am văzut-o făcând sex cu un om bătrân pe podeaua din sufrageria mea, în timp ce fiul meu dormea la etaj.

Nu l-am recunoscut pe bărbat, avea probabil aproape șaiszeci de ani, stând în genunchi în spatele lui Holly, împingând în ea cu o forță grotescă. Fața lui aspră era schimonosită, pe deget îi scliffea verigheta în lumină și ceasul Rolex din aur se lovea de pielea ei în timp ce își înfîgea degetele în șoldurile ei subțiri. Fața lui Holly nu se vedea pe ecran, dar i-am văzut clar reflexia în ușile glisante dinspre piscină. Și știam conturul și unghiurile corpului ei pentru că le-am fotografiat, am tânjit după ele.

Nu faptul că Holly făcea sex în casa mea cu un bărbat mai bătrân chiar și decât tatăl meu a fost ceea ce m-a dezgustat și m-a înfuriat. Ci expresia de pe fața ei – satisfăcută, victorioasă și plină de ea. Ca cineva al cărui plan era îndeplinit.

După asta, am avut gânduri negre. Mai negre decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Asta făcea ea, își croia drum spre inimile oamenilor și în sânul familiilor lor numai ca să îi distrugă? Nu, părea ceva cusut cu ață albă.

L-am sunat pe Daniel imediat după ce am văzut filmarea. L-am târât de la jocul de golf, spunându-i că trebuie să vorbim. Holly era plecată la cumpărături, cu mașina mea, pe care eu i-am împrumutat-o, ca o proastă neștiutoare ce sunt. Jacob era acasă cu mine. Daniel a zis că vine imediat, și am rugat-o pe vecina noastră, Nora, să aibă puțin grijă de Jacob, motiv care l-a făcut pe fiul meu să dispere și să se supere.

M-am întâlnit cu Daniel în parcul de lângă râul Capilano. Ne-am așezat pe o bancă și am recunoscut că am pus camere de supraveghere în sufragerie înainte ca Holly să vină la interviu și că le-am ținut acolo toată vara.

— Ai urmărit-o pe camere?

A fost șocat, poate chiar puțin îngrozit de ce am făcut, în niciun caz nu puteam să îi spun vreodată despre pozele pe care i le-am făcut lui Holly în dormitorul ei. Până când nu am văzut filmulețul, nu am știut că pozele au surprins-o pe tânără cu un bărbat suficient de bătrân încât să-i fie tată, poate chiar și mai în vârstă.

— E normal, Dan, să pui camere de supraveghere. Mulți părinți fac asta,

am explicat.

Apoi i-am arătat înregistrarea. S-a uitat câteva secunde, apoi a împins telefonul.

— Nu vreau să văd asta, a zis.

Dar i-am spus că trebuie să se uite deoarece voiam să știu cine era acel bărbat. A luat iar telefonul și s-a concentrat pe fața lui.

— Nu-l recunosc, a zis el. Slavă cerului.

Apoi a desconsiderat filmulețul, zicând că e doar judecata proastă a unei tinere femei care a avut toată casa pentru ea în acea noapte. A mers atât de departe încât să compare fapta ei cu începutul relației noastre.

— Nu mai ții minte când părinții mei ne-au prins făcând sex în garajul lor?

— Tu glumești? Omul ăsta e de vârsta lui taică-su. Și asta e casa noastră! Fiul nostru era la etaj!

— Recunosc că a fost stupid, dar e tânără și nesăbuită. Oamenii comit greșeli. Nu are rost să îi scoatem ochii pentru asta.

— Bine. Dar nu putem să o mai ținem la noi în casă. Nu am încredere în ea. Nu pot să cred că a putut să facă asta, dar iat-o – asta e dovada.

— Eu chiar nu cred că e sfârșitul lumii.

Nu-mi venea să cred ce aud. Lui chiar i se părea OK că bona noastră și-a tras-o cu un bătrân în sufragerie în timp ce fiul nostru era la etaj? Cine era bărbatul ăsta cu care m-am căsătorit? Asta am decis să îl întreb și pe el direct.

— Și tu ți-o tragi cu ea?

Eram furioasă și speriată de ce avea să răspundă.

Lui Daniel, practic, i-au ieșit ochii din cap.

— Tu serios mă întrebi asta? Ești nebună?

— Tragi de timp în loc să-mi „răspunzi”? Am văzut cum ați vorbit și apoi v-ați oprit în clipa în care am intrat în cameră. Nu sunt proastă, Dan.

A părut îngrozit și și-a pus mâinile în cap, începând să se tragă de păr așa cum face mereu când e agitat.

— Nu fac sex cu bona noastră, Sarah.

I-am smuls mâinile și le-am ținut strâns.

— Vrei să faci? Vrei să i-o tragi lui Holly? Ți-a propus asta? Spune-mi adevărul.

— Nu! Doamne, firește că nu. Și nu te vreau decât pe tine. Cum ai putea

să crezi altceva?

Am vrut să îl cred. Încă mai vreau să cred asta. Apoi a zis că poate Holly are o pasiune de școlăriță sau ceva de genul ăsta, dar până și asta era o exagerare.

— Holly nu e o școlăriță. E o păpușară de douăzeci și doi de ani, am spus.

Apoi am luat decizia pe care nu am crezut niciodată că o voi lua.

— S-o facem. Să ne mutăm la Toronto. Vreau să o iau de la capăt.

Eram oripilată că Dan putea să mă mintă, că, deși el și Holly nu făcuseră nimic, vulpoaica asta tânără putea să găsească o cale să se culce cu soțul meu, ceva ce avea să fie foarte greu de făcut dacă ne mutam în cealaltă parte a țării.

S-a uitat la mine, șocat de schimbarea de subiect, dar foarte fericit datorită ei.

— Serios? Chiar vrei? Un început nou într-un oraș nou?

— Chiar vreau, am strigat. Urăsc locul ăsta. Și așa nu e nimic aici pentru mine.

Nu era chiar adevărat. Familia mea era acolo, și reușisem cu atâtea eforturi să transform casa noastră într-un cămin. Dar, în acel moment, nu puteam să mă gândesc decât că vreau să schimb macazul, să am parte de un început nou-nouț alături de soțul meu și de copilul meu, departe de Vancouver și de idioțenia aia de Club Canyon, de presiunea serviciului lui Daniel și de casa claustrofobă din care abia ieșea. Și, în plus, departe de Holly. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

După acea conversație, a fost pus la cale întregul plan. Daniel a făcut rost de un cumpărător privat atât de repede încât nu mi-a venit să cred. Apoi a trebuit doar să ne decidem când și cum să le dăm vestea altor oameni – mai ales fiului nostru, lui Holly și familiilor noastre. Două săptămâni mai târziu doar, eram într-un avion spre Toronto și spre o nouă viață.

Dar nu am scăpat de Holly. Și acum, în timp ce țin telefonul acesta în mână și mă uit la filmulețul teribil pentru a cărui înregistrare eu sunt responsabilă, și cu care mă tachinează acum un ciudat nenorocit, îmi dau seama că nu este ceea ce cred eu. E ceva aiurea la acest filmuleț. Mă mai uit o dată și realizez ce mă deranjează. Fața bărbatului nu este în profil așa cum a fost în înregistrarea mea cu camera din ceasul argintiu de pe perete. Filmarea aceasta a fost făcută fix din față, direct spre cameră, de aproape și

personal. Văd chiar și ridurile din jurul ochilor aproape negri ai bărbatului, și cadranul mare al ceasului Rolex. Dar tot nu am nici cea mai vagă idee cine este.

Și, de data aceasta, fața lui Holly nu se vede nicicum. Nu există nicio reflexie a ei în ușile glisante care dau spre piscină. Nu pot să văd ușile deoarece filmarea pare să fie făcută din spatele canapelei, care e cu fața la șemineu și la televizor.

Filmulețul nu a fost făcut de camera mea ascunsă. Atunci cine l-a făcut și de ce mi l-a trimis acum?

Îmi clănțâne dinții. Îmi vin în minte doar două posibilități ca să explic asta. Holly are treburi neterminate cu mine – sau bărbatul din filmare știe că l-am văzut și vine după mine.

Nu mai știu dacă Holly lucrează singură sau cât de în pericol s-ar putea să fim. Agentul imobiliar mi-a zis că a fost un bărbat în casa noastră înainte să ne mutăm. Ușa a fost deschisă când am ajuns. Nici măcar nu era încuiată.

O să înnebunesc dacă nu îi spun totul lui Daniel – nopțile în care am privit-o pe Holly prin fereastra dormitorului ei, pozele pe care le-am ținut ascunse în camera obscură, celelalte mesaje pe care le-am primit și acum înregistrarea asta.

Așa că, atunci când soțul și fiul meu trec de ușile glisante dinspre curtea din spate, amândoi plini de nisip, îi dau lui Jacob o coală de hârtie creponată și niște markere.

— Jake, scumpule, eu și tati o să vorbim puțin. Poți să te duci sus și să-i faci lui Cody o felicitare de însănătoșire?

— Mergem să-l vedem?

— În curând, sper.

Văd îngrijorare în încruntătura lui Daniel.

— Haide, Jake. Te ajut să te pregătești în camera ta cu hârtie și markere. Care crezi că e culoarea preferată a lui Cody?

Pleacă din cameră și simt o apăsare pe inimă. Mă tem că Daniel nu o să se mai uite la mine la fel ca înainte.

Câteva minute mai târziu, după ce mi-am ros toate unghiile pe canapeaua din sufragerie, mă găsește și se așază lângă mine.

— Ce se petrece, Sarah?

Scot telefonul din buzunar și îl îndrept spre el.

— Cineva mi-a trimis asta azi. Trebuie să te uiți.

Apăs pe play.

Daniel pare revoltat. I-au apărut broboane mici de transpirație la tâmples. Îl pun să se uite până la sfârșit. Apoi îi explic că nu este de la camera noastră, că e filmat dintr-un alt unghi și altă poziție în sufrageria de pe strada Cliffside.

— Un număr privat mi-a trimis asta, Daniel. De ce?

El clatină din cap.

— Nu... nu am idee. Crezi că Holly a filmat asta?

— Da.

Pun iar filmulețul, și pun pauză pe fața înfumurată a bărbatului, părul lui negru cu alb dat pe spate pe o frunte lată. Mă cutremur.

— Știu că nu l-ai recunoscut în primul filmuleț. Dar poți să-l recunoști acum?

Daniel examinează imaginea și clatină din cap.

— Nu știu de unde să-l iau.

— E bogat, judecând după ceasul Rolex de la mână. Probabil un membru al Clubului Canyon? Există un album cu poze?

— Nu. Abonamentele de membru sunt private.

Mă pleoștesc. Speram ca Daniel să își dea seama, în sfârșit, cine e acest bărbat. Nu mai suport groaza asta constantă, senzația că îi ascund ceva lui Daniel. A venit timpul să mărturisesc.

— A venit timpul să-ți zic ceva.

Și, pe o voce tremurândă, scuiptot, de la nopțile târzii în care îi făceam poze lui Holly prin fereastră, ascunzându-le într-un sertar din camera obscură, până la toate mesajele amenințătoare pe care le-am primit. Îi zic și de camera pe care am întors-o spre fereastra Tarei, descoperirea că este mătușa lui Cody, nu mama lui, și îngrijorarea mea din pricina tatălui lui Cody, Nick Conroy, care a comis o crimă.

Daniel tace, și citesc uimirea pe fața lui, poate chiar dezgustul.

— Te rog, spune ceva, îl implor eu.

— I-ai făcut poze bonei noastre fără consimțământul ei? întreabă.

— Nu au fost poze nepotrivite. Nu ca filmulețele astea. Erau făcute cu gust și discrete. Nici măcar nu puteai să-ți dai seama cine e în ele.

— Dar nu ți-a dat acordul, Sarah. Nu a spus niciodată că poți să faci acele poze.

Îmi frec stomacul, în care simt un nod mare.

— Ai dreptate, recunosc. A fost foarte greșit din partea mea. Dar pozele nu mai sunt. Le-am distrus pe toate, până la ultima.

Daniel se uită la mine confuz.

— Pur și simplu, nu pot să cred că ai făcut asta.

Apoi mă ia de mână.

— Sarah, îmi pare rău că nu am fost soțul pe care ți l-ai dorit tu.

Îi tremură ochii.

— Dar asta nu este o scuză pentru poze. Sau pentru camerele de supraveghere.

Mă privește cu atâta intensitate încât vărs tot.

— Când mi-am dat seama că pot vedea în camera lui Holly cu aparatul și am prins-o pe această femeie tânără și atrăgătoare cu un bărbat despre care am presupus că e cam de-o seamă cu ea, nu am putut să-mi mut privirea. Nu din cauza sexului. Am vrut să surprind acea electricitate, posibilitățile infinite pe care le are înaintea ei. Tupeul pe care l-a avut ca să-l strecoare în camera ei din vila părinților. Nu am știut pe atunci că fac poze unui bărbat mai în vârstă cu o femeie tânără. Abia atunci când am văzut înregistrarea de pe cameră am făcut legătura între cele două lucruri.

Ezit, dar am ajuns prea departe ca să mă mai opresc acum.

— Presupun că am început să mă uit la ea dintr-un soi de curiozitate și invidie față de tot ce era ca om. Am crezut că văd o tânără cu iubitul ei. Și apoi, când a început să locuiască cu noi, am urmărit-o din cauza ta.

— Deoarece credeai că mă culc cu ea?

Îmi retrag mâna din a lui și îmi acopăr fața.

— Da. Am văzut cum erați împreună. Secretoși, stăteați așa aproape și șopteați, și apoi când am găsit-o singură în cabana ta, m-am gândit că te așteaptă acolo.

Încep să plâng, toate temerile, vina și regretul ieșind la suprafață și revărsându-se din mine.

Daniel întreabă pe o voce joasă și dură:

— Când ai găsit-o în cabana mea?

— În noaptea în care ne-am dus acasă la Nathan, și ea a rămas acolo. Apoi m-ați surprins cu hotelul...

Mă opresc pentru că tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Hotelul a fost ideea ei, nu-i așa?

Daniel e atât de tăcut încât îl aud cum respiră, sacadat și tăios.

— Dan?

— Mi-aș dori să mă fi gândit eu la asta.

Și el are lacrimi în ochi.

Mă pregătesc. Mi-e frică, atât de frică de faptul că am avut dreptate în tot acest timp. Se uită în ochii mei.

— Nu m-am culcat cu Holly.

Strânge din dinți.

— Dar s-a dat la mine. Și când mi-ai arătat filmulețul și ai vrut să ne mutăm, am decis să nu îți zic pentru că nu mai avea rost? O lăsam în urmă, am lăsat totul în urmă.

— Te-am întrebat de atâtea ori! M-ai făcut că cred că sunt nebună! Țip eu acum.

El se chircește.

— Pentru că nu am vrut să te superi.

— Daniel, Holly mă *terrorizează*. Nu înțelegi că ea a trimis filmulețul ca să-mi arate că tu ești următoarea ei cucerire? E cu ochii pe noi, poate chiar are acces la casa noastră. Poate îi pune și pe vecini să ne urmărească. Nu pari să înțelegi cât de periculoasă și de diabolică e.

El ridică mâinile.

— Ai dreptate. Nu înțeleg. Nu prea.

Arată extenuat și sătul, dar e ceva pe fața lui ce nu-mi place, ceva ce nu pot descifra.

— Ai putea să-i fi tată, Daniel, zic eu.

— Nu am avut niciodată o relație cu ea, bine? Nimic nu e atât de simplu. Are dreptate în privința asta. Nimic nu a fost simplu cu Holly vreodată.

— Încearcă să-mi transmită ceva, Dan, cu mesajele ei.

Le caut pe cele trei pe care le-am primit de la numărul privat.

Te văd.

Lipsește ceva?

Eu știu totul. Dar tu?

Apoi îl informez ce mi-a spus Jacob în bucătărie înainte să vină el acasă.

— Holly a spus: „Să-i spui lui mami să aibă grijă de ea”. Asta a spus, Dan.

Soțul meu închide ochii, apoi îi deschide după câteva secunde, aruncându-mi o privire aspră.

— Ai pus camere înăuntrul acestei case, Sarah?

— Ce? Nu! Bineînțeles că nu. De ce ai crede asta?

— Pentru că ai mai făcut-o înainte. Mi se pare o întrebare rezonabilă.

Răsucesc verigheta pe deget.

— Am făcut o mare greșeală fotografiind-o pe Holly. Știu asta.

Se uită la verigheta mea, apoi spune:

— Eu am făcut o mare greșeală nespunându-ți că Holly s-a dat la mine.

Îmi pare rău.

Îmi vibrează telefonul în mână. Eu și Daniel ne uităm speriați unul la celălalt. Nu mai pot suporta.

Dar de data asta e Tara.

O să ajungem acasă în douăzeci de minute. Puteți veni atunci.

Și apoi mai primesc un mesaj de la ea.

Trebuie să vorbim.

26.

Holly

Înainte

Charlie a plecat acum cincisprezece minute. Holly i-a ascultat mașina îndepărtându-se, apoi a tras cu ochiul în camera lui Jacob, unde copilul dormea buștean, cu domnul Blinkers în brațe. A coborât fără zgomot la etaj, a luat telefonul de pe măsuta din spatele canapelei și s-a uitat la filmuleț. Era perfect. Fața ei nu se vedea, dar a lui da. Se distingea perfect. I se face greață. Felul în care a apucat-o, s-a împins în ea ca un animal. Brusc, se înfurie. Bărbatul crede că el controlează totul, la fel cum tatăl ei și Lisette cred că o controlează pe ea. Ei bine, nu mai e așa. Editează puțin filmulețul ca să șteargă un fir din părul ei care apare în cadru. Nu vrea ca nimeni altcineva în afară de el să vadă asta, dar nu o să i-l trimită lui Charlie încă. Nu poate să facă nimic în grabă înainte să se gândească bine.

Plină de energie, se plimbă de colo-colo la subsol, dincolo de camera obscură a lui Sarah. Nu iese nicio lumină din ea, și Sarah și Daniel nu sunt acasă ca să o prindă. Alexis vine abia după zece jumate pentru că ia cina cu John și Lisette acasă. Are în jur de douăzeci de minute la dispoziție ca să cerceteze.

Tot ezită înainte să răsucescă mânerul. Dar trebuie să vadă la ce lucrează Sarah.

Holly intră repede și încet, închizând ușa în urma ei. E așa de întuneric! Aprinde lanterna de la telefon, recunoscătoare că nu e nicio poză agățată cu clește alb deasupra chiuvetei.

Toate sertarele din dulapul de metal din încăpere sunt încuiate, dar nu e nimic care să o întrerupă în timp ce încearcă să le deschidă. Pila intră ușor în lacătul sertarului de sus. Neliniștită și entuziasmată, Holly deschide sertarul și găsește teancuri de dosare negre, puse în șiruri. Holly scoate primul dosar din dreapta și îl deschide. Negative sunt așezate în pătrate

mici de plastic. Se așază turcește pe podeaua de beton, pune telefonul lângă ea și ține negativele aproape de ochi. Toate sunt cu Jacob sărind în piscină; umbra fantomatică a corpului lui în contrast cu lumina soarelui este ceva remarcabil.

În următorul dosar se află poze superbe cu parcul de lângă râul Capilano. Holly scoate cel mai mic dosar, băgat în fundul sertarului. Se așteaptă să vadă negative în folii, dar găsește poze dezvoltate. Poze cu ea.

Primele sunt nevinovate. Ea pe marginea piscinei și în apă. Dar restul o fac să exclame surprinsă. O poză cu casa ei, lumina din ea strălucind sub luna portocalie și înfricoșătoare. O altă poză cu fereastra de la dormitorul ei, cu perdelele trase, dar sunt atât de subțiri încât își vede tăblia roz deschis a patului, își recunoaște corpul pe patul încadrat de fereastră. În alta, prin materialul transparent care e mai mult ca un filtru decât ca o protecție se vede pe ea dezbrăcată, întinsă pe perne, uitându-se la un bărbat care e și el dezbrăcat, Luke, în ceață și lipsit de importanță, la marginea patului ei. Nu se vede nicio față, și până și corpurile lor sunt în obscuritate, dar își aduce aminte exact momentul.

Sarah îi face poze din ziua în care s-au cunoscut. Această poză a fost făcută în aceeași noapte în care a început să lucreze pentru familia Goldman, când l-a invitat pe Luke drept recompensă pentru că a angajat-o pe Alexis.

Mai sunt și alte poze, făcute prin geamul de la subsolul casei soților Goldman, cu ea dormind în dormitorul pe care a ajuns să-l numească al ei. Aici e îmbrăcată, fața ei din nou nu este vizibilă, dar există o intimitate în pozele astea care e imposibil de ignorat, și subiectul *întotdeauna* este ea.

Ce naiba se petrece? De ce i-ar face Sarah pozele astea fără acordul ei? Holly își acoperă gura cu mâna. Simte cum i se face rău, e confuză. De ce i-ar invada Sarah intimitatea în felul acesta?

Dar când se uită la poze iar, când le vede cu adevărat, șocul ei e înlocuit de admirație. Sunt frumoase – simple și clasice. Sunt artistice și respectuoase. Nu e nimic ilicit în ele, deși sunt intime. E ca și cum Sarah i-a surprins întunericul, acel sentiment bântuitor pe care Holly îl poartă în adâncul ei pretutindeni.

Adevărul o lovește ca un fulger. Asta nu este o invadare a intimității – este un omagiu. Sarah chiar o iubește – și nu în felul obișnuit, nu romantic, ci pe căi la care a sperat mereu. Aceste fotografii sunt cele ale unei mame

care plânge faptul că fiica ei crește. Sunt încercarea ei de a o ține aproape, pentru totdeauna.

Tresare când sună telefonul. E un apel de la un număr necunoscut.

— Alo? șoptește ea deși știe că Jacob nu are cum să o audă tocmai din camera lui de la etaj.

Nu aude decât pe cineva respirând.

Lui Holly îi bate inima tare.

— Cine e?

Persoana închide.

O secundă mai târziu, sună iar.

— Ce? întreabă acum.

Nu aude decât foșnete și trosnete.

— Daniel? întreabă ea.

Apelul se încheie.

Camera obscură pare claustrofobă, dintr-odată. Bagă totul la loc în sertar, făcând tot posibilul să pună dosarele. În mod sigur a fost, deși îi tremură mâinile. Încuie dulapul. Iese pe vârfuri din cameră, închide ușa în urma ei și urcă la parter. Când ajunge sus, îi sună iar telefonul. Răspunde.

— Nu mă mai suna! șuieră ea.

— Ce?

E Alexis, uluită.

— A, Doamne. Scuze. Am primit niște apeluri ciudate mai devreme. Nu am verificat să văd cine sună acum.

— Apeluri ciudate? De la cine?

Se înjură în sinea ei pentru că o îngrijorează pe Alexis.

— Un număr privat. Nu sunt sigură. Nu mai contează.

— Păi, eu sunt la ușă, așa că măcar nu mai ești singură acum.

Holly răsuflă. Se bucură că a venit Alexis.

— Vin acum.

Când deschide ușa și o vede pe sora ei vitregă în persoană pentru prima dată după săptămâni întregi, Holly o strânge tare în brațe și își îngroapă fața în buclele șatene ale lui Alexis. I-a fost dor de ea.

Sora ei o îmbrățișează, apoi îi dă drumul să se uite în jur la spațiul cald și primitor. Fluieră încet.

— Wow. Locul ăsta e drăguț. Te simți ca acasă.

— Este. Îmi place aici.

O conduce pe Alexis spre sufragerie și arată spre canapea.

— Stai jos. Povestește-mi tot ce ai mai făcut.

Alexis se trânteste pe canapea și se sprijină cu capul de ea.

— Păi, cina cu John și mama nu a mai fost aceeași fără tine. Nimeni nu te pomenește, dar numai la tine ne gândim.

Dintr-odată, pare ciudat și inconfortabil să o aibă pe Alexis aici, în casa lui Sarah. Nu a invitat-o aici ca să îi amintească de greșelile și defectele sale.

Pesemne că Alexis observă disconfortul lui Holly pentru că se întoarce să se uite la ea.

— Scuze. Să nu mai vorbesc de ei?

Holly ridică din umeri ca și cum nu i-ar păsa.

— Nu-i nimic. Am altă familie acum.

Sora ei vitregă se ridică în fund.

— Ce?

Holly dă repede înapoi.

— Adică locuiesc și lucrez aici acum. Sarah și Daniel vor să fiu bonă cu normă întreagă.

Alexis se lasă pe spate surprinsă.

— Tu asta îți dorești?

— Mai mult decât orice.

Alexis își mușcă buza.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine, Holly, nu te înțeleg. Știu că ai avut un conflict cu tatăl tău și mama mea, dar lucrurile nu trebuie să stea așa. Poate că nu trebuie să te întorci la facultatea de medicină, și poți să te ocupi de vânzări cu jumătate de normă. Aș putea să vorbesc eu cu ei. Aș putea să le spun că...

— Oprește-te.

Lui Holly i se face rău. Nu mai poate să asculte niciun cuvânt.

— Nu mă mai întorc niciodată acolo, Alexis. Fie că accepți sau nu, asta sunt eu acum. Și aici locuiesc.

Alexis se zbârlește la auzul tonului ascuțit al lui Holly.

— Nu te judec. Dar nu ai fost tu însăși, nu de când ai început să lucrezi aici. Eu...

Pune o mână pe piciorul gol al lui Holly.

— Ești sigură că ești bine? Ești foarte tensionată.

Holly își oprește piciorul din tremurat.

— Sunt fericită, Lex. Serios. Interpretezi tu greșit lucrurile.

Se forțează să râdă.

— Nu o să fiu bonă toată viața, dar am doar douăzeci și doi de ani. Am timp să îmi dau seama ce vreau să fac cu viața mea.

Alexis dă din cap, dar nu pare convinsă.

— Vrei ceva de băut? întreabă Holly și sare de pe canapea. Hai la bucătărie cu mine.

Nu vrea să stea lângă Alexis, să fie examinată așa în detaliu.

Alexis zâmbește, părând să îi urmeze exemplul și să pară că totul e bine.

— Deci, cum sunt Sarah și Daniel? întreabă ea, uitându-se la una dintre pozele de familie de pe perete în timp ce se îndreaptă spre bucătărie. E frumos pentru un bărbat bătrân.

Se uită cu subînțeles la Holly, care se face mică sub privirea atentă a surorii ale vitrege.

— Nu e așa cum crezi tu, se repede la ea. Ți-am zis, ce ai văzut tu în parcare? Aia a fost o prostie, bine? S-a întâmplat doar o dată.

Se gândește la telefonul care stă pe canapea, la filmulețul salvat într-un folder, și i se face cald și transpiră. Bagă capul în frigider ca să ia două doze de suc, și îi dă una lui Alexis.

— Sunt bine, serios. Știi, tu mereu ai putut să te separi de Lisette și de tata. Acum, am și eu, în sfârșit, ocazia să fac asta.

Alexis pufnește.

— Nu prea am avut de ales decât să mă separ. Eu nu o să fiu niciodată debutanta cea frumoasă.

Holly cercetează chipul surorii sale după vreo urmă de tristețe, dar nu găsește niciuna.

— Crede-mă, ți-e mai bine așa, o asigură ea.

Scoate o pungă cu chipsuri de tortilla din dulap, umple un bol și apoi duce totul înapoi în sufragerie. Alexis o urmează.

Înapoi pe canapea, își strâng amândouă picioarele sub ele. Holly încearcă să îndrepte conversația spre un teritoriu sigur. O întreabă pe Alexis despre visul ei de a lucra într-o clinică medicală într-o zi; Alexis întreabă despre Jacob. Apoi Holly găsește o comedie romantică și conversația se încheie. Se concentrează amândouă pe film, până când, la unu noaptea, se termină și e pe jumătate adormită și cască.

— Scuze. Sunt epuizată.

Alexis se joacă cu lănțișorul.

— Nu-mi place că te las aici singură.

— Sunt fată mare. Și nu sunt singură. Jacob e la etaj. Și chiar apreciez că ai venit. A fost drăguț să te am lângă mine.

Alexis se ridică și Holly o conduce până la ușă și o îmbrățișează, ținând-o în brațe puțin mai mult ca de obicei. Au un trecut comun, o familie pe care doar ele două pot să o înțeleagă.

Chiar înainte să închidă ușa, Alexis se întoarce. Lumina lunii creează o aură deasupra capului său.

— Nu o să te iubească nimeni niciodată așa cum te iubesc eu, spune ea și își atinge pandantivul.

Holly își atinge și ea pandantivul.

— Și eu te iubesc.

După ce pune lanțul la ușa de la intrare, se sprijină de ea, ușurată că Alexis a plecat. Stinge toate luminile, apoi se schimbă în pantaloni scurți de pijama și un tricou alb, se spală pe față și merge pe vârfuri spre scări. Ușa de la dormitorul lui Sarah e deschisă.

Holly se întinde pe patul ei, având grijă să nu deranjeze așternuturile frumoase. Pe noptieră, printre un pachet de șervețele, o sticlă cu loțiune și o carte, găsește o poză cu Sarah și Daniel în fața unui tort de zi de naștere care are numele lui Sarah scris pe el. Amândoi arată atât de tineri și de plini de speranță. Asta trebuie să fi fost înainte să se nască Jacob, înainte ca Sarah să piardă acea sarcină. Lumina de la lumânări face fața lui Sarah să strălucească, iar Daniel se uită la ea cu adorație. Ține poza în mână cu drag. Holly o să îi aducă din nou împreună, or să redevină cuplul fericit care au fost odinioară. O să îi facă să fie din nou o familie adevărată.

Îi vibrează telefonul. La început, Holly se sperie crezând că e persoana care face farse, dar e un mesaj de la Sarah.

Cum e acasă?

Holly îi răspunde.

Perfect. Jacob s-a dus la culcare la nouă și eu o să mă bag în pat acum. Să nu-ți faci griji. Cum e la hotel?

Lui Sarah îi ia cel puțin un minut până când Sarah răspunde cu un emoticon care zâmbește. Holly râde. E prima dată când Sarah folosește un emoticon, și probabil i-a luat ceva timp să îl găsească pe tastatură.

Holly nu poate să reziste și scrie:

Te iub!

Răspunsul lui Sarah o umple pe Holly de pace, un sentiment că aparține, ceva ce nu a mai simțit niciodată.

Ești cea mai tare!

Plus trei emoticoane. Nu e mare lucru, serios, dar pentru Holly înseamnă totul. Sarah o iubește. Trei inimi sunt dovada. Și Holly nu poate să-și imagineze viața fără Sarah în ea.

27.

Sarah

Acum

Nu sunt sigură că mai am chef și de alt stres pe ziua de azi după ce mi-am revelat toate secretele și cele mai întunecate gânduri în fața lui Daniel. Dar pentru Jacob și pentru mine, trebuie să dau ochii cu Tara.

— Putem să mergem să-l vedem pe Cody acum, îl anunț, și el coboară scările prea repede. Du-te la baie și îmbracă-te până pun eu fursecurile, bine?

Jacob o ia la fugă. Eu și Daniel ne ducem la bucătărie. Mă atinge pe braț.

— Înainte să pleci, vreau doar să zic că ce s-a întâmplat în Vancouver s-a terminat. Holly nu mai e. Și ai avut dreptate. Nu era demnă de încredere, și tu ai știut asta cu mult timp înaintea mea. L-a lăsat pe Jacob singur în casă. A încercat să ne destrame familia. Dar nu mai are deloc de-a face cu noi. Oricine a trimis filmulețul și mesajele, nu contează. Nu au cum să ne rănească pentru că niciunul din noi nu a fost implicat și nu mai suntem acolo.

Dau din cap, dar tot mi-e frică.

Filmulețele acelea au fost făcute în casa mea, și chiar dacă am distrus eu camerele și am șters aplicațiile video de pe telefon, tot ar putea să mai existe undeva.

Își împreunează degetele cu ale mele și-mi ridică mâna ca să o sărute.

— Te iubesc. Suntem în siguranță aici. Știu asta.

Răsufli. Vrea să aibă grijă de mine. Asta e ceva. Atunci de ce nu simt satisfacție?

Pentru că nu pot explica agitația care îmi cuprinde tot corpul. De asta.

Dar nu putem discuta mai multe pentru că Jacob strigă de pe hol:

— Sunt gata!

— Poți să pregătești tu cina cât timp noi suntem la Tara? îl rog pe Daniel.

— Sigur.

Mă sărută iar, ținându-mi fața cu ambele mâini, apoi plec împreună cu Jacob. Duc neliniștită tava cu fursecuri pe care le-am făcut pentru Cody și traversez cu Jacob peluza.

Când se deschide ușa, simt imediat compasiune față de Tara. Arată groaznic. Are părul ciufulit; pielea ei de obicei strălucitoare e fadă acum.

— Cum e Cody? întreb.

— E obosit, dar e bine. S-ar putea să dureze câteva zile până când trece.

— Mă bucur mult.

Îi dau stânjenită farfuria.

— Fără arahide și fără zahăr. Promit.

Face o grimasă și se dă la o parte ca să intrăm. Când vede cât de speriat este Jacob, se lasă pe vine în fața lui.

— Nu e vina ta, Jacob. Cody mi-a zis că Skyler i-a dat ciocolata, și el știe că nu ar fi trebuit s-o accepte.

Jacob își scoate degetul mare din gură.

— Am uitat să-i spun să nu mănânce ciocolata. Îmi pare rău.

Împinge spre ea felicitarea pe care a făcut-o.

— Pot să-i dau asta lui Cody?

Sare neliniștit în sus și în jos, încercând să vadă dincolo de Tara, căutându-l pe Cody. Tara ia felicitarea din hârtie creponată și o deschide. Vede o minge de baschet foarte bine desenată și o mașină de curse care arată mai mult a hotdog.

— Lui Cody o să-i placă felicitarea aceasta frumoasă. E în sufragerie.

Jacob se duce la prietenul său, care stă întins pe canapea. Îl privesc pe Jacob cum îi dă felicitarea și se așază lângă el. Încă mai pare îngrijorat, deoarece atunci când Cody întoarce capul să se uite la Tara, văd cât de umflați îi sunt ochii și buzele.

— Pot să-l salut pe Cody? întreb eu aproape la fel de emoționată ca Jacob.

Nu am idee de ce Tara a fost atât de interesată de noi și nici de ce ne-a mințit cu privire la relația ei cu Cody, dar el e un băiețel dulce care ar fi putut să moară. Mi se strânge inima numai când mă gândesc la asta.

Ea dă din cap.

— O să duc farfuria la bucătărie între timp.
Mă duc la canapea. Cody e umflat și extenuat. E palid la față.

— Bună, Cody. Cum te simți? întreb pe o voce blândă.
Jacob sare în capătul canapelei, și mă uit la el seriosă.

— Cody are nevoie de liniște, așa că fără sărituri, bine?
Cody râde.

— Jacob nu știe să facă liniște.
Râd și eu pentru că așa este.
Tara intră în sufragerie.

— Să mergem să vorbim, îmi spune ea. Băieți, o să fim afară, în față.
Mă conduce spre holul de la intrare, și ieșim afară pe verandă. Două femei care stau într-o bulă socială numai a lor.

Mă foiesc stânjenită.

— Îmi pare așa de rău pentru Cody. Doamne, sigur a fost îngrozitor să primești apelul de la școală. Orice mamă și-ar ieși din minți de frică.
Privirile ni se întâlnesc. Masca strălucitoare a căzut.

— Mai este ceva ce vrei să-mi spui, Sarah? mă întreabă, îmi mușcă obrazul și apoi scuipă:

— Știu că nu ești mama lui Cody.
Ea dă din cap încet.

— Nu sunt sigură de ce ar fi asta treaba ta, dar ai dreptate. Nu sunt mama lui Cody. E fiul fratelui meu.
Ridică un deget.

— Cody nu are nevoie să audă toate astea. Stai să închid ușa și putem să stăm aici jos.

Închide ușa și ne așezăm pe scaunele albastru deschis de la Adirondack. Aștept să vorbească ea prima.

— Mereu te uiți la mine, mă privești ca și cum nu ai avea încredere în mine, mă acuză ea. De ce?

— Poftim? răspund eu. Tu vii mereu peste mine în casă, îi spui Danny soțului meu și te furișezi în grădina mea noaptea.

— Ce? Nu am venit niciodată neinvitată în grădina ta.

— Păi, cineva a venit. Și ai mințit că ești mama lui Cody.
Ea se zbârlește.

— Ba nu, nu chiar. Nu am zis nici măcar o dată că sunt mama lui. N-ai observat că-mi spune Tara? Pentru o persoană atât de nevrotică, chiar că îți

scapă multe.

Pufnesc tare.

Se ridică în picioare.

— Avem nevoie de vin pentru conversația asta. Rosé, da?

Intră în casă fără să mai scoată vreun cuvânt, apoi se întoarce un minut mai târziu cu două pahare de plastic plus o sticlă de vin, pe care o pune pe jos.

— Fratele meu, Nick? E un dezastru.

— E la închisoare, zic eu, acum că dăm toate cărțile pe față.

— Aș vreau eu să fie la închisoare, spune Tara. Asta ar face ca totul să fie mai ușor.

Acum sunt confuză.

— Cody i-a zis lui Jacob că tatăl lui e la închisoare.

Tara oftează.

— Nu sunt surprinsă că a zis asta. Nick a apărut și a plecat din viața lui Cody încă de când s-a născut, uneori dispărând și luni la rând.

Se întinde după sticla de vin, toarnă în cele două pahare, și-mi dă unul.

— Nick e dependent de alcool și de droguri, a avut toate slujbele pe care ți le-ai putea imagina, nu a stat nicăieri prea mult, și deși a fost la închisoare de câteva ori, acum nu mai e. Cine știe unde e? Mama lui Cody și-a luat tălpășița după ce s-a născut. Sunt singura persoană stabilă din viața lui Cody.

— Deci nu-și mai vede tatăl?

Ia o gură din pahar.

— Nu. Nick chiar s-a lăsat timp de câteva luni, dar apoi mi-a golit portofelul, a furat o parte din jucăriile și jocurile lui Cody și a dispărut. Asta a fost acum vreo șase luni.

Se uită la clopoței care fluieră în bătaia vântului.

— Am programare la cu un avocat de custodie pe douăzeci și trei.

Douăzeci și trei septembrie, data marcată cu un X roșu pe calendarul de pe frigider. Mă simt groaznic. Și poate că Tara are dreptate. Poate că sunt paranoică, pentru că e evident că am înțeles totul greșit legat de ea și Cody.

— Îmi pare foarte rău că... te-am urmărit, că m-am îndoit de tine. Doar că... am avut o problemă înainte cu fosta bonă a lui Jacob în Vancouver și cred că ea mi-a trimis toate mesajele astea ciudate. Apoi când am văzut lăntișorul tău de la Unique, cel pe care l-a avut și ea tot de acolo, presupun

că am tras concluzii pripite.

— Presupun că da. Apropo, lăntișorul a fost un cadou de la Nick, mi l-a trimis ca să-și ceară scuze când era la centrul de reabilitare. Urăsc lăntișorul ăla. Ar trebui să îl arunc. Dar e fratele meu, știi?

— Înțeleg.

Fereastra din fața casei e deschisă, și dinăuntru îi aud pe băieți vorbind încet. Eu și Tara suntem vecine și poate că pentru prima dată începem să fim sincere una cu alta.

— Știu că sună nebunesc, dar ai văzut vreodată o fată de douăzeci și doi de ani, cu păr castaniu lung, pe lângă casa mea? Întreb.

Clatină din cap.

— Singurul ciudat pe care l-am văzut pe aici e tipul ăla de peste drum. Dar cred că e inofensiv.

Iad o gură de vin.

— L-am întâlnit. Ezra. Zice că „supraveghează cartierul”.

Ea pufnește.

— Trage cu ochiul mai degrabă.

Iau sticla și mă uit în ochii Tarei.

— Cineva a ascuns camere în casa noastră, o informează.

Ochii verzi ai Tarei se măresc.

— Poftim?

Dau din cap.

— Le-am găsit în prima zi în care am ajuns. Și bona noastră din Vancouver? Să spunem că relația noastră s-a terminat foarte prost, și mi-am dat seama de anumite lucruri despre ea prea târziu. Am urmărit-o și pe ea. Dar la ea am văzut lucruri...

Tara se apleacă în față.

— Ce fel de lucruri?

— E o manipuloare sexuală. Am prins-o pe camera de supraveghere făcând sex cu un bărbat bătrân la mine în casă.

Tara rămâne cu gura căscată.

— Da. În timp ce avea grijă de Jacob în acea noapte.

Tara clatină din cap fără a-i veni a crede.

— Dar de ce să vă urmărească acum?

Ridic din umeri.

— Nu am idee. Probabil sunt doar paranoică și interpretez lucrurile

greșit. Se pare că mi-am făcut un obicei din asta.

Brusc, Tara se întoarce spre fereastra din față.

— Nu crezi că ar putea fi camere și în casa mea, nu?

— Nu-ți face griji. Deja am verificat, recunosc eu.

Ea râde, și râd și eu.

— Am crezut că mă urmărești, mărturisesc. Nu știu de ce, dar asta am crezut.

— E în regulă. Eu am crezut că ești o băgăcioasă. Se pare că am avut dreptate.

Ridică paharul ca să toasteze.

— Facem o pereche bună.

Râdem iar, dar apoi ne oprim și ne uităm la casa lui Ezra.

— Dar, pe bune acum, cum de știi că nu Ezra ți-a pus camerele alea în casă? E foarte ciudat. Poate ar trebui să sunăm la poliție.

— Daniel a sunat deja. Nu prea pot să aresteze pe cineva pentru că arată ciudat și poartă pantaloni bej.

— Așa e, e de acord Tara. Ce mai zi am avut!

Pune paharul pe jos și întinde mâna.

— Eu sunt Tara Conroy. Mătușa lui Cody. Mă bucur să te cunosc cu adevărat.

Îi strâng mâna.

— Eu sunt Sarah Goldman. Și uneori simt că sunt cea mai rea mamă din lume.

28.

Holly

Înainte

E sâmbătă după-amiaza și Holly deja a băut trei cești de cafea. Nu a putut să doarmă după ce a plecat Alexis noaptea trecută. Nu s-a gândit decât la faptul că acum e în posesia unui filmuleț care ar putea să îi distrugă viața lui Charlie și să rezolve toate problemele soților Goldman.

Sarah și Daniel or să se întoarcă de la hotel în orice clipă. Holly s-a forțat să fie în alertă la micul-dejun, care a constatat din gofre, cursa de înot de dimineață, mâncarea rămasă de ieri pentru prânz și acum o altă partidă de Candy Land, care trebuie să fie cel mai plictisitor joc creat vreodată. Dar lui Jacob îi place, judecând după zâmbetul larg pe care îl afișează de fiecare dată când câștigă.

Exact când copilul e pe punctul să o bată pentru a șasea oară, se deschide ușa de la intrare.

— Ne-am întors! anunță Daniel.

— Tati!

Jacob fuge mai întâi la Daniel, aruncându-se spre picioarele tatălui său.

Holly îl urmează până la intrare unde Daniel râde și își îmbrățișează fiul. Lui Sarah îi cade fața când își vede copilul fugind spre tată mai întâi și nu spre ea. Dar apoi Jacob se desface din îmbrățișare și se aruncă spre picioarele mamei sale.

Sarah îl trage într-o îmbrățișare caldă.

— Deci totul a mers bine? întreabă ea și îl sărută pe cap.

— Totul a mers conform planului, răspunde Holly, dar e cu ochii la Daniel.

Acesta pălește imediat și se uită repede în altă parte, aplecându-se să desfacă geanta.

— Uite, amice.

Îi dă lui Jacob o jucărie cu Căpitanul America.

Jacob se aruncă spre ea.

— Mersi!

— E și de la mami.

Jacob o îmbrățișează pe Sarah de la mijloc și o sărută.

— Mi-a fost dor de tine, Jake.

Zâmbește spre Holly.

— Ți-a fost dor și de mine? întreabă Holly.

— Bineînțeles, răspunde Sarah.

Femeia strălucește. E îmbrăcată cu o rochie albă pe care trebuie să o fi cumpărat de la magazinul hotelului. E extraordinar câte poți obține cu o singură noapte. Sarah e frumoasă și înprospătată, exact ce a sperat Holly.

Sarah apucă mânerul valizei sale.

— Mă duc să despachetez și să pun niște haine la spălat.

Daniel apucă mânerul de la ea.

— O duc eu sus pentru tine. De fapt, am un joc de golf în după-amiaza aceasta. Trebuie doar să mă schimb. Te deranjează, Sarah?

Își zâmbesc unul altuia, și Sarah răspunde:

— E în regulă.

Apoi îl sărută pe Daniel.

— Pot să-mi duc singură valiza.

Pune o mână pe umărul lui Jacob.

— Hai să-i dăm o pauză lui Holly, Jake. Vino și stai cu mine când despachetez și îmi povestești tot ce ați făcut cât timp eu și tati am fost plecați.

Holly se întreabă despre ce au vorbit ea și Daniel pe durata escapadei. E clar că s-a întâmplat ceva. Daniel a reușit cumva să intre în grațiile soției sale. Pare mult prea fericită să fie tratată ca o menajeră.

După ce Sarah și Jacob urcă la etaj și Daniel pleacă de acasă, Holly rămâne singură și nu are nimic de făcut. Apoi primește un mesaj de la Daniel, care o roagă să se vadă cu el la un bar de pe strada Hastings cât mai repede. Nu îi place tonul lui, felul în care îi cere să fugă la el atunci când are el chef.

Dar se duce sus în camera lui Sarah unde Jacob stă în valiza ei desfăcută. Holly râde și întreabă:

— E în regulă dacă ies puțin? Am o surpriză pentru voi toți în seara asta.

Jacob se luminează la față.

— Un cadou?

Holly râde iar.

— Ceva de genul. O să vă pregătesc cina ca să vă mulțumesc pentru că m-ați primit în familia voastră.

Nu e o bucătăreasă grozavă, dar cât de greu poate să fie să urmeze o rețetă? O să se ducă la magazin, o să cumpere ingredientele și o să vină acasă să pregătească masa pentru familie. După ce se va vedea cu Daniel, bineînțeles.

— Cina la șase? E bine așa? O să mă duc la magazin acum.

Sarah își caută cheile în geanta de pe pat.

— Ia mașina mea. Nu vrei să te cari cu sacoșele pe ghidonul bicicletei. Degetele li se ating și Holly ia cheile. Fata întârzie să-și retragă mâna. Apoi îi lasă pe Sarah și Jacob, se încalță cu niște papuci și se îndreaptă spre garaj. Descuie mașina, se asigură că GPS-ul de la Highlander e oprit, și se folosește de telefon, în schimb, ca să ajungă la locui de întâlnire stabilit de Daniel. Parchează mașina la barul situat între un amanet și un magazin de reparații. Își croiește drum în spațiul întunecat și îl zărește pe Daniel în tricoul lui polo alb și pantalonii de golf, stând într-un separeu din capăt, lângă tonomatul cu muzică, sub un neon cu Budweiser.

Nu pare deloc la locul lui. Poate că nici ea, deoarece când trece pe lângă bar în blugii ei de firmă și tricoul negru și strâmt de la Lululemon, trei bărbați tatuați cascadează ochii spre ea. Se duce repede la Daniel și se așază pe locul din față lui. Bărbatul are o sticlă de bere. Bea o gură, înghite și lasă sticla pe masă.

— Am făcut ce mi-ai cerut, spune el fără niciun alt preambul. Am obținut șederea ta pe termen lung în casa mea. Așa că de acum înainte va trebui să dai înapoi vizavi de Sarah și viața mea personală. Gata cu plecările surpriză. Și gata cu implicatul în finanțele mele sau în treburile familiei mele.

Holly arde de neliniște. Nu înțelege ce încearcă să-i spună.

— Tu și Sarah *sunteți* familia mea.

— Nu, Holly, suntem angajatorii tăi, zice el pe un ton blând, dar e ca și cum i-a dat o palmă peste față. Și tu ar trebui să fii acasă cu tatăl tău și cu mama vitregă, la facultatea de medicină sau oriunde altundeva vrei să te duci, făcând ce vrea tatăl tău.

Ea întinde o mână pe masă.
— Nu ai cum să mă oprești să nu te ajut.
Daniel se încordează și se apleacă în față.
— Despre ce vorbești? Șuieră el.
— Fac parte din familia ta acum. Ceea ce faci mă privește și pe mine.
Îi susține privirea.
— Și cu siguranță o privește și pe Sarah.
— Ce tot spui, Holly?
— Nu-ți bate joc de mine.
El se lasă pe spătarul separeului și își mișcă verigheta înainte și înapoi.
— Nu asta încerc să fac. Dar vreau ca tu să fii doar bona lui Jacob de acum înainte. Gata cu conversațiile secrete, amenințările și ultimatumurile. Deja am găsit o cale ca să rezolv problema.
Îți freacă bărbia.
— Totul o să fie bine.
Holly se uită la el și clipește.
— Și cum rămâne cu mine? Pot să locuiesc în continuare cu tine și Sarah?
El se uită în tavan, apoi iar la ea.
— Poți să stai cu noi. Deocamdată.
Îl vede suspicios, și nu știe de ce, dar dacă poate să rămână, atunci totul o să fie bine.
— OK, răspunde ea. O să dau înapoi. Momentan.
Îi vibrează telefonul pe masă. Numele lui Sarah apare pe ecran. Daniel pare agitat, ridică un deget tremurând la buze și răspunde.
Holly nu poate să audă ce zice Sarah, dar Daniel zice:
— Bună... Da, bine. Sigur... O să fac asta.
Închide.
— Despre ce era vorba?
— Nu e treaba ta. O chestie de familie.
Îi face semn ospătarului să aducă nota.
Holly se ridică în picioare.
— Le-am promis lui Sarah și lui Jacob că pregătesc cina în seara asta. O să dau de bănuț dacă sunt plecată prea mult timp. Și trebuie să ajung și la magazin.
Ochii lui par iarăși șireți când spune:

— Ne vedem mai târziu.

Holly iese din bar cu capul sus, se așază pe locul șoferului în mașina lui Sarah și începe să plângă. Daniel nu o place, asta e clar. E drăguț cu ea doar pentru că se teme de ea. Nici tatăl ei nu o place. O avea dreptate Daniel? Ea nu e decât o angajată pentru Sarah, în ciuda tuturor confidențelor și a momentelor speciale dintre ele? Nu e nimic mai mult decât o bonă? Nu poate fi adevărat. Refuză să creadă asta. Daniel e un mincinos, un criminal, un bărbat hotărât să facă orice pentru a nu fi prins.

Se șterge la ochi și deschide folderul de pe telefon în care a salvat filmulețul cu Charlie. Se uită iar la el, apoi își trimite o copie pe e-mail. Nu o să îl trimită încă. E furioasă că s-a supus riscurilor, că a lăsat încă un bărbat să o manipuleze în favoarea lui. Vrea să întoarcă roata. Vrea să trimită acel filmuleț dezgustător pentru ca Charlie să-și vadă propria perversiune în inbox, și totuși ceva o oprește.

Îi e frică. Și rușine.

Dar o să-l păstreze pe e-mail, pentru orice eventualitate.

Pornește mașina și o ia spre magazin. O să pregătească cina pentru familie. Pentru familia ei. Indiferent ce ar spune Daniel.

29.

Sarah

Acum

Nu-mi vine să cred că suntem în a treia săptămână din septembrie. Frunzele deja încep să se schimbe în nuanțele de portocaliu și de roșu al toamnei. Weekendul acesta, Jacob și Daniel or să curețe peluza, ca să poată să sară în grămezile de frunze împreună cu Roscoe.

E joi dimineața, și prima săptămână de școală a lui Jacob aproape că s-a terminat, iar prima săptămână la noul loc de muncă al lui Daniel aproape că s-a sfârșit și ea. Un nou început care e în desfășurare în mod oficial. A fost liniște pe strada Lilac până acum, la fel și în casa noastră. Eu și Daniel am devenit mai apropiați ca niciodată după discuția aceea sinceră. Vorbim mai mult. Își dă interesul. Simt asta. E o mare ușurare să mi-am dezvăluit toate secretele, că Daniel știe totul despre pozele cu Holly pe care nu ar fi trebuit să le fac, să aflu că nu s-a culcat niciodată cu ea și nici nu și-a dorit asta, deși tot nu știu cine îmi dă mesaje și cine a ascuns camere în casa mea. Trebuie să existe o explicație rezonabilă pentru toate. Doar că nu am găsit-o încă.

În ultimele câteva zile, nu am primit niciun mesaj amenințător și nu s-a petrecut nimic ciudat. Nu am mai auzit nimic de Holly și nu am văzut nicio dovadă a faptului că bărbatul din filmare ar fi pe aproape. Deși nu am simțit o senzație de siguranță, a fost liniștitor să o am pe Tara alături. Acum sunt sigură că nu Tara este cea din cauza căreia ar trebui să-mi fac griji în Blossom Court. Am mutat camera din pasajul comun în poziția originală ca să nu mai trag cu ochiul dincolo de fereastra ei.

După conversația noastră sinceră, și cu minciunile scoase la iveală, construim o relație de prietenie adevărată. Pe la începutul săptămânii, chiar am invitat-o la o cafea, și am discutat despre angajarea lui Emily ca meditatoare pentru băieții noștri. Începând de mâine, o să le dea meditații o dată pe săptămână. Amândouă avem același scop: să ne ajutăm și să ne protejăm copiii.

— Jake, a venit timpul să plecăm! strig spre etaj, unde fiul meu se îmbracă.

Coboară pe scări prea repede, ca de obicei.

Daniel deja a plecat la serviciu, și eu cu Jacob alergăm spre șoseaua Daisy ca să îi prindem din urmă pe Tara și Cody, care au luat-o înainte cu Emily și Roscoe în drumul spre școală. Emily poate că n-are copii ai ei, dar chiar pare să îi placă pe ai noștri. A venit cu noi de fiecare dată săptămâna acesta, și e o rutină drăguță și liniștitoare, deși eu și Jacob de obicei rămânem în urmă și trebuie să alergăm ca să îi prindem.

Gâfâi când ajungem la ei. Tara și Emily se opresc ca să mă lase să-mi trag suflul.

— Mulțumesc. În ședințele tale de meditație, îi ajuți vreodată pe copii cu chestii de viață? Cum ar fi să iasă mai repede din casă? o întreb pe Emily.

Ea râde.

— Pot să mă ocup de asta cu băieții dacă vreți.

— E bine cum a rămas, mâine după-amiază imediat după școală? La mine acasă pentru prima dată? o întreabă Tara pe Emily.

Emily dă din cap.

— Sună super.

Eu și Tara ne zâmbim reciproc. În sfârșit, începutul unei adevărate legături cu o mamă la fel ca mine, imperfectă, dar care dă tot ce are mai bun.

Ajungem la școală, și Jacob și Cody aleargă spre partea din spate a clădirii ca să stea la rând, împingându-se și râzând tot timpul. Îi fac cu mâna profesoarei lor, Valerie, care stă calmă în fața șirului cu mapa în mână, ignorând gălăgia. Înghit dorința de a striga spre băieți: „Aveți grija!

Odată ce copiii sunt conduși înăuntru, eu și Tara ne întoarcem la Emily, care ne sugerează o plimbare pe ravenă. Mă bucură această legătură sinceră care s-a format între noi trei. Construiesc o comunitate aici, și aproape că mă face să uit de toate lucrurile înfricoșătoare care s-au petrecut de când am ajuns aici, acum o săptămână.

— Mi-ar plăcea să mă plimb pe ravenă, dar trebuie să-i dau un telefon mamei, și conversațiile cu ea nu sunt niciodată scurte, spun eu. A vrut mult să ne întoarcem la Vancouver pentru Rosh Hashana, dar nu era o perioadă bună anul acesta.

Roscoe o trage pe Emily înainte, așa că ne îndepărtăm de școală. Se uită în spate ca să-mi adreseze o întrebare.

— Trebuie să fie greu să stai departe de familie. Crezi că o să te duci la Vancouver în vizită?

— Poate la primăvară, sau familia mea poate să vină aici. Casa e suficient de mare pentru toată lumea, asta dacă nu ne cumpărăm una până să expire contractul.

— Poate vă luați o casă în Blossom Court? întreabă Tara cu speranță în glas.

Mă simt îndoioșată. Vreau să rămân aici în Toronto, să mă stabilesc aici și, în sfârșit, să las vara în urmă.

— Mie și lui Daniel ne-ar plăcea mult asta. Dar va trebui să mai așteptăm puțin și să vedem cum decurg lucrurile.

Vorbim tot drumul înapoi spre strada Lane, unde ne separăm. Mă uit cum ele două o iau spre ravenă, soarele strălucind pe ele: o femeie blondă, o femeie cu păr albastru și un câine agitat. Privesc până când dispar în pădure.

Apoi intru în casă, neliniștită ca întotdeauna că s-a întâmplat ceva în absența mea, că a intrat cineva, că m-ar putea aștepta cineva – înăuntru sau afară. Respir cum trebuie decât abia după ce verific fiecare cameră, și totul pare în regulă.

Îmi torn o ceașcă de cafea din ibricul pe jumătate plin, o bag în cuptorul cu microunde, apoi mă așez la masa din bucătărie ca să dau un telefon de care mi-e frică. Nu mamei mele. Nici măcar acum nu spun adevărul – nu în întregime. Apelul este făcut spre altcineva.

Gloria Fielding răspunde după primul ton.

— Sarah? Ce surpriză frumoasă. Cum e în Toronto?

— Bună, Gloria. E bine. Dar ne e dor de toată lumea din Forest View. Tu și Stan ce faceți?

— Sunt bine. La fel și Stan. E la serviciu, apoi o să mergă la golf și la cină la club cu John Monroe, ca de obicei. Jur că abia dacă îmi mai văd soțul.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată! Dar mă bucur că sunteți bine amândoi.

Inspir adânc și pun întrebarea cât de relaxată pot.

— Ascultă, mă întrebam dacă știi cum pot să dau de Holly, fiica lui

John. Am încercat să o sun, dar în zadar. Lui Jacob îi este tare dor de ea și i-ar plăcea să vorbească cu ea. Știi tu, să o salute. Tranzițiile sunt dificile pentru copii.

— O, sărăcuțul de el. Sunt sigură că o să se acomodeze în curând. Din câte știu eu, Holly e plecată într-o vacanță de „regăsire”. Cel puțin asta i-a zis John lui Stan. Și-a luat liber semestrul acesta de la facultatea de medicină.

Râde ca un clopoțel.

— Generația asta și „grija de sine”.

Râd așa cum cere situația.

— Știi cumva unde se află stațiunea?

— A, nu știu. Îmi pare rău. John și Lisette nu sunt încântați de decizia lui Holly de a nu se mai întoarce la facultate, așa că nu vorbim prea mult despre ea în ultima vreme. Știi că nu-mi place să fiu băgăcioasă.

— Desigur.

Aștept o secundă și apoi întreb:

— Dar iubitul ei?

— Iubitul? Întreabă Gloria. Holly are un iubit?

— A, am crezut că are. M-am gândit că a menționat ceva.

— Nu prea cred, dar, la urma urmei, ce știu eu!

Face o pauză.

— E amuzant, dar nu mi-l pot imagina pe tatăl ei să îi permită vreunui băiat să se apropie de ea. Familia asta. Compania e atât de importantă pentru ei toți, și fata s-a implicat mult în vânzări. E fermecătoare, asta e clar.

Mă strâmb.

— Da, asta e cuvântul potrivit.

Gloria râde iar.

— Ce să mai, cred că i-a făcut pe jumătate din bărbații de la Clubul Canyon să investească în Health ProX.

Se poate ca Gloria tocmai să-mi fi arătat drumul prin labirint fără să-și dea seama.

Mai vorbim un minut, apoi închid și caut pe site-ul Health ProX. De data aceasta intru pe paginile cu teste clinice ca să găsesc o listă cu investitori. Rolul lui Holly era să facă rost de fonduri și, potrivit Gloriei, mare parte din succesul ei se datora Clubului Canyon, unde majoritatea membrilor sunt

bărbați la vârsta a doua, ca Daniel, sau chiar mai bătrâni.

Vreau fețe și nume.

Dar procesul acesta se dovedește frustrant și îmi ia și mult timp deoarece trebuie să dau click pe rapoarte financiare în PDF și pe teste de medicamente ca să găsesc sponsorii corporatiști pentru fiecare medicament pe care l-au produs sau care este în proces de cercetare. Iau un plic de pe blat și notez medicamentele și numele investitorilor de anul trecut. Sunt zece bărbați pe listă și îl știu pe unul singur: Stan Fielding. Cu siguranță nu e el bărbatul din filmuleț.

Deschid filmulețul și caut pe Google imagini pentru fiecare nume ca să văd dacă găsesc vreo potrivire, într-un final, după patruzeci și cinci de minute crunte, găsesc o poză cu o față familiară, ridată și bronzată, cu păr alb și negru și un zâmbet îngâmfat. Charlie Lang, un bărbat căsătorit, dezvoltator de proprietăți comerciale cu sediul în Vancouver, tatăl a doi adolescenți. Cu o avere de aproape un miliard de dolari. El a fost bărbatul care a făcut sex cu Holly în sufrageria mea.

Daniel a zis că nu îl recunoaște pe bărbatul din filmare. Este posibil ca Charlie Lang și soțul meu să nu se fi întâlnit niciodată. E posibil, dar e probabil? Încetează, mă cert eu. Trag concluzii pripite fără să am pe ce mă baza.

Intru pe site-ul Clubului Canyon și caut fiecare poză postată acolo, dar sunt doar fotografii cu decorul din interior și cu terenul de golf imaculat. Intru pe Google și caut „Clubul Canyon, evenimente sociale” și, în sfârșit, dau de imagini cu petreceri, turnee și evenimente caritabile. Îl caut în toate pe Charlie Lang. Iată-l. Pune mingea pe terenul de golf împreună cu un membru local din parlament. E clar că are putere și influență pe măsura banilor săi.

Dacă Charlie mi-a trimis acel filmuleț, dacă el e următorul meu, ce vrea de la mine? Există o singură persoană care poate să-mi ofere răspunsurile de care am nevoie.

Trebuie să vorbesc cu Holly. Nu a mers să o sun, așa că o să încerc pe rețelele de socializare. Dar nu știu cum să fac să reactivez contul de Instagram pe care mi l-a făcut Holly, și mi-e teamă că o să-mi pierd curajul. Fac un cont nou cu același nume de înainte: *Fotografii de Sarah Goldman* și las descrierea goală.

O urmăresc pe Holly, a cărei ultimă poză este tot cea cu fata care face

yoga pe plajă. Respir adânc și creez o postare publică ce știu că o să îi atragă atenția lui Holly. Nicio poză, doar cuvinte. De la femeie la femeie. O etichetez așa cum m-a învățat ea.

Holly.

Mi-e dor de tine. Locul tău este alături de noi. Suntem o familie, și vrem să fii aproape de noi.

Și gata. Aștept și simt cum îmi vine rău de la stomac, dar simt și o senzație stranie de calm. A venit timpul ca toate secretele astea și relația asta toxică de codependență să ia final odată pentru totdeauna.

Câteva minute mai târziu, pictograma mică mă alertează că am un mesaj nou. Dau click. E de la Holly.

Sunt mai aproape decât crezi.

Holly

Înainte

După ce a luat roșii, tăieței chinezești, carne tocată și chiar și niște briose de ciocolată cu bombonele de decor pentru Jacob de la magazinul apropiat de strada Cliffside, Holly se întoarce la casa familiei Goldman și parchează mașina lui Sarah în garaj. Audiul lui Daniel nu e aici, așa că nu a venit acasă încă. Asta e bine pentru că încă e prea supărată pe el din cauza discuției de la bar despre normalitatea falsă de acum. De vreme ce el și Sarah sunt în relații bune, plini de iubire după noaptea petrecută la hotel pe care nu ar fi putut s-o aibă fără Holly, încearcă să o distanțeze de familie. A promis că o să-i permită să stea în continuare cu ei, dar cât o să dureze asta dacă a găsit o cale de scăpare din groapa pe care și-a săpat-o cu mâna lui? Măcar Sarah și Jacob or să aprecieze cina delicioasă pe care o să le-o pregătească. Sau cel puțin așa speră Holly.

Descuie ușa de la intrare, imaginându-și cina perfectă, cu Sarah stând la masa din bucătărie cu un pahar de vin și Jacob învățând cum să taie singur mâncarea. Poate că Sarah o să immortalizeze seara într-o fotografie.

Și poate că o să îi spună lui Sarah să o posteze pe Instagram – sau să o adauge în pozele de familie de pe peretele din sufragerie. Fredonând încet, cară sacoșele spre bucătărie, trecând pe lângă sufragerie, unde vede o străină blondă pe canapea.

Îi scapă sacoșele.

— Cine naiba ești tu? întrebă Holly.

— Sunt Nora, stau la trei case, răspunde fata. Sarah a ieșit. Se duce să se întâlnească cu Daniel.

Holly rămâne cu gura căscată. A ieșit? Dar o să facă cina pentru ea și Jacob. Și Holly avea mașina lui Sarah, așa că unde ar fi putut să plece? În mintea ei, rulează repede tot ce a discutat cu Daniel la bar în timpul telefonului primit de la Sarah. Nu a menționat nimic cum că ar pleca undeva.

Domnișoara cu nasul pe sus întinde o mână mică și pistruiată. Holly i-o strânge pentru că nu are de ales. Degetele fetei sunt lipicioase.

— Știi când or să se întoarcă? Eu chiar locuiesc aici, să știi. Ți-a spus asta?

— Mi-a spus, răspund fata, retrăgându-și mâna și zâmbind nesigură. Au zis că se întorc după ce se culcă Jacob. Au plecat să se plimbe și să ia cina.

— Unde e Jacob?

— La baie.

Dacă Jacob nu e în casă, Holly și-ar pierde mințile sau ar plânge. De ce naiba au mai angajat o bonă? Ce se întâmplă?

Se duce la bucătărie și o sună pe Sarah. Nu îi răspunde, și nu lasă mesaj pentru că nu știe ce să zică. Apoi încearcă pe telefonul secret al lui Daniel. Nici el nu răspunde.

— Fir-ar să fie, comentează ea și decide să nu lase un mesaj în cazul în care Sarah e suficient de aproape încât să o audă pe Holly țipând la el.

Într-un final, verifică aplicația de urmărire de pe telefonul lui Daniel. Punctulețul roșu nu se mișcă, ceea ce înseamnă că și-a închis mobilul.

Apoi își dă seama. O evită.

— Holly? De ce ești acasă? Mami a zis că nu poți să ai grijă de mine în seara asta, spune Jacob când intră în sufragerie din baie.

Afișează un zâmbet pe fața ei tristă și se duce la el. Îl îmbrățișează strâns.

— Hei, Jakey. Nu plec nicăieri în seara asta. Pregătesc cina, ai uitat?

Jacob pare emoționat.

— Nora a comandat pizza cu pepperoni. Mami i-a lăsat niște bani.

Așa că fără lasagna la cină.

— Ți-a plăcut pizza, nu-i așa, Jacob? Ai mâncat trei felii! ciripește Nora, fără să-și de seama de frustrarea lui Holly.

Cea din urmă îl sărută pe Jacob pe cap.

— Da, păr cu aromă de pepperoni.

Copilul râde și i se rupe inima. O să o ia razna dacă mai stă mult cu ei înăuntru. Ia pachetul de brioșe de ciocolată cu bomboane, i-l dă Norei și spune:

— Ies la piscină.

— Putem să mergem să înotăm? o întreabă pe Holly cu speranță.

— Părinții tăi m-au rugat să te țin în casă în seara asta, îi zice Nora lui

Jacob, fără s-o bage în seamă pe Holly.

— Scuze, Jakey. Poate mâine.

Holly înghite în sec, apoi deschide ușa glisantă și se oprește pe platforma de lemn, fumegând. Se întoarce o dată și îi vede pe Jacob și Nora devorând desertul special pe care îl cumpărase doar pentru Jacob.

În următoarele două ore, stă pe un scaun și se uită urât la cabană. Telefonul ei tace. Doar Alexis i-a dat mesaj, dar Holly nu gândește bine în momentul de față și nu se simte capabilă să-i răspundă.

La opt, Jacob iese afară și se pune pe scaunul de lângă ea.

— Ești supărată, Holly?

Se simte imediat vinovată.

— Nu. Mă gândeam doar.

El își sucește capul.

— Pot să mă gândesc și eu cu tine?

Ea e pe punctul de spune da, când Nora iese afară și vine la ei.

— E ora de culcare, Jacob.

Se uită la Holly, fără să mai încerce să fie drăguță de dragul aparențelor.

— Sarah vrea să fie culcat până la opt jumate cel târziu.

Holly se ridică în picioare și îl sărută pe băiat de noapte bună. Apoi Nora îl duce înăuntru. Înainte să se închidă ușa casei, Jacob, vizibil confuz, întreabă:

— Nora e noua mea bonă?

— Nici gând, Jakey. Asta e doar pentru seara asta, răspunde Holly.

Mai are puțin și începe să plângă, dar nu poate să-i permită să o vadă plângând.

Dar Jacob are dreptate? Holly e înlocuită? Acum că Jacob a plecat și nu mai are nimic de făcut, Holly intră iar în casă și se duce în dormitorul de la subsol. Se pune în pat, demoralizată și respinsă. Pe la miezul nopții aude cum se deschide ușa de la intrare, iar Sarah și Daniel şușotesc.

— O s-o duc pe Nora acasă, spune Daniel, și aude cum se închide ușa de la intrare.

Pașii ușori ai lui Sarah traversează podeaua de deasupra ei și apoi aude ușile glisante dinspre piscină cum se deschid și se închid. Holly dezbate dacă să se ducă să vorbească cu ea singură, dar decide să nu o facă. Poate dacă reușește să doarmă, totul o să fie mai bine mâine. O să revină la normal. Ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Holly așteaptă până când aude

că Daniel a venit acasă, apoi se dă jos din pat ca să tragă cu urechea la ventilația din dressing. Dar pe lângă câteva replici obișnuite și șoptite, nu aude nimic. Acum, tac amândoi. E exclusă total.

Și care e cea mai rea parte? Nu a greșit cu nimic.

31.

Sarah

Acum

Sunt mai aproape decât crezi.

Mesajul de pe Instagram de la Holly mă înfioară. Înseamnă că e în Blossom Court? Aici, la ușa mea? Aici, în casa mea? Nu știu ce să fac. Mi-e groază să comunic iar cu ea, dar trebuie să aflu ce vrea ca să pot să-mi dau seama cum s-o scot din viețile noastre odată pentru totdeauna.

După ce eu și Tara îi luăm pe băieți de la școală, întreb dacă Jacob ar putea să se joace cu Cody câteva ore acasă la Tara. După ce îl duc la ea, aștept singură acasă să vină Daniel de la serviciu. Când ușa se închide la ora cinci, alerg la el.

— Știu cine e bărbatul din filmuleț.

Ridică din sprâncene și lasă geanta jos.

— Cine?

— Charlie Lang.

Îi cercetez fața după vreun semn că ar recunoaște numele.

— Am auzit de el, dar nu îl cunosc personal. Cum ți-ai dat seama?

Se întoarce să își dea jos geaca de piele și o atârnă în cuierul de lângă ușă.

— Am sunat-o pe Gloria și am pus niște piese cap la cap.

Caută ceva în buzunarul gecii, fără să se uite la mine.

— Dan, e ceva important.

Se întoarce spre mine.

— Scuze. Din câte știu eu, Charlie e un om ocupat, și mă îndoiesc că ți-a trimis acel filmuleț. Dar e destul de dezgustător că a făcut asta cu Holly.

Decid să arunc următoarea bombă.

— Cred că Holly l-a trimis. Și cred că e aici, în Blossom Court.

— Ce?

Uimire, confuzie – și ceva ce seamănă foarte mult cu frică – apar brusc pe fața lui.

Îl pun la curent cu contul de Instagram pe care l-am făcut și îi arăt mesajul pe care mi l-a trimis Holly. Daniel clatină din cap.

— Ce om!

— Unul periculos, probabil. Mai ții minte noaptea în care am văzut filmulețul și am rugat-o pe Nora să fie bună? Și ei i-a fost frică de Holly. Practic, a fugit din casă când ai plecat să o conduci acasă.

— Pot să iau o bere pentru conversația asta? A fost o zi lungă.

Ne ducem la bucătărie, unde scoate o bere din frigider și se așază la masă. Eu sunt prea agitată, așa că stau în picioare.

— Iată ce nu înțeleg eu, spune Daniel. De ce să aștepte până ne-am mutat ca să ne contacteze? De ce să nu ne chinuie din prima zi în care am concediat-o?

— De ce? Ca să ne facă zile fripte. Cred că știe că i-am făcut poze și am filmat-o. Și cred că e furioasă că am vândut casa și am lăsat-o de izbeliște.

— Cum să ajungă aici? John și Lisette au dezmoștenit-o.

— Fura lucruri. Mi-a zis că a furat o brățară foarte scumpă de la Lisette numai pentru că a putut. Ar fi trebuit să realizez atunci cât de ciudată este. Ar fi putut foarte ușor să fure pentru un bilet de avion. În plus, cine știe câți bani avea în cont. Că doar tatăl ei e bogat.

Daniel bea o gură mare de bere.

— Deci, ce vrei să facem?

— Să o confruntăm. În persoană.

Îi tremură mâna când lasă sticla pe masă. Tace, și mi se pare că e pe punctul de a mă acuza că sunt nebună, dar dă din cap.

— O s-o ademenesc aici. Și o să vorbim cu ea. Aici. Pe terenul nostru, în casa noastră. Trebuie doar să ne asigurăm că Jacob nu o să fie aici.

Înghit cu greu pentru că, deși consider că acesta e planul cel bun, mi-e frică și să îi trimit un mesaj drept răspuns.

— Emily o să le dea meditații lui Jacob și Cody acasă la Tara, mâine la patru. Sunt sigură că pe Tara nu o s-o deranjeze să stea mai mult cu Jacob dacă e nevoie.

Daniel încuviințează.

— Fă-o.

Deschid mesageria de pe Instagram. Degetele îmi tremură în timp ce îi scriu lui Holly:

Știi că ești în Blossom Court. Știu totul.

Inima îmi sare în gât când apar trei punctulețe și apoi un mesaj.

Ai dreptate într-o privință. Sunt aici.

Daniel se uită peste umărul meu. Îi arunc o privire. Arată la fel de speriat cum mă simt și eu. Dar sunt determinată să pun capăt poveștii ăsteia. Scriu ultimul meu mesaj:

Trebuie să vorbim. La noi acasă. Vineri. Ora patru după-amiaza.

Apăs pe trimitere și aștept.

*

Lui Holly i-a luat câteva ore bune ca să răspundă la invitație, probabil delectându-se cu ideea că îmi voi verifica telefonul în mod constant și că voi tresări de fiecare dată când primesc o notificare nouă. În sfârșit, după ora nouă, după ce Jacob a adormit și eu eram insuportabil de neliniștită, a fost acord cu un simplu „da”. Nu mi-a cerut adresa, deoarece cumva știe exact unde locuim.

Acum, la ora șapte în această dimineață superbă de vineri, mă ustură ochii și am cearcăne deoarece abia am dormit, dar sunt în alertă. Corpul meu vibrează ca și cum am băut șase cești de cafea, deși nu am băut nici măcar o gură. Aerul e rece, dar soarele care se ridică e puternic. Stau pe verandă și privesc cartierul. Jacob și Daniel încă dorm, dar Ezra stă pe verandă, în balansoar. Se leagănă înainte și înapoi și se uită la mine.

Totul se schimbă astăzi.

Mă bucur că nu o să fiu singură cu Holly în casă. Daniel a promis că o să vină de la serviciu până la trei ca să putem să o confruntăm împreună. Tara îl ia pe Jacob de la școală și îl duce la ea pentru prima ședință de meditație cu Emily. Încă nu i-am spus Tarei că o să vină Holly, dar am întrebat-o dacă poate să rămână Jacob la ea și după meditație. A fost de acord imediat fără să mai ceară și alte informații. Și Jacob a fost bucuros să accepte meditația deoarece or să fie acolo cel mai bun prieten al lui și Roscoe, câinele lui Emily.

Mi-e frică să o revăd pe Holly, dar trebuie să recunosc că simt un entuziasm ciudat în vene. Cine e fata asta pe care am tratat-o ca pe fiica mea, și ce naiba vrea de la noi?

— Hei.

Mă uit în spate. Daniel îmi dă o ceașcă de cafea. Recunoscătoare, iau o gură și apoi mă strâmb.

— Arde?

— Nu are zahăr.

— Am uitat. Scuze.

Se apleacă să mă sărute.

— Ești bine?

Îl sărut și eu. Are gust mentolat și dulce.

— O să fiu după ce se termină ziua de azi. Dacă ne lasă în pace, dacă pleacă odată pentru totdeauna și încetează să ne mai chinuie familia.

Emily și Roscoe se plimbă pe șoseaua Lilac, și se opresc ca să urineze câinele pe peluza noastră. Cred că a marcat fiecare colț drept teritoriul său, dar nu mă deranjează. Terrierul ăsta ciufulit este un dar de la Dumnezeu pentru fiul meu.

Daniel o salută pe Emily, mă strânge de umăr și apoi intră în garaj să ia mașina. Îi trimit un sărut când pleacă. Emily, îmbrăcată cu un trenchi galben frumos peste o pereche de pantaloni negri strâmți, vine pe verandă împreună cu Roscoe. Las cafeaua pe balustradă.

— Arăți drăguț, o complimentez eu.

Se uită în jos la ținută și zâmbește.

— Mersi. Am un interviu mai târziu în dimineața asta.

— Un post de profesor?

— Da. La o școală privată.

— E fantastic! Să mă anunți cum a fost. Poftim, ia loc.

Îi fac semn să se așeze lângă mine pe trepte.

— Pot să stau doar puțin.

Se așază și lungește lesa ca Roscoe să exploreze gazonul.

— Sper că meditația o să meargă bine astăzi. Să nu-l lași pe Jacob să ți se urce în cap.

— Jacob e o dulceață. Și nu-ți face griji. Am multă experiență cu copii energici așa ca el.

— Mersi. Știu că îmi fac prea multe griji. Ascultă, în curând o să te invităm la cină. Ai fost minunată. Tu și Roscoe l-ați ajutat mult pe Jacob ca să se simtă confortabil aici.

Emily se luminează la față la auzul ofertei mele.

— Mi-ar plăcea să vin la cină.

Roscoe latră ca la un semnal.

— Nu-ți face griji, Roscoe. Poți să vii și tu, zic eu.

— Apropo, Jacob o să rămână la Tara azi după meditații. Eu și Daniel

trebuie să ne ocupăm de ceva.

— Sună bine. E nevoie de un sat întreg ca să crești un copil, nu?

Se ridică și își scutură praful de pe haină.

— Trebuie să plec.

— Succes la interviu! Îi urez eu.

Zâmbește, apoi pleacă cu Roscoe și în curând se îndepărtează.

Mă duc înăuntru ca să îi fac micul-dejun lui Jacob și să-l pregătesc pentru școală. Îl las pe el să-și aleagă hainele și nu zic nimic când îl ia pe domnul Blinkers ca să-l ducă la școală să îl descrie^[6].¹ Apoi mă întâlnesc cu Tara în fața casei.

În ultima săptămână, am încetat să o invidiez pentru silueta suplă în costumul acela strâmt de yoga. Mă inspiră să fiu și eu din nou în formă. Băieții o iau înainte și mă întorc spre ea.

— Chiar apreciez că îl ții pe Jacob la tine azi.

Ezit pentru o secundă numai pentru că trebuie să îmi împărtășesc sentimentele și cu altcineva în afară de Daniel.

— Holly, fosta noastră bună, o să vină la noi să stăm de vorbă.

Tara ridică din sprâncene.

— E aici? în Toronto?

— Da, răspund.

— Jacob poate să stea oricât e nevoie. Să-mi dai mesaj după ce termini.

Mă strânge repede de umăr, apoi îmi dă drumul.

După ce îi ducem pe băieți la rândul din spatele școlii, îl strâng pe Jacob mai tare ca de obicei înainte să intre clasa lui.

— Te iubesc, îi spun eu.

— Eu te iubesc și mai mult! strigă el înainte să dispară dincolo de ușile din spate.

Eu și Tara ne întoarcem împreună, și în fața casei mele mă îmbrățișează.

— Succes, îmi șoptește la ureche. Poți s-o faci.

Recunoscătoare, o îmbrățișez și eu și intru în casă. Ziua se târăște la început cu rutina de zi cu zi, spălatul vaselor și al rufelor. Sunt așa de agitată încât rearanjez chiar și în frigider.

La unu ies afară. Bate vântul și îmi dă părul peste față. Verific să fie toate camerele la locul lor în cazul în care Holly vine mai devreme decât ar trebui. O să fiu pregătită pentru ea. O să îi urmăresc fiecare mișcare înainte

să o invit în casa mea. Simt cum mă privește cineva când mă uit iar la camera de la ușa de la intrare. Mă întorc, și iată-l pe Ezra, pe verandă, ca de obicei. Arată degetul mare spre mine. Speriată, fug înăuntru.

La ora două, urc la etaj și fac duș, apoi îmi usuc părul, în dormitorul meu, mă îmbrac cu grijă, alegând o pereche de colanți negri și un pulover portocaliu strâmt care mai mult îmi accentuează decât îmi ascunde silueta. Nu știu de ce, dar vreau să arăt bine pentru Holly. Poate ca să-i dovedesc că sunt mai capabilă, mai puternică decât crede. Îmi dau cu rimel, dar se vede aiurea. Ochiul stâng e prea încărcat și mi s-au lipit genele. Iau un șervețel din cutia de pe noptieră și trag cu forță de el. Cutia cade pe jos.

— Bravo, Sarah, comentez eu și mă aplec să ridic cutia.

Îmi îngheață mâna. E un ochi minuscul între împletiturile din răchită ale cutiei. O cameră ascunsă. A fost acolo în tot acest timp, uitându-se la noi din prima zi în care am sosit.

Mă cuprinde teama, urmată rapid de furie.

Îl sun pe Daniel la serviciu. Când nu răspunde, îi las un mesaj vocal. Apoi îi dau mesaj scris. Niciun răspuns. Mă așez pe pat și dau agitată din picior.

Dar sunt prea nervoasă ca să stau prea mult timp. Calc în picioare cutia cu șervețele și mă plimb de colo-colo prin cameră. Am programat să ne vedem cu Holly afară pe veranda noastră în mai puțin de o oră. O s-o confrunt și legat de asta. De asta și de orice altceva. Clocotesc de supărare. Îmi vine să o strâng de gâtul ăla moale și delicat până când moare pentru că mă torturează așa.

La două jumate, cu o jumătate de oră înainte ca Daniel să ajungă acasă, aud ceva. Mă chinui să-mi dau seama de unde provine acel sunet. Nu a fost un bufnet și niciun zgomot de pași, a părut mai mult ca un zumzet îndepărtat.

— Dan? strig de pe hol.

Nimic.

— Tu ești?

Mă uit peste balustradă. Parterul e gol. Mă întorc în dormitor și fac ture pentru că nu știu ce altceva să fac cu energia care nu-mi dă pace.

S-a făcut trei fără un sfert și Daniel tot nu a venit acasă. O greutate amenințătoare plutește deasupra casei. Mă așez pe pat și verific din nou aplicația cu camerele de supravegheat. Mi se zbârlește pielea când văd că

au fost dezactivate. Număr până la zece în încercarea de a mă calma pentru că îmi permit panicii să fie mai presus de rațiune. Trebuie să vorbesc cu Daniel.

Încerc să îl mai sun o dată, dar intră mesageria.

— Fir-ar să fie! înjur eu tare.

Apoi îmi vine ideea. Caut pe telefon numărul de la Strategic Solutions, compania lui Daniel. Apelez.

— Ați sunat la firma de consultanță Strategic Solutions. Dacă știți extensia persoanei pe care doriți să o contactați, vă rugăm apăsați pe *enter* acum. Dacă nu, apăsați pe trei pentru secretariatul nostru.

Apăs pe trei și ascult lista angajaților. Ascult iar și iar, dar nu aud numele lui Daniel. Într-un final, apăs pe zero ca să vorbesc cu un om. Îmi zvâcnește capul.

— Strategic Solutions, cu ce vă pot ajuta?

Mă simt amețită și buimacă, parcă aș fi într-un tunel.

— Aș dori să vorbesc cu Daniel Goldman, vă rog. Mă întrebam dacă puteți să-mi faceți legătura cu el de vreme ce nu răspunde pe linia lui directă?

— Îmi pare rău. Nu lucrează niciun Daniel Goldman aici.

— Cum adică? Bineînțeles că da.

— Doamnă, lucrez aici de zece ani. Suntem o firmă mică. Și domnul nu este unul dintre angajații noștri.

Scap telefonul care se lovește de podea în timp ce îmi cade cerul în cap.

32.

Holly

Înainte

Holly stă pe pat. Îi e frică să se ducă la etaj. E duminică, ora opt jumate dimineața, așa că, practic, nu lucrează azi, dar nu vrea să stea în camera ei și să își facă griji încontinuu.

Nu crede că a dormit mai mult de o oră noaptea trecută. Are ochii umflați din cauza plânsului. Cum a putut Sarah să o trateze astfel? Să vină ea ieri acasă și să o găsească pe fata aia, Nora, pe canapeaua *ei*, cu Jacob *al ei*, și să nu primească nici măcar un mesaj sau un telefon din partea lui Sarah ca să-i spună ce se petrece? Nicio explicație pentru excluderea asta subită? Holly se gândește la tatăl ei, cu câtă ușurință a lăsat-o să plece, ca și cum a încetat să mai însemne ceva din clipa în care nu a mai vrut să facă cum vrea el.

Oricare o fi fost motivul acestei excluderi devastatoare, zgomotele dimineții – apa curgând prin țevi, pașii greoi ai lui Jacob și ai lui Daniel și cei mai ușori ai lui Sarah; mirosul de pâine prăjită și cafea – sunt ca un pumnal în inimă. Nu se poate să fie ultima dimineață în care se trezește astfel.

Uneori, trebuie să rănești pe cineva ca să-l ajuți, își spune ea.

Îl aude pe Daniel strigând că se duce la Clubul Canyon la un meci de golf, și Sarah răspunde că îl iubește. Dacă minte, Holly o să știe. O să-l urmărească pe telefon.

După ce se îmbracă repede cu costumul ei de baie negru preferat, unul întreg, pantaloni scurți largi și cu buzunare mari și un tricou negru, își ia telefonul, pe care sunt filmulețul cu ea și Charlie plus imaginile cu aplicațiile lui Daniel, Monero și CoverMe. Aplicația de urmărire arată că se îndreaptă spre Clubul Canyon, fir-ar să fie. Bagă telefonul și cheia de la casă în buzunarul pantalonilor scurți de blugi.

Când urcă la parter, e dezamăgită să vadă că Sarah și Jacob nu sunt la bucatărie. Judecând după firimiturile de pe masă și vasele de lângă chiuvetă, micul-dejun s-a terminat. Nici măcar nu au așteptat-o și pe ea. E ca și cum au uitat că există. Nu sunt nici în sufragerie și când se duce pe verandă să verifice afară, nu sunt nici la piscină. Trebuie să fie la etaj. E o zi frumoasă, însorită. Sigur or să coboare.

— Poartă-te normal, își spune Holly și traversează platforma de lemn ca să ia plasa de curățat care stă sprijinită de gard astfel încât să poată strânge frunzele și gândacii din piscină așa cum fac ea și Jacob de obicei înainte să înoate.

Poate or să iasă afară, și ea și Jacob or să-i arate lui Sarah cum plonjează el. L-a învățat multe în vara aceasta.

Aude cum se deschide ușa glisantă, și Sarah iese afară. Holly zâmbește larg la fel ca în fiecare dimineață și îi face cu mâna. Sarah nu îi răspunde la salut. Vine valvârtej spre tânăra, care scapă plasa de curățat și se dă înapoi șocată.

Sarah se așază chiar în fața ei.

Holly rămâne mută. Asta nu e Sarah pe care o știe ea. Clocotește de furie, furie îndreptată spre ea.

— Ce se întâmplă? întreabă Holly. Te rog, nu știu ce te-a supărat așa de tare.

Face un pas înapoi ca să-i lase spațiu lui Sarah. O să facă astfel încât totul să fie bine, orice ar fi. Trebuie.

— Știi exact ce m-a supărat așa de tare, răspunde femeia.

Are vocea plină de furie și ură.

Holly duce mâna la lăncișorul cu yin. Sarah arată îngrozitor. Are părul ciufulit și e îmbrăcată cu pantalonii de yoga șifonați și un tricou pe care sigur le-a scos din rufe murdare.

— Sarah, sinceră să fiu, nu știu despre ce vorbești, zice Holly.

— Vreau adevărul. Îmi ești datoră cu asta după tot ce am făcut pentru tine, tot sprijinul pe care ți l-am oferit.

Vine mai aproape de ea și mârâie:

— Ce faci aici, de fapt? De-a ce te joci?

Holly și-a petrecut toată viața zicându-le oamenilor ce vor să audă, purtându-se așa cum vor ei. Acum că se confruntă cu asta, nu poate să gândească clar.

— Nu...

Nu poate să-și găsească cuvintele, nu știe cu ce să înceapă. Îi lăcrimează ochii.

— Nu din cauza jocurilor *mele* ar trebui să-ți faci griji, spune ea.

— Atunci spre cine să arăt cu degetul, dacă nu tu ești responsabilă pentru ce ai făcut în casa mea?

Despre ce naiba vorbește Sarah? De ce e ea tipa cea rea? Nu o să-și asume ea vina în locul lui Daniel.

— Întreabă-ți soțul, zice Holly.

Sarah se bagă în fața ei.

— Stai departe de soțul meu. Ai înțeles?

— Nu, nu înțeleg. Ce vrei să sugerezi?

Sarah scrâșnește din dinți, apoi șuieră:

— Taci și ascultă. Uite ce o să se întâmple. O să-ți termini ziua și apoi pleci. Îți faci bagajele și nu o să-i pomenești nimic fiului meu. Ți-ai găsit alt loc în care să locuiești. Atâta tot. Te muți în altă parte.

Holly simte cum se descompune și îi tremură genunchii. O pierde pe Sarah, își pierde casă, familia, și nu poate face nimic ca să oprească asta.

— Ce ți-a zis Daniel?

Văd o sclipire în ochii ei.

— Să nu-i mai pronunți niciodată numele.

— De ce faci asta, Sarah? Nu am făcut absolut nimic ca să te rănesc.

— Cu excepția faptului că ai mințit. M-ai înșelat. Mi-ai trădat încrederea. Ești o manipuloare și o conspiratoare, și nu vreau să te mai apropii vreodată de noi. Locul tău nu este în această familie, Holly. Am vândut casa. Ne mutăm la Toronto.

Ultimul lucru pe care îl spune este:

— Am văzut ce ai făcut.

Nu se poate ca Sarah să știe de Charlie. Doar dacă nu... Dar ceva se aprinde în ea. Sarah nu e nici ea ușă de biserică. „Și *eu* am văzut ce ai făcut tu”. E pe punctul să dezvăluie că a văzut pozele pe care i le-a făcut Sarah, poze pentru care nu și-a dat consimțământul, și toate mizeriile despre Daniel pe care le are salvate în telefon, dar apoi Jacob iese pe ușile glisante și se oprește în spatele mamei sale. Fățuca lui scumpă e palidă și se uită la ele panicat.

— De ce vă certați? întreabă el.

Holly nu poate să-l rănească. E cea mai bună persoană pe care o cunoaște, e prea mic ca să fie martor la colapsul familiei sale, care e prea perfectă pentru a se face bucăți.

Sarah se întoarce imediat.

— Nu ne certăm, scumpule. E doar o conversație între adulți. Există o diferență.

Zâmbește spre fiul ei.

— Mă duc să mă plimb puțin, bine?

Lui Holly îi cere:

— Să ai grijă de el. Să îi spui exact ce am stabilit și nimic mai mult. Mă întorc repede.

În timp ce Sarah se îndreaptă spre poarta din spate, Holly zice încet:

— El nu o să scape basma curată.

Sarah nu se întoarce. Iese prin partea din față a casei.

Holly și-a ratat complet șansa de a o atrage din nou pe Sarah de partea ei. Și cum pot să lase în urmă această casă superbă? Cum pot s-o lase pe Holly în urmă? E mult prea crud, prea copleșitor, prea brusc ca să poată înțelege.

Jacob îi atinge obrazul cu mânuța lui caldă și moale. Zâmbește spre băiețelul care a devenit ca un frate mai mic pentru ea. Gândul de a-l pierde o apasă ca o piatră pe inimă.

Copilul nu zâmbește. Pistruii de pe nasul se strâng pe față sa confuză.

— Tu și mami vă urâți?

Își bagă degetul mare în gură.

Holly își abține urlatul care i se urcă pe gât.

— Nu. Știi că uneori oameni cred că nu ești atent și că nu asculți, dar tu te chinui atât de mult? Și ei nu înțeleg?

El dă din cap cu putere, gâfâind din pieptul mic.

— Asta s-a întâmplat între mine și mama ta. Dar o să o rezolvăm. Totul va fi bine.

Numai că nu va fi bine. Holly este problema de care trebuie să scape, la fel ca în cazul tatălui ei. Familia rămâne unită și ea rămâne pe dinafară. Adevărul o doare atât de tare.

— Ne întrecem până la capăt și înapoi? îl întreabă pe Jacob.

El se aruncă în apă și începe să înoate în stil fluture înainte să apuce ea să bage un deget în apă.

— Ia uită-te la tine!

Mișcările lui au evoluat atât de mult în vara asta. L-a făcut pe acest băiat să fie puternic și rezistent în apă.

— Ne jucăm de-a v-ați ascunselea, Holly? întreabă el și iese din piscină, după care se scutură.

— Da. Dar doar în casă, bine? Nu în cabană.

Jacob o ia de mână pe Holly și i-o sărută.

— Te iubesc.

Îl îmbrățișează și îl ține aproape de ea pentru o secundă înainte să îi dea drumul.

— Eu te iubesc și mai mult.

Îi tremură vocea zicând:

— Hei, Jakey? Dacă nu o să fiu acasă în seara asta, să-i spui lui mami să aibă grijă de ea, bine?

Înainte ca Jacob să răspundă, Holly aude pași dincolo de poartă, aproape de alee. S-o fi întors Sarah deja? Poate că vrea să-și ceară scuze și să îndrepte lucrurile. Simte o rază de speranță.

Jacob fuge în casă să se ascundă și strigă după el:

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata!

O mână apare de după gard și descuie poarta.

Nu e mâna lui Sarah. Dar o recunoaște imediat.

33.

Sarah

Acum

O zăngănitură explozivă mă trezește din stupoare. Mă înec iar și iar. Îmi zvâcnește capul. De ce sunt pe podeaua din dormitor?

— Daniel, îngaim eu.

Mi-am pierdut vocea. Îmi vine să țip, dar nu pot.

Cutia cu șervețele în care am dat cu piciorul mai devreme e la câțiva centimetri de mine. Telefonul e pe jos lângă mine.

Brusc, îmi amintesc totul.

A fost cineva aici. Cineva a făcut asta. Mie.

Nu pot să-mi mișc mâinile și picioarele.

— Jacob! încerc eu să țip, dar în zadar.

Apoi îmi aduc aminte că nu e acasă. E bine. E cu Tara și Emily. E în siguranță.

Trebuie să ies din casă, dar nu pot în niciun caz să mă ridic în picioare. Nici măcar nu cred că pot să mă târăsc, îmi curg lacrimi pe parchet.

Se aude un zgomot. Ceva se trăneste. E cineva aici.

— Sarah! aud eu.

Mișc încet capul. Ezra stă în fața mea. Ține un topor în mână. Deschid gura într-un țipăt mut.

Mă ridică în brațe și atâră fără vlagă, împingând și luptându-mă fără nicio forță ca să scap de el.

— Te țin eu. Totul e bine.

Mă cară în jos pe scări și trece prin bucățile din lemn rămase din ușa noastră de la intrare. Mă duce până la casa lui, unde mă lasă încet pe peluză.

Mă pun în genunchi și mă chinui să respir.

— Ești în siguranță acum. Ai fost intoxicată cu monoxid de carbon. La fel și Daniel. O să vină ambulanța.

Nu prea înțeleg ce zice.

— Ne-ai intoxicat?

— Ești confuză. E ceva normal când vine vorba de monoxid de carbon. Stai aici.

Se duce pe verandă și se întoarce cu un bidon cu oxigen și o mască, pe care mi-o pune cu grijă la gură și la nas.

Abia atunci observ că Daniel stă trântit pe un scaun pe veranda lui Ezra, cu o mască pe față. Ridic privirea spre Ezra. Fața lui înoată în ochii mei.

— Am fost medic de urgență. Am auzit mașina voastră în garaj și l-am găsit pe soțul tău inconștient pe podea. Îi curgea sânge de la ceafă. Cred că l-a lovit cineva. Am găsit o lopată pe podeaua din garaj.

Mă căznesc să mă ridic în picioare și mă duc direct spre prima treaptă a verandei înainte să cad în genunchi în fața lui Daniel. E livid la față, dar e în viață. Ezra ni se alătură și ne oferă spațiu, dar, totodată, e atent la noi.

— Cine a făcut asta? îl întreb pe Daniel.

Când doar clatină din cap, mă întorc spre Ezra.

— Tu mereu ne urmărești.

Clipesc de zor ca să alung valurile de amețală din fața ochilor.

— Tu ai făcut asta? Tu ne-ai rănit?

Îmi scapă un bocet grav când realitatea situației trece dincolo de ceața groasă din creierul meu.

— Eu încerc doar să ajut, spune el. Dacă nu supravegheam cartierul, probabil nici nu aș fi observat că mașina era pornită, mai ales că garajul avea poarta închisă. Știam că ești în casă și că o să iasă monoxid de carbon prin ușa din antreu. A trebuit să văd cum ești. Și apoi a trebuit să te scot afară.

Mă chinui să mă concentrez în timp ce piesele puzzleului se așază încet la locul lor.

— Ai mai fost în casă înainte?

Ezra dă din cap.

— Am văzut-o înainte să vă mutați.

Prin masca de oxigen, Daniel dă din gură, dar îmi e greu să descifrez ce zice. Mă dau mai aproape.

— Ezra a oprit mașina, m-a ridicat de pe jos și m-a scos afară.

Îi curg lacrimi la colțul ochilor.

— Cred că Holly m-a lovit și m-a lăsat inconștient.

Mă uit la Ezra. Mi s-a mai dus din ceață.

— Mulțumim pentru că ne-ai salvat, zic eu printre lacrimi. Ai văzut o fată de douăzeci și doi de ani, înaltă și slabă, cu păr castaniu în jurul casei noastre în după-amiaza asta.

Vecinul clatină din cap.

— Nu am văzut pe nimeni în afară de Tara, și de băieți. Și femeia cu păr albastru și câinele ei.

— Tu ai dezactivat toate camerele de afară? îl întreb pe Daniel.

— Nu, răspunde el.

Pune încet o mână pe brațul meu. Apoi scoate din buzunar un telefon cât palma de mare pe care nu l-am mai văzut niciodată și mi-l dă.

— E numai vina mea, zice pe un ton răgușit. Holly a găsit telefonul ăsta în cabana mea și trebuie să fi pus un dispozitiv de urmărire pe el.

Tușește cu putere.

— Nu am vrut niciodată să-ți fac rău. Am o problemă cu jocurile de noroc.

Mă concentrez cât de tare pot, dar tot nu înregistrez bine cele auzite. Nimic nu mai are nicio logică.

— Nu, șoptesc.

El continuă:

— Am pierdut totul față de Charlie Lang. Aveam datorii. Datorii foarte mari. Charlie conduce un lanț de pariuri ilegale la Clubul Canyon. M-am afundat prea mult. Am știut că el era bărbatul.

Ezra îmi dă o sticlă de apă desfăcută. Beau cu lăcomie din ea în timp ce lucrurile încep să se așeze în mintea mea.

— Bărbatul din filmare?

Daniel dă din cap și scoate un bocet gutural.

— Holly a vrut să-l șantajeze. Pentru mine. Pentru noi. Astfel încât să uite de datorii. Să mă lase să ies din cerc.

Își pleacă capul, ca și cum rușinea ar fi prea grea ca să o poată duce.

— Practic, i-am dat casa pe gratis. Între mine și Holly nu a fost niciodată nimic. Absolut nimic. Ea a vrut să repare totul pentru familia noastră, dar eu am vrut-o departe de noi.

Sunt atât de uluită de dezvăluirile lui încât nu pot să-mi găsesc cuvintele.

— Și atunci de ce ne urmărește acum? De ce ne-ar face rău? De ce?

— Nu știu, răspunde soțul meu.

Și văd adevărul absolut în ochii lui.

Se aud sirene din depărtare.

Ezra întoarce capul și mijeste ochii spre fundătura din capătul străzii.

— Ce e, Ezra?

— A alergat cineva mai devreme spre pădure. Eram atât de concentrat pe mașina din garajul vostru încât nu am făcut legătura decât abia acum.

Mă ridic cu grijă, dar sunt mai stabilă decât m-aș fi așteptat. Țip la Ezra să sune la poliție.

— Mă duc pe ravenă!

— Nu! țipă Daniel.

— Sarah, oprește-te! strigă Ezra.

Îi ignor pe amândoi ca să fug pe strada Lilac. Nu m-am mai mișcat niciodată atât de repede.

În câteva secunde ajung la intrarea spre potecă. Îi scriu repede un mesaj Tarei.

Stai înăuntru cu Emily și băieții. Îți explic mai târziu.

Îmi răspunde imediat la mesaj.

Emily a anulat. Are o urgență de familie. Totul e bine?

Nu îi răspund. Închid ochii și ciulesc urechea ca să aud pași sau respirația cuiva. Aud cum frunzele foșnesc în băiata vântului rece. Alerg, mă împiedic de pietre, iar crengile mă zgârie în timp ce gonesc printre copaci pe alee. Dau să alerg, dar zăresc ceva galben în crângul des dintr-o pantă abruptă.

Încă am mintea încețoșată, și îmi ia o secundă ca senzația de groază să se instaleze. Dar apoi privesc înspre copaci și îngaim:

— Te văd.

34.

Holly

Înainte

Holly stă pe marginea piscinei, cu gura căscată de surprindere la vederea persoanei care tocmai a intrat pe poarta din spate – sora ei vitregă, Alexis. Și nu a venit invitată.

— Dacă ai venit să țiți la mine sau să-mi faci morală, asta nu e ziua potrivită, i-o aruncă Holly.

— Știu că Sarah Goldman tocmai a plecat. Am văzut-o. Trebuie să vorbim.

Tonul ei este atât de straniu de serios, ceea ce nu îi stă în fire lui Alexis, încât lui Holly îi crește pulsul.

Alexis vine mai aproape.

— A venit timpul să ascuți vocea rațiunii. Vii acasă cu mine. Îți tot spun că familia asta nu e bună pentru tine. Nu poți, pur și simplu, să schimbi familiile, așa, peste noapte. Eu sunt adevărata ta familie. Nu poți să mă lași.

— Să te las? Nu aș face niciodată...

— Am auzit în ce fel groaznic ți-a vorbit femeia aia. Eram chiar în fața porții. Și te anunță așa pe nepusă masă că te abandonează? Nu le pasă de tine, Holly. Cum de nu vezi asta?

Primul instinct al lui Holly este să le ia apărarea soților Goldman. Tocmai e pe punctul de a face asta când îi vine în minte un alt gând.

— Alexis, de ce ești aici?

Alexis își atinge pandantivul yang. Pentru prima dată, Holly nu și-l atinge pe al ei.

— Ți-am pus o întrebare, Alexis.

— Știu totul. Știu că furi de ani de zile de la mama. Și te-am văzut pe strada Hastings ieri. Și înainte, în parcare de la Clubul Canyon? Ești

plătită ca să faci sex cu bărbați bătrâni. Știi cum se numește asta?

Se uită la Holly cu tristețe.

— Și te-ai întâlnit cu Daniel Goldman la un club de striptease, tatăl copilului de care ai grijă. Holly, e nebunie curată.

— Ce? zice Holly prea tare.

Înainte să mai spună ceva, trage aer adânc în piept. Ultimul lucru pe care și-l dorește e ca Jacob să iasă afară acum și să fie martor la nebunia asta.

— Ascultă, ai înțeles greșit. Nu pot să vorbesc acum despre asta. Dar o să-ți explic totul mai târziu, bine?

— Nu mă suni. Mă ignori, anulezi planurile noastre și îi dai totul acestei familii care se folosește de tine. Tu nu realizezi asta?

Holly strânge mâinile pumn. E furioasă și situația e umilitoare.

— Te înșeli amarnic.

Își aduce aminte de noaptea acea de la clubul de striptease. Deci, într-adevăr, a văzut pe cineva pe gang, în față la Pinky's, cineva care a părut prea cunoscut. Și a văzut aceeași persoană alergând prin pădure chiar în spatele acestei case prima dată când s-a furișat în cabana lui Daniel.

— M-ai urmărit? întreabă Holly.

— Pentru binele tău, răspunde Alexis. Ești sora mea mai mică. E de datoria mea să am grijă de tine.

Holly îi întoarce spatele și scoate telefonul ca să-i dea un mesaj lui Sarah, ca să-și ceară scuze și să o roage să vină acasă pentru a putea vorbi, dar Alexis o apucă de umăr și o întoarce. Îi smulge telefonul din mână.

— Hei! Dă-mi-l înapoi.

Alexis îl ține în aer deasupra capului ei.

— Nu. Nu până când nu îmi promiți că o să vii să stai cu mine. Eu pot să am grijă de tine. Eu pot să îți arăt cum să fii o persoană mai bună.

— Nu am nevoie să ai tu grijă de mine! strigă ea. Am o altă familie acum, și tu strici totul.

Lui Alexis îi pică fața. Holly simte instantaneu cum o înțeapă sentimentul de vină în stomac.

— Trebuie să mă duc să văd ce face Jacob.

— Poți să-mi mai acorzi atenție un minut, răspunde Alexis. Nu o să te omoare.

Holly se holbează la ea, rămasă iară cuvinte.

— Nu-mi doresc decât să îți atingi potențialul.

— Potențialul meu? Dar cu potențialul *tău* cum rămâne? Eu ți-am făcut rost de locul de muncă la profesorul Phillips...

— După ce te-ai culcat cu el.

Dumnezeule. Deci a știut și asta, în tot acest timp. Holly se uită în jos.

— De ce nu mi-ai zis niciodată nimic? Și de cât timp mă urmărești ca un câine?

Alexis se înroșește, dar totuși nu se oprește.

— Sunt sora ta mai mare. Și vii acasă cu mine. Chiar acum.

Holly rostește doar două cuvinte pe un ton rece.

— Soră vitregă.

Alexis întinde mâinile spre ea.

35.

Sarah

Acum

— Te văd, repet eu, mai tare de data aceasta, spre persoana care se ascunde între copacii de lângă panta abruptă pe care stau eu.

Emily iese dintre copaci pe terenul pietros și denivelat, încă îmbrăcată cu trendul galben aprins de azi-dimineață. Dar lumina sclipește pe gâtul ei. E ceva nou acolo, un lăntișor de argint. E prea departe ca să văd clar, dar știu că este un pandantiv, un pandantiv cu yang cu o literă „A” gravată pe spate.

— Alexis, șoptesc eu pe o voce groasă.

— Alexis Emily Lawrence, pentru că nu am fost niciodată o Monroe.

Ce plănuiește să facă? Suntem la un metru una de cealaltă pe terenul acesta accidentat și strâmt. Nu e niciun gard care să protejeze de golul stâncos cu o adâncime de șase metri de sub noi. Nu pot să mă apropiu mai mult de ea deoarece e aproape pe marginea prăpastiei. Îmi tremură genunchii puțin, dar reușesc să mă țin pe picioare.

— E vorba despre Holly? întreb eu. Pentru că am încercat să dau de ea. Am păstrat legătura.

Alexis nu răspunde imediat. Inspiră, apoi expiră, privind în jur copacii deși care se întind pe o rază de kilometri întregi.

— E frumos aici sus. Priveliștea seamănă mult cu cea pe care ați avut-o voi în Vancouver.

Mi se blochează respirația.

— Ai fost acasă la mine?

Alexis se dă câțiva centimetri mai aproape de margine.

— Am venit în vizită. De mai multe ori.

Inima îmi bate să-mi sară din piept și mă gândesc ce să spun.

— Tu... ți-ai vizitat sora vitregă?

— Da. Cineva trebuia să aibă grijă de ea. Nu a avut mamă, să știi.

Îmi aduc aminte de dorul și de durerea din ochii lui Holly când mi-a spus că mama ei a murit când a născut-o.

— Mi-a spus asta. E foarte trist, zic eu.

Emily mă fixează cu privirea ei dură, făcându-mă să mă dau un pas înapoi.

— Tu nu știi cât de vulnerabilă a fost Holly. Soțul tău s-a folosit de ea. Amândoi sunteți niște oameni teribili.

Clatin din cap.

— Nu e adevărat. Amândurora ne pasă mult de Holly.

— Nu vă pasă decât de voi.

Își duce mâna la gât și începe să miște în stânga și în dreapta pandantivul de la lăncișor.

— Știu totul, Sarah. Tu știi?

Replica asta mă lovește ca un pumn în stomac.

— Sora ta vitregă e plecată într-o stațiune, nu?

— S-ar putea spune și așa, răspunde Alexis.

Dintr-odată, un val de blană trece pe lângă mine. E Roscoe, și se mișcă atât de repede încât etichetele lui se chinuie să nu alunece pe pietre. Apoi, la fel de repede, apare și fiul meu în urma lui, urmându-l pe Roscoe până la marginea pantei, la doar câțiva centimetri de Emily.

— Jacob, nu! strig eu, dar e prea târziu.

Alexis întinde mâna și îl apucă de braț pe Jacob.

— Nu-ți face griji, zice ea. L-am prins.

Roscoe sare spre Jacob, dar îi alunecă etichetele din spate și cade într-o fisură îngustă dintre doi bolovani la un metru sub noi.

— Mami, a rămas blocat între pietre! țipă Jacob, arătând spre Roscoe care stă într-un echilibru precar pe singurul loc ieșit în afară din acea pantă abruptă. Trebuie să-l ajut.

— Te rog, Jake. Nu te mișca, îl implor eu.

Lui Emily îi ordon:

— Dă-i drumul fiului meu.

— De ce? întreabă ea. Sunt meditatoarea lui. Până acum ne-am simțit minunat împreună. Nu-i așa, Jacob?

Zâmbește spre mine, dar mă sperie.

— De fapt, Jacob și Cody sunt singurii mei elevi. Am venit în Toronto

doar pentru Jacob.

Copilul meu ridică privirea spre ea și dă din cap. Se citește atâta încredere pe chipul lui încât îmi vine rău.

— Trebuie să îl salvăm pe câinele tău, zice el.

— Ai dreptate. Trebuie, răspunde ea și îl strânge mai tare de braț, împingându-l până mai are câțiva centimetri până la râpă.

— Chiar ești profesoară? întreb eu.

Alexis clatină din cap.

— Asistentă medicală. Presupun că sunt o mincinoasă la fel de bună ca tine și soțul tău.

Am nevoie de Daniel. Am nevoie de poliție. Nu mă simt bine. Nu știu de ce este capabilă. Mă mișc cu grijă, făcând încet câte un pas. Sunt îngrozită, dar trebuie să mă prefac că nu sunt.

— Jacob, scumpule. Poți să te dai de pe margine? Poți să faci asta pentru mine? întreb eu pe o voce moale.

El dă din cap, dar se tot uită la Roscoe care stă sub noi, iar Emily îl ține bine.

— Tot ce am făcut a fost pentru Holly. Toată viața mea. Apoi m-a lăsat pentru voi, ca și cum eu nu însemnam nimic. Nu i-a păsat decât de voi, și voi ați distrus-o.

Înghit în sec, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu am vrut niciodată să-i fac rău plecând. Vreau să îi spun asta.

— Nu poți.

Se uită la Jacob.

— Domnul Blinkers te-a făcut fericit, Jakey? Am vrut să fii fericit și să-ți aduci aminte de Holly, spune Alexis, pe o voce dură și ciudată. Holly te-a iubit.

Jacob se luminează la față.

— Stai, Holly e aici? întreabă el.

Fata clatină din cap.

— Nu, Jakey. Ea nu mai e aici. Și e vina părinților tăi.

Privesc cum fiul meu rămâne uimit.

Parcă totul se oprește. Aerul se comprimă în jurul meu. Jacob se uită la mine atât de confuz, dar eu nu pot să-i explic.

Băiatul tremură rău. Alexis l-a împins până pe margine și picioarele lui fac să cadă pietricele.

— Jake, uită-te la mine, bine? Uită-te la mine.

— Uită-te la *mine*, Sarah! intervine Alexis. Uite ce m-ai pus să fac. Toată familia mea e distrusă din cauza ta.

Se schimonosește de durere, și îl trage pe fiul meu de braț.

— Holly a murit? întreabă Jacob, înțelegând brusc ce a auzit mai devreme.

Alexis se încruntă spre el.

— Tu nu ar trebui să fii aici, Jakey. Ar fi trebuit să fii acasă la Tara până când îi descoperea poliția pe părinții tăi așa cum i-am lăsat. Apoi ar fi început să îți caute o familie bună și decentă care să te crească.

Ia mâna de pe umărul lui Jacob și se apleacă să fie la același nivel cu el. O singură mișcare ar fi de ajuns și fiul meu ar cădea în râpă.

— Știi că ești singura persoană bună din familia ta? îl întreabă ea.

Am la dispoziție o fracțiune de secundă ca să iau o decizie ce îmi poate schimba viața cu totul. Mă arunc spre ea, traversând cât ai clipi distanța de un metru dintre noi. O împing doar o dată și reușesc să o separ de fiul meu. Ea se clatină înapoi, chiar pe marginea stâncii. Alunec pe pietriș și cad chiar lângă ea.

— Fugi! țip spre Jacob care stă pe loc într-o stare de șoc total.

Alexis se chinuie, încercând să își sprijine piciorul în ceva, dar apoi simt cum mâna ei mă apucă de gleznă în timp ce alunecă în panta abruptă.

Cad odată cu ea.

— Mami! urlă Jacob.

Stomacul îmi saltă când alunec odată cu Alexis și apuc. să-l văd pe Jacob îngrozit la marginea râpei, iar Roscoe nu se vede pe nicăieri. Alexis încă mă ține de gleznă, și dau din picior ca să scap de ea, lovindu-mă cu glezna de un bolovan.

Aterizăm într-un spațiu mic dintre doi bolovani, pe la mijlocul râpei. Mă prăbușesc și acele de pin mă înțepă pe față și pe mâini. Lângă mine, Alexis se lovește de un bolovan, scoțând un zgomot tare. Dar e conștientă și se aruncă pe mine ca să-și înfigă cotul în gâtul meu.

Nu pot să respir. Nu mai îmi văd fiul.

Brusc, aerul îmi revine în plămâni și Alexis e trasă de pe mine. Mă întorc și îl văd pe Ezra ținând-o cu brațele deasupra capului, în timp ce Daniel o ține de picioare. Ea se zbate, dar nu are cum să le facă față.

— Unde e Jacob? bolborosesc eu.

— E sus, cu Roscoe. E bine. Nu vorbi, spune soțul meu cu o voce tremurândă din pricina lacrimilor în timp ce o ține pe Alexis la pământ împreună cu Ezra.

Pași și ordine răsună în jurul nostru.

— A venit poliția!

E vocea fiului meu, și e cel mai dulce sunet pe care l-am auzit vreodată.

Mă uit în sus în vârful pantei unde un echipaj format din șase ofițeri de poliție și doi paramedici ajunge la fața locului ca să se ocupe de noi.

— Repede! Aici, jos! strigă Daniel.

— Jacob! urlu eu.

Sunt acoperită de sânge și pământ, și glezna mea urlă de durere, dar nimic din toate astea nu contează.

— E la mine! strigă o voce de femeie.

Apoi îl văd pe Jacob lângă o polițistă în uniformă, cu Roscoe lângă el. E în siguranță. Încep să plâng în hohote.

— Or să coboare să vă aducă, bine? țipă ofițerul brunet spre mine. Fiul dumneavoastră e nevătămat!

— Am prins suspecta! strigă Ezra și Alexis îl scuipe în față.

Se întoarce și-mi zâmbește.

— Nu e prima dată când mă scuipe cineva.

Îi datorez viața acestui om.

În timp ce Daniel și Ezra o țin pe Alexis la pământ, trei ofițeri, doi bărbați și o altă femeie față de cea care e cu fiul meu, coboară cu grijă în râpă până ajung la noi.

— Preiau eu de aici, zice unul dintre polițiști, scoate cătușele și le pune la încheieturile lui Alexis, permițându-le soțului meu și lui Ezra să îi dea drumul, în sfârșit. Sunteți reținută pentru tentativă de omor.

Fata e plină de vânătăi și răni. Polițistul strigă în sus.

— Targă!

Privesc în sus și văd doi pompieri care pesemne că tocmai au venit. Folosesc frânghii ca să coboare încet o targă galbenă pe verticală. Toți trei ofițerii o ridică pe Alexis pe targă și o leagă cu niște centuri negre și groase peste piept și de picioare ca să nu se poată mișca.

Când pompierii încep să o ridice, întorc capul spre Daniel care stă ghemuit pe jos, istovit. Se uită la mine și șoptește:

— Îmi pare așa de rău.

Atunci încep să plâng și mai tare.

Ezra stă în fața noastră. Mă analizează din cap până în picioare, apoi le spune ofițerilor:

— Cred că are glezna ruptă și contuzii minore.

— Puteți să vă ridicați? întreabă polițista.

Dau din cap și reușesc să mă ridic în picioare cu puțin ajutor.

Ezra ajunge singur sus și vorbește cu paramedicii și, într-o oră, eu și soțul meu suntem aduși sus pe târgi. Alexis nu mai e acolo.

Odată ce ajung în siguranță pe creastă, unde o ambulanță așteaptă să ne transporte afară din ravenă, Jacob aleargă spre mine.

— Mami, ești bine?

— Sunt bine, scumpule, spun eu printre lacrimi și îi țin mânuța moale.

Tu ești bine?

Clatină din cap.

— De ce a fost așa rea Emily? întreabă el.

— Pentru că nu este cine am crezut noi că este.

Vreau să spun mai multe, dar mă lasă vocea.

Nu pot să fac nimic altceva decât să închid ochii.

36.

Holly

Înainte

La început nu e clar ce încearcă să facă Alexis. Întinde mâinile spre Holly. Vrea să-și ceară scuze? Să o îmbrățișeze? Dar înainte să apuce să mai gândească, sora ei vitregă o lovește tare în umeri. E împinsă subit înapoi, și se chinuie să-și recapete echilibrul pe platforma de lemn de lângă piscină întinzând mâinile și apucând-o pe Alexis. Doar că ratează. Alexis duce mâinile la gâtul ei, și apucă lăntișorul lui Holly, trăgând-o înspre ea de lanț. Acesta se rupe. Holly își pierde echilibrul.

Se împiedică de plasa de curățat piscina de la picioare. Observă șocul de pe fața lui Alexis într-o fracțiune de secundă înainte să cadă, lovindu-se cu capul de betonul de lângă piscină. Corpul ei se rostogolește în apă, lăsând puțini stropi în urma lui.

Holly iubește apa, dar de data asta e diferit. De ce nu poate să înoate? Visează? Aude zgomote, înăbușite și îndepărtate, deasupra suprafeței distorsionate a apei. Singurul lucru pe care poate să-l audă clar e propria inimă, care îi pulsează și în urechi. Simte durere undeva, dar e atât de distantă, atât de departe. O fi capul ei? Nu contează. Se simte în siguranță și caldă sub apă. La fel se simte și cu Sarah, știe că totul va fi bine. Trage aer în piept, dar ceva e greșit. De ce nu poate să respire?

Întinde o mână spre suprafață. Sora ei vitregă e la marginea piscinei. O vede acolo, sclipind și încețoșată. Alexis întotdeauna are grijă de ea, orice ar fi. Holly își simte brațul atât de greu. De ce nu poate să-l ridice? Își simte capul ca un bolovan. Se duce la fund, se îndepărtează de suprafață. În timp ce coboară, admiră apa din jurul ei, de un turcoaz frumos și vibrant, dar se unduiește un lucru ciudat deasupra ei, ca o frânghie roșie și răsucită.

Ceva sclipește la fundul piscinei. Lăntișorul ei.

Apoi o aude. O aude pentru prima dată, atât de clar, o voce care o strigă

pe nume.

Nu e Alexis. Nu. E altcineva. E mama ei, care o cheamă acasă.

37.

Sarah

Nouă luni mai târziu

E o zi frumoasă de vară. Briza ușoară îmi gâdilă brațele goale în timp ce mă întorc acasă împreună cu Jacob. Azi a fost ultima zi din clasa a doua la școala la care a mers din octombrie, când am plecat din Toronto și ne-am mutat în apartamentul cu două dormitoare din Bloor West. La doar cinci minute de mers pe jos, High Park este înverzit și superb, iar cartierul nostru este unul cald, eclectic și plin de diversitate. Prefer asta în locul suburbiilor de înainte.

— Mami, poți să-mi duci tu ghiozdanul? E prea greu.

Jacob se uită în sus la mine cu ochii lui mari și albaștri, dând din genele lungi în încercarea de a mă convinge să fac ceva pentru el ce este perfect capabil să facă de unul singur.

— E bine că ești atât de puternic, spun eu. Suficient de puternic ca să îl duci singur.

El oftează și își ridică ghiozdanul mai sus pe umeri.

— Tati mă duce la Wonderland azi, nu?

Eu zâmbesc.

— Da. Imediat după ce ajunge acasă de la ședință.

Mă refer la ședințele de Pariori Anonimi, un lucru pe care nu i-l ascundem lui Jacob. Este important pentru el să vadă că oamenii fac greșeli, dar dacă le recunoaștem, vorbim despre ele deschis și ne străduim să fim mai buni, este posibil să fim iertați.

Mi-a luat mult timp să am din nou încredere în Daniel. După ce poliția York Regional a luat-o pe Alexis în custodie, Daniel a cooperat cu poliția din Vancouver ca să îl prindă pe Charlie și să elimine cercul de pariuri pe care l-a organizat la Clubul Canyon. Datorită ajutorului lui Daniel, Charlie nu mai este membru al niciunui club deoarece nu-și mai vede capul din

cauza procesului care o să urmeze, fiind acuzat de crimă organizată, spălare de bani și evaziune fiscală. Daniel nu a fost niciodată acuzat pentru implicarea sa în rețeaua de pariuri. A scăpat din punct de vedere legal, dar, din multe alte puncte de vedere, implicarea lui a adus consecințe, mai ales asupra căsniciei noastre.

După acea zi dezastruoasă, Tara ne-a permis mie și lui Jacob să ne mutăm la ea până când ne luăm lucrurile – pentru că nu voiam să mai pun niciodată piciorul în casa groazei. Și înainte ca Daniel să intre la reabilitare, a recunoscut tot ce a făcut, dependența lui de pariuri care ne-a dus la ruina financiară, felul în care mi-a ascuns totul pentru că nu a vrut să mă piardă, nu a vrut să își piardă familia. A mințit legat de motivul pentru care ne-am mutat în Toronto. Nu a fost niciodată vânat de o firmă. Nu exista niciun loc de muncă ce-l aștepta. Și-a petrecut zilele căutând serviciu, încercând să găsească un post legal ca să putem trăi, pentru că nu am vândut casa de pe strada Cliffside. I-a dat-o lui Charlie Lang ca să scape de toate datoriile și să poată ieși din cercul de pariuri. Am supraviețuit doar cu economiile de pe cardul lui.

Daniel a petrecut atât de mult timp ascunzându-și compulsiile, în timp ce eu le-am ascuns pe ale mele. În tot acest timp în care ni s-au întâmplat lucruri ciudate în Blossom Court, nu a fost sigur dacă Holly sau Charlie era persoana care ne teroriza. Se temea că Charlie nu se ținuse de cuvânt, că nu avea să-l lase niciodată să scape de plasa periculoasă în care fusese prins.

Și el a primit mesaje amenințătoare, dar pe un telefon secret de care eu nu am știut niciodată. Un telefon secret pe care Holly l-a găsit în cabana lui, care a determinat-o să își sacrifice corpul, să se sacrifice cu totul, ca să-l ajute să scape de datorii. Și el a încercat să o contacteze în secret pe Holly ca să o oprească, dar bineînțeles că amândoi am comunicat, de fapt, cu Alexis în tot acest timp.

Jacob o ia înainte, fără degetul în gură, fără nicio povară tristă pe umeri. Dar tot îi plânge moartea lui Holly, la fel ca mine. A trebuit să-i explicăm că Emily era sora vitregă a lui Holly și că era o fată foarte, foarte rea care i-a făcut un lucru îngrozitor lui Holly, ceva ce a omorât-o. Nu a întrebat niciodată ce și, din fericire, nu a fost nevoie să îi spunem că s-a petrecut chiar în curtea noastră din spate din Vancouver.

În ziua în care Alexis a încercat să ne omoare pe mine și pe Daniel, poliția din Vancouver a găsit cadavrul lui Holly înmormântat în pădurea

deasă și încâlcită de lângă casa noastră de pe strada Cliffside. Era același loc în care făceam poze, cu camera îndreptată spre fereastra de la dormitorul lui Holly Monroe. Tânăra a fost găsită cu lănțișorul cu yin rupt, lăsat în dreptul inimii.

Ori de câte ori mă gândesc la ultimele clipe ale lui Holly, mă simt vinovată. Nu și-a dorit decât o familie care să o iubească și s-o accepte așa cum e. A încercat să mă salveze când eu nici măcar nu știam că am nevoie să fiu salvată. Dar atunci când a avut cea mai mare nevoie de mine, nu am fost acolo.

Singura consolare este că Holly se odihnește acum lângă mama ei pe care nu a cunoscut-o niciodată, dar după care a tânjit mereu.

Alexis a fost inițial acuzată de neglijență criminală care a provocat moartea lui Holly, dar avocatul ei a argumentat că fata a scos-o pe Holly din piscină și a încercat să o resusciteze, dovedind astfel că intenția nu a fost s-o înece. Autopsia a dovedit clar că Holly avea un traumatism la tâmplă provocat de lovitura de cimentul de lângă piscină; creierul ei a suferit un hematom subdural. Cauza oficială a morții a fost asfixiere provocată prin înec înainte ca sora ei vitregă să o poată salva.

Cred că medicul legist a avut dreptate când a declarat moartea lui Holly un accident. Cred că Alexis a iubit-o și nu a vrut s-o înece. Dar faptul că a târât cadavrul surorii ei vitrege până în pădure, lângă casa noastră, și l-a îngropat sub pământ și frunze ude a fost ceva îngrozitor de intenționat. Și nu i-a raportat decesul, ceea ce este o crimă conform Actului Medicului Legist din British Columbia. A fost acuzată de profanarea unui cadavru și atentat de crimă asupra mea și a lui Daniel, reținere forțată, spargerea și intrarea în casele noastre de pe strada Cliffside și alea Lilac, hărțuire criminală și supraveghere ilegală prin plasarea camerelor ascunse în casa noastră din Blossom Court. Alexis a pledat nevinovată pentru toate acuzațiile aduse împotriva ei.

În prezent este reținută fără posibilitate de cauțiune deoarece se consideră că există riscul să fugă, având în vedere averea considerabilă a lui Monroe și conexiunile lui. Procesul ei o să înceapă în Vancouver în toamnă. Sunt ușurată că e ținută în partea cealaltă a țării și că am scăpat de ea – deocamdată. Sper că se va face dreptate.

Acum, fiul meu urcă treptele de pe verandă, dornic să ajungă la Roscoe, pe care îl auzim lătrând și chelălăind înăuntru. După ce Alexis a fost

arestată, am păstrat câinele, despre care am aflat mai târziu că l-a cumpărat de pe Craigslist ca să îl exploateze emoțional pe fiul meu. Roscoe a fost o sursă de confort extraordinară pentru Jacob, și la fel și pentru mine și Daniel. Deschid ușa de la intrare care duce la un hol pe care îl împărțim cu chiriașii de la etaj, apoi încui ușa de la apartamentul nostru. Jacob dă fuga înăuntru, își aruncă ghiozdanul pe jos și Roscoe îl acoperă de pupici. Râd în timp ce ei se pierd într-o îmbrățișare de blană și membre slabe de copil.

Încă îmi e greu să mă împac cu ideea că Emily, vecina mea, Alexis, a fost femeia care poate că nu a vrut ca sora ei să moară, dar care clar a încercat să ne omoare pe mine și pe soțul meu. Uneori, când mă gândesc la Alexis, cred că e diavolul întruchipat. Alteori, nu mai sunt atât de sigură. Poate că nu e atât de simplu, nu pot folosi termeni ca bună sau rea.

Nu ar fi trebuit să îi fac niciodată poze lui Holly fără consimțământul ei. Daniel nu ar fi trebuit să-și ascundă problema cu pariurile față de mine. Toți avem laturi de care ne e rușine, pe care le ascundem. Oamenii disperați fac lucruri disperate. Nu întotdeauna intenționat. Dar uneori.

Detaliile celor petrecute după ce am plecat din Vancouver au devenit mai clare cu timpul. După ce a ascuns cadavrul lui Holly, Alexis a intrat în posesia telefonului lui Holly, a postat pe Instagram și a trimis mesaje, a făcut pe toată lumea – inclusiv pe părinții neglijenți ai lui Holly – să creadă că Holly chiar era plecată într-o stațiune. A folosit acest telefon ca să-l urmărească pe Daniel, la fel cum a făcut Holly, aducând-o direct la noi, în Blossom Court. A cumpărat și un al doilea telefon, pe care l-a folosit ca să ne terorizeze pe mine și pe Daniel cu mesaje, conștientă că eram speriați din pricina fiecărui secret pe care Holly l-a descoperit despre noi.

Uneori mă întreb cum ar fi stat lucrurile dacă Holly mi s-ar fi confesat. Poate că aș fi reușit s-o ajut. Poate că și Alexis ar fi ajutat-o.

Cu câți investitori ai Health ProX s-a culcat Holly doar ca să câștige dragostea tatălui ei? Nu o să aflu niciodată.

Relația lui Holly cu Charlie nu a fost menționată la procesul lui. Nu știm dacă Holly și-a urmat planul și l-a șantajat pentru că Daniel nu a mai vorbit niciodată cu Charlie de atunci. Anchetatorii nu au găsit telefonul secret al lui Alexis și nici mobilul lui Holly. Cred că Alexis le-a aruncat. Toate mesajele lui Alexis către noi și filmulețul cu Holly și Charlie în sufrageria mea sunt cel mai probabil undeva la fundul apei sau făcute bucăți, și eu am ars toate dovezile fotografice cu mult timp în urmă. Poate că filmulețele

există undeva în eter, dar încerc să nu mă gândesc la asta. Am încercat să îmi șterg acele înregistrări din minte.

Aud o cheie în broască și se deschide ușa. Daniel intră în hol, pe care l-am vopsit într-o nuanță drăguță de gri.

Jacob se aruncă spre tatăl lui, la fel cum a făcut și cu Roscoe.

Alexis a avut dreptate. Numai Jacob este bun în totalitate. Băiatul meu are atâta putere în el, atâta curaj și capacitate de iertare. Nu încetează să mă uimească.

— Hei, amice, cum a fost ultima zi de școală?

Daniel a mai slăbit și pantalonii lui negri îi atârnă pe șolduri. Arată puțin obosit, ca de fiecare dată când se întoarce de la o ședință. Și eu am slăbit, dar în locurile nepotrivite. Am pielea mai lăsată, îmi arăt vârsta, dar încerc să iubesc corpul pe care îl am, să iubesc vârsta la care am ajuns. Sunt recunoscătoare că sunt în viață.

— A fost super la școală. S-a ținut o petrecere în curte. Putem să mergem la Wonderland acum?

Daniel zâmbește larg spre fiul nostru.

— După ce îți faci curat în cameră. Trebuia să faci asta ieri.

— Of, frate, se plânge Jacob, și noi râdem.

După ce copilul fuge pe hol în camera lui, Daniel se așază pe fotoliul roz deschis pe care Tara l-a retapițat pentru noi drept cadou de casă nouă. Tara e prietena mea, prima și singura prietenă-mamă pe care mi-am făcut-o până acum. De când ne-am mutat din Blossom Court și ea și Cody au rămas pe strada Lilac, vin aici cu mașina de câteva ori pe lună să ne viziteze. Uneori vine și Ezra cu ei, veșnic îmbrăcat cu pantalonii lui bej preferați, ceea ce nu mi se mai pare un lucru ciudat.

Nick încă nu și-a făcut apariția. În absența lui, și fiindcă mama lui Cody, care locuiește în Hawaii, a fost de acord, Tara a obținut custodia totală a lui Cody, și amândoi par mai siguri și mai liniștiți. Mai fericiți chiar.

Îl prind pe Daniel uitându-se la poza în ramă cu mine, Jacob și Holly de pe marginea piscinei, una dintre puținele poze cu ea pe care o pot afișa cu mândrie. Stă pe peretele din sufragerie, înconjurată de alte poze de familie făcute de mine. Holly se uită la mine cu atâta dragoste. Terapeutul meu, Priva, recomandat de Ezra care se duce la ea din cauza stresului posttraumatic – o parte din moștenirea unui medic din linia întâi –, mi-a zis că este bine să îmi aduc aminte de ea. Așa că asta fac. Priva a sugerat și ca

eu și Daniel să ne străduim în plus ca să menținem deschise liniile de comunicare, ceva ce nu prea ne-a ieșit niciodată. De fiecare dată când se întoarce de la o ședință, îl întreb cum se simte, deși știu că îi e greu să vorbească despre asta.

— A fost bine azi. Epuizant. Am vorbit despre motivul pentru care am devenit dependent de pariuri, cum entuziasmul de a face parte din liga mare de la club a devenit cel mai important lucru pentru mine.

Ridică din umeri, dar nu cu nonșalanță sau nepăsare. E o încercare de a muta greutatea vinii, care știu că e dureroasă de dus.

— Nu am simțit niciodată că mă ridic la înălțimea așteptărilor în familia mea, și nici oriunde altundeva, presupun. Am crezut că dacă am mulți bani și multe relații, atunci o să fiu un câștigător. O să simt că sunt de ajuns.

Mi-aș dori să fi vorbit despre toate astea când ne-am întâlnit, ne-am căsătorit și am avut un copil. Dorința de a fi acceptați ne determină să facem atât de multe lucruri. Dar, într-un final, suportăm consecințele.

— Ca să știi, nu mi-am dorit decât să vă am pe voi. Pe tine și pe Jacob.

Își trece o mână prin păr. E mai scurt și mai alb în ultima vreme. I se potrivește. Și-a început propria afacere de consultanță, și pune la bancă tot ce câștigă, ceea ce nu e prea mult, într-un cont la care am acces doar eu. Eu controlez toată partea financiară acum, și îmi place asta.

Am și eu drumul meu, vând poze noi pe care le fac oamenilor – cu permisiunea lor – pe contul de pe Etsy, și predau un curs de fotografii copiilor de două ori pe săptămână. Părinții lui Daniel, mama mea și Nathan ne-au ajutat și ei financiar și am învățat să accept sprijinul lor.

Se aude o bocănitură din camera lui Jacob, care e vizavi de a noastră.

— Mi-a scăpat cartea. Scuze!

Eu și Daniel rânjim.

— Sare în pat, comentez eu.

Daniel dă din cap.

— Și nu a strâns nimic.

Râd.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Una dintre cele mai mari bucurii din viața mea este că sunt mama lui Jacob. Dar știu că nu sunt doar asta. Sunt fotograf, sunt cetățean al unei comunități, sunt prietenă și vecină și multe altele. Învăț să mă definesc. Și să mă descopăr. Dacă toată lumea ar fi înțeleș că oamenii au nevoie să se

definească separat de familiile lor, poate că tragedia morții lui Holly nu s-ar fi petrecut. Poate că încă ar mai fi în viață.

Jacob intră în sufragerie, transpirat și cu gura până la urechi.

— Am terminat curățenia.

Sunt sigură că dormitorul lui arată exact la fel, dacă nu chiar mai rău ca înainte, dar n-are nimic. Faptul că îi acord o responsabilitate înseamnă că lărgesc puțin lesa, atât cât pot deocamdată. E un pas înainte.

Daniel se ridică în picioare.

— Îți dau mesaj când ajungem la Wonderland.

Mă ridic și eu.

— Lasă, distrați-vă. Am încredere în tine.

Îmi sărut fiul și soțul de la revedere. Jacob îl ia de mână pe Daniel, băiețelul meu și tatăl pe care îl venerază, și o iau amândoi pe hol și ies pe ușa de la intrare. Aștept pe verandă cât timp ei se urcă în mașina noastră uzată pe care o ținem parcată în fața noii noastre locuințe. Și pleacă de lângă mine.

Îi urmăresc cu privirea până dispar, până când nu mai pot să îi văd.

^[11] Arbore din America de Nord, asemănător cu nucul (n.tr.).

^[12] Food and Drug Administration – agenție americană care se ocupă cu reglementarea alimentației, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale (n.tr.).

^[13] ceremonie religioasă evreiască ce reprezintă trecerea spre maturitate (n.tr.).

^[14] doliu (n.tr.).

^[15] ziua odihnei săptămânale la evrei, care cade în a șaptea zi a săptămânii, aceasta fiind sâmbăta (n.tr.).

^[16] exercițiu făcut la școală prin care copiii descriu un anumit obiect în fața clasei (n.tr.).

virtual-project.eu

CU OCHII PE TINE

SAMANTHA
M. BAILEY

